

Vu Trinh

Editor
HaiHip

Chủ Tịch
cực kỳ khó trị

Chủ tịch cực kỳ **khó trị**

Tác giả: Vu Trinh

Editor: HaiHip

Beta: gaumisa

Ebook: glinh

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Giới thiệu:

Phùng Độc luôn cảm thấy khó chịu với "Hàng xóm tốt bụng" của anh ta, cô ấy lúc nào cũng đến đề cập việc làm thư ký cho anh.

Thật sự thì không muốn cho cô ta trúng tuyển mà rất muốn đem cô ta "Đuổi ra khỏi cửa",

Nhưng đối với một ông chủ công ty như anh, làm sao có bụng dạ hẹp hòi như vậy chứ?

Không thể tưởng tượng được sức chịu đựng của anh, người phụ nữ kia thật là được voi đòi tiên rồi —

Cô ta cả ngày lẫn đêm lấy lòng anh, quần lấy anh, còn buộc anh phải ăn thứ mà anh ghét nhất!

Được thôi. Đã như vậy, anh sẽ làm cho cô ta "Bạn" đến mức không có thời gian quấy rầy anh!

Độc hết sức của mình với việc biến thù thành bạn của cô , cơ hội tốt nhất của cô chính là làm thư ký cho anh, cô đương nhiên phải nắm bắt một cách tử tế.

Cho nên dù anh có gây khó khăn, hành hạ bản thân thế nào, cô đều cắn răng chịu đựng;

Thế nhưng người đàn ông cầu kỳ lắm vấn đề này, lại tiểu nhân tăng thêm công việc cho cô.

Không sao! Cô còn có một “tuyệt kỹ gia truyền”, tuyệt đối làm cho anh đầu hàng!

Chương 1 Chương 2

Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6

Chương 7 Chương 8

Chương 9 Chương 10

Kết thúc

Chương 1

Rắc rắctiếng gậy của thanh mạt chược vang lên ở tầng hai.

Tiếng kêu reo hò xen lẫn tiếng chửi rủa làm cho bữa trưa tĩnh lặng không còn, Nghe Tất Thư đưa tay bịt hai lỗ tai nhưng không thể nào ngủ nổi.

"Tiểu Doanh à, hôm nay đi tìm việc phải không?"

Như thế nào? Còn không phải bị họ nhả nhận từ chối —— “về nhà chờ thông báo” sao.

Cả người cô không có tí sức lực nào, miệng giống như bị mớ hôi dính chặt rồi, một câu nói cũng không nói ra được.

"Con thất nghiệp đã bao lâu? Lại không có ý đi tìm việc làm, cả ngày cũng chỉ biết ngủ."

Cha ở dưới lầu lớn tiếng cầu nhàu, xem ra nhất định là người vừa bị thua rồi.

"Lời của cha nói con có nghe không?"

"Nghe ——" hé khóe mắt ra, Nghe Tất Thư không còn hơi sức nói to."Ngày mai con sẽ lại đi tìm việc làm!" Cha đã hài lòng chưa?

Tiếng chuông gió ngoài cửa sổ kêu leng keng, những giỏ hoa treo ngoài ban công đang đung đưa theo gió, Nghe Tất Thư mở to hai mắt mắt hờn nhìn chăm chăm lên trần nhà, nghe dưới lầu truyền đến những âm thanh xếp mạt chược vang lên, cùng với những tiếng nói chuyện của những bà tám.....

"Ông Nghe à, Tiểu Doanh muốn tìm công việc gì? Tôi có đứa cháu làm ở chỗ vận chuyển hàng hóa, nghe nói bên đó còn thiếu người trông giữ kho, nếu muốn Tôi sẽ nói với nó một tiếng để cho Tiểu Doanh đi làm."

Vận chuyển hàng hóa ư? Tha cho cô đi!

Cô đường đường là một thư ký chuyên nghiệp, phải làm ở Công ty lớn mới phát huy được sở trường của cô, làm sao có thể làm tại Công ty nhỏ thế được?

"Miễn, miễn! con gái tôi không muốn công việc tốt gì chỉ muốn đến Công ty lớn làm thư ký thôi."

Hiểu con gái không ai bằng cha, coi như cha cô thức thời!

"Hờ, thư ký? đi đâu tìm được Công ty lớn đây!" Chú Lý nhà thứ hai ở đầu hẻm kinh ngạc nói.

"Đó không phải là bung trà cho đại ca à, làm chân sai vặt sao?"

Mặc dù khoảng cách khá xa nhưng Nghê Tất Thư cảm thấy Cô Vương đang nói ngay sát cạnh mình

"Không kém bao nhiêu đâu!" Cha cô mơ hồ lên tiếng.

Kém xa rồi !

Nghê Tất Thư cảm thấy cả người không còn hơi sức nữa.

Trở mình ngồi dậy, tức giận nhảy xuống giường dùng sức đóng sầm cánh cửa, ngăn cách toàn bộ âm thanh dưới lầu ở ngoài cửa.

Bung trà, sai vặt?

Đối với một ông chủ mà nói, người thư ký chuyên nghiệp là rất quan trọng, hiểu biết rất nhiều lĩnh vực công việc không phải người nào cũng có thể làm được mà?

Công việc của thư ký phải tuân thủ thời gian, không cho phép sai sót, cũng không phải bung trà, sai vặt đơn giản như vậy mà thôi!

Lấy chuông gió ném vào trong ngăn kéo, bình thường âm thanh này rất dễ nghe, nhưng giờ phút này nghe lại có vẻ chói tai, làm cho phiền lòng.

Vén tóc sang hai bên, cô thở dài ai oán, đi ra ban công, vươn nửa người ra, theo thói quen nhìn sang bên cửa sổ được kéo kín rèm.

Anh ta không có ở đây?

Nói nhảm! Thời gian này mọi người ở ngoài đều phải bôn ba kiếm tiền, cống hiến cho xã hội, nhất là người giỏi giang như anh ta.

"Tiểu Doanh!"

Cửa phòng sau lưng cô đột nhiên bị đẩy ra, khiến Nghê Tất Thư thiếu chút nữa thì ngã xuống lầu.

Chưa hoàn hồn nên cô quay đầu tức giận nói.

"Cha, làm gì đột nhiên chạy vào phòng con vậy, cha tính mưu sát con à?" cô dùng tay vỗ ngực.

"Cái gì mà mưu sát, xem nhiều phim hình sự quá à?" Nghê Minh không khách khí gõ lên đầu Nghê Tất Thư.

"Cha, làm gì?" Nghê Tất Thư Tâm ngăn cản cha.

"Con đang xem cái gì?" Bên trái là nhà con ma bài bạc họ Phùng, bên phải là nhà trống, có cái gì mà xem?

"Nhìn ——" khóe mắt lặng lẽ nhìn một cái về bên trái góc bốn mươi lăm độ nhìn một cái, cô trả lời "Xem người đưa thư tới chưa!"

"Người đưa thư? Chờ người đưa thư làm gì?"

"Nói không chừng sẽ có thông tin tuyển dụng." Ai, thật là nói dối.

Không có lời nào để nói, ông hậm hực quét mắt nhìn sang nhà họ Phùng ở bên trái, lại quét mắt nhìn con gái cảm thấy có cái gì không đúng, Nghê Minh vừa bất an

lại bực tức nói: "Không có chuyện làm sao lại đóng cửa?"

Làm cha thường rất lo lắng cho con gái, luôn luôn phải coi chừng.

"Đây là phòng của con, cũng không phải phòng của cha, tại sao lại không thể đóng cửa?"

"Còn dám mạnh miệng? !" Nghe Minh khó chịu, nhân tiện nói "Công việc như thế nào? Lâu như vậy mà vẫn chưa tìm được, uổng phí cha đã bỏ tiền nuôi con học đại học."

Ngẩng mặt lên nhìn cha, rõ ràng là cha đang gây sự mà, Nghe Tất Thư càng khẳng định, cha mình hôm nay thua thảm rồi!

"Hiến pháp không bảo đảm mỗi sinh viên sau khi tốt nghiệp nhất định sẽ có việc làm." Cô nhẹ giọng nói.

"Tính toán toán cũng hơn ba tháng con không có việc làm rồi, nếu tiếp tục chơi bời lêu lổng, cha nghĩ nên đổi tên con là sâu gạo thôi."

Nghe sâu gạo?

Ừ, tên này cũng không tệ lắm, dễ nhớ lại vang dội, tốt hơn so "Người phải thua" tốt hơn nhiều!

"Tốt!" Nghe tất Thư nói.

"Con bé chết tiệt kia! Sớm biết sẽ nuôi con sâu gạo, cha nuôi con chó, cho nó ăn cơm nó nhìn thấy chủ nhân còn vẫy đuôi mừng ý!" Nghe Minh giọng đầy bực tức nói "Tại sao con không học chút ít nào của Mark nhỉ?"

"Con và Mark không giống nhau." Cái loại chuyên nịnh hót xu nịnh, cô không học được.

"Cùng là họ Nghe, có cái gì không giống nhau?"

Cô dùng ánh mắt coi thường liếc nhìn cha, Nghe Tất Thư mím môi hồi lâu mới thật lòng nói.

"Còn không phải là do cha làm hại!" Oan có đầu, nợ có chủ nghe.

"Cha? Cha tạo điều kiện cho con ăn tạo điều kiện cho con uống..., còn cho con học đến tốt nghiệp đại học, điểm nào cha phải có lỗi với con hả ? !" Giống như hẳn thì có chuyện gì như vậy là rất giỏi sao, trên đời này không phải ai cũng được như hẳn.

"Đều tại cha hại con đời này chỉ có thể làm thư ký mà thôi." Thù mới hận cũ đều xông lên đầu, thử hỏi cô làm sao mà vui được.

Tất Thư —— dùng tiếng Đài đọc chính là thư ký, hại cô không thể không chọn học hệ thương mại quốc tế, về sau chỉ có thể làm thư ký mà thôi.

Nếu dùng quốc ngữ đọc, cũng không tốt hơn. Chấp nhận thua thôi.

Thật vất vả mới tốt nghiệp, trong đầu luôn mơ mộng sẽ trở thành thư ký chuyên nghiệp nhưng lại bị thực tế tàn khốc phá nát, thật sự thị trường hiện nay nghề thư ký đã bão hòa, công ty lớn người ta đã tuyển dụng được rồi, các công ty nhỏ thì công việc thư ký chỉ làm việc vặt, chân chạy mà thôi.

Đáng buồn nhất chính là, những công ty nhỏ cũng không tuyển cô, chê cô quá yếu không chịu được vất vả, sợ lại phải hoàn thêm tiền.

"Con thì biết cái gì?" Nghe Minh xem thường hừ lạnh một tiếng. "Tên của con, cả tên cả họ gọi lên nghe rất huyền diệu, nghĩ mà xem, chúng ta cả ngày gọi “Người phải thua” , "Người phải thua", làm cho tên ma bài bạc họ Phùng ở bên cạnh nghe rất thích thú nha!"

Ma bài bạc? Nghe Tất Thư xem thường nhìn cha, lại còn nói người khác, hai người bọn họ người nửa cân, người tám lạng.

Cha cũng gần năm mươi tuổi rồi, mà tính tình như trẻ con 5 tuổi vậy.

Cũng bởi vì như vậy, mới để lại tai họa vô tội cho đời sau —— cô nản lòng, nản chí chu cái miệng nhỏ.

"Thật ngây thơ!" Nghe Tất Thư xoay người đi về phòng mình.

"Tiểu Doanh, con có ý kiến với cha sao?"

Đương nhiên là có!"Không có." Cô nghĩ một đằng nói một nẻo quay đầu đi chỗ khác.

Nói đến nhũ danh của cô, cũng là do thiên tài ma bài bạc của cha mà ra, theo như cách nói của cha cô, thì “Người phải thua” là gọi để cho nhà họ Phùng bên cạnh nghe, nhưng người trong nhà bọn họ đều gọi cô là Tiểu Doanh, nên cha cô mỗi lần đánh bài đều thua cả.

"Cha, cha đi lên đây muốn làm gì?" Cô không nhịn được quay về giường hỏi.

"Hôm nay cha thua quá, mau đi xuống thay cha chơi mấy ván." trình độ chơi bài của con gái đã giỏi hơn cha nhiều, có thể khẳng định sẽ thay cha trả thù được.

"Không cần." đặt tay ở sau gáy, cô nhắm mắt lại. <http://diendanlequydon.com>

"Không cần?" Nghe Minh trợn hai mắt lên, giận dữ nói."Con —— con nói lại lần nữa cho cha!"

"Không, muốn!" Mới 47 tuổi mà cha đã bắt đầu lãng tai rồi."Cha đi tìm tên Mark đi." Dù thế nào đi nữa ở trong lòng cha anh ta mới là người cao thủ chơi mạt chược, cô không phải là người duy nhất để cha dùng trả thù nhà họ Phùng.

Cắn răng nghiền lợi nhìn chằm chằm con gái, Nghe Minh nói.

"Con điên rồi sao? Cha làm sao có thể bảo Mark chơi bạc chứ?"

Hiện tại cô rất tốt, may mà không bị cha cô ép đến điên thật là quá tốt rồi.

"Đúng, Mark là báu vật của cha, không phải để chơi bạc, còn con chỉ có thể là

con sâu gạo thôi." Cô cố ý châm chọc nói.

"Con rớt cuộc cáu giận cái gì?"

"Con không có cáu."

"Con đương nhiên có!" Cha nuôi con từ nhỏ đến lớn, tâm tư của con thế nào mà cha còn không biết sao?"Con đang ghen tỵ với Mark!" Cha chắc chắn nói.

"Con không có." Cô mới không thêm ghen tỵ với "Hắn" !

"Con có, con ghen tỵ cha đối xử tốt với Mark, ghen tỵ Mark luôn nghe lời cha."

"Cái loại gió chiều nào che chiều ấy, con không thêm ghen tỵ với hắn." Chỉ biết lấy lòng, nịnh hót cha thôi.

"Rớt cuộc con có cái gì bất mãn với Mark?"

"Con không có bất mãn." Chỉ là nhìn "Hắn" kiêu ngạo không vừa mắt thôi.

"Vậy tranh thủ tình cảm với Mark đi" Nghệ Minh thể hiện khí phách người cha dạy bảo.

"Con không cần tranh thủ tình cảm với Mark." Mặc dù biết rõ ràng cha cô thiên vị, nhưng cô không thêm ghen tỵ, suốt ngày chỉ biết đi theo cha để nịnh hót.

"Tiểu Doanh, nghe cha nói, con với Mark đều là bảo bối của cha, cha yêu quý con hơn Mark nên nhường nhịn hắn một chút."

"Cô Nghệ Tất Thư, có thư!"

Dưới lầu người đưa thư gọi làm gián đoạn sự dậy dỗ của Nghệ minh.

Lầu dưới truyền đến người phát thơ khàn đục giọng oang oang của, cắt đứt Nghệ Minh thân tình kêu gọi đầu hàng.

Cô có thư?

Cô đột nhiên nhảy dựng lên, trong đôi mắt hiện lên sự vui mừng. Nghe Tất Thư không biết bao lâu rồi chưa từng nghe thấy tin vui như vậy, sự buồn bực trong lòng đã biết mất.

"Nhất định là mình trúng tuyển!" cô cũng biết người tốt sẽ không bị Thượng Đế vứt bỏ!

Luống cuống nhảy xuống giường, đi dép, một tay cầm con dấu trong ngăn kéo, tay kia cầm lược chải đầu, vội vàng chạy ra cửa.

"Con chắc chắn chứ? Có phải là thông tin trúng tuyển không?" Nghe Minh lo lắng hỏi.

Dừng bước chân, Nghe Tất Thư chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt của cô lúc này với vẻ mặt lúc cha cô thua bạc không có khác biệt.

Hít sâu, cô cắn răng nghiêng lợi nặn ra âm thanh dịu dàng."Cha, ngậm miệng của cha lại."

"Nghe Tất Thư, con rốt cuộc có muốn lấy thư không?"

Muốn, muốn, cô đương nhiên là muốn!

Tháng này cô đã gửi năm mươi mấy sơ yếu lý lịch, đến phòng vấn khoảng chừng hai mươi công ty, cô cả ngày đều mong chờ người phát thư đưa tới tin tức tốt.

"Tới, đến rồi!"

Trong sinh mệnh của cô mùa xuân sẽ phải lại tới!

"Mark, tránh ra!"

Đi tới cầu thang bên, một bóng đen ngăn ở đằng trước, ngược ánh mắt không thân thiện nhìn chằm chằm Nghe Tất Thư.

"Còn dám nhìn ta, cha nói ta là chị người, nói cách khác ta sợ với người lớn hơn, người có biết hay không?" Cô nghe rằng trợn mắt làm bộ hù dọa hắn.

Nhưng bóng đen vẫn không nhúc nhích, tuyệt nhiên không sợ sự đe dọa của cô, kiên cường nhìn một cái cũng biết đã bị làm hư.

Cánh mũi khẽ động, "Hắn" trong cổ họng phát ra tiếng gầm, cảnh cáo, làm cho Nghê Tất Thư phải lặn một vòng lao xuống lầu.

Cô không có ưu điểm gì, cũng rất thức thời, sẽ không cùng loại vô pháp vô thiên này mà xung đột.

"Chó cậy gần nhà!"

Cho đến lúc chạy thật xa, cô mới quay đầu lại chửi nhỏ một câu.

Ra cửa nhận thư, chính thức là lá thư, làm cho trái tim của cô lập tức không tuân theo bình thường đập cuồng loạn .

"Là thư gì vậy?" Đột nhiên có cái đầu nhô ra, tò mò nhìn.

"Thông báo trúng tuyển." Cô khản trương đến mức âm thanh phát ra run dấy.

"Như thế nào?" Cha cô hoài nghi hỏi.

Nghê Tất Thư khản trương xé ra lá thư, bên trong là dòng chữ được viết rất cẩn thận:

Cô Nghê:

Chúc mừng cô đã trúng tuyển, biểu hiện của cô rất tốt, cô trúng tuyển chức thư ký và trợ lý cho Chủ tịch.

Thứ hai 9h sáng mời cô có mặt tại Công ty.

Văn phòng chủ tịch công ty Đốc thị thông báo.

Từng chữ từng câu cũng cực kỳ chuẩn, Cô chưa từng gặp ai viết chữ đẹp như vậy.

"Tôi...tôi trúng tuyển!" Giọng nói run lên.

"Ừ, thật tốt quá, cha biết con gái của cha rất được mà!", Nghê Minh lập tức kéo tay con gái."Nhanh, tới thay cha chơi thắng vài ván, chúng ta sẽ song hỉ lâm môn!"

Không phải nịnh, nhưng quả thực con gái ông đúng là trời sinh rất có năng khiếu, trình độ chơi bài rất cao luôn luôn để cho cha rất có mặt mũi.

Từ từ thu lại tươi cười, Nghê Tất Thư kiên quyết nói: "Không!"

Cầm trong tay thông báo trúng tuyển, cô vui mừng hơn hờ đi lên lầu.

Khi trở về trong phòng, Nghê Tất Thư nhìn lại thư trúng tuyển, làm thế nào cũng nhớ không nổi tới công ty Đốc thị rốt cuộc là công ty nào.

Hết cách rồi, phỏng vấn quá nhiều công ty, do vậy không nhớ cũng là đúng thôi, quan trọng có người chịu nhận cô, cô phải cảm ơn trời đất rồi, làm gì so đo nhiều như vậy? !

Chỉ là theo phong thư này, chắc là Công ty lớn đây.

Đem thư để ở một bên, cô nhẩy chân không xuống giường, mở ngăn kéo lấy chuông gió lần nữa treo trở lại cửa sổ.

Chuông gió theo gió đung đưa, âm thanh thanh thúy vang lên.

Thật là dễ nghe a!

"Phùng Đốc, đầu cậu hồng rồi à."

Trên bàn trà một đôi chân dài gác lên, thân hình cao lớn lười biếng nửa nằm trên ghế sofa, người đàn ông nặng nề bình luận.

Hàng chục mô hình văn phòng nhỏ ở trên bàn làm việc, một người đàn ông khôi ngô, ngồi cúi đầu đọc quyển sách đánh giá rủi ro và mở rộng kế hoạch, nét mặt dường như không có một chút biểu cảm.

"Bao nhiêu công việc kiếm được tiền cậu không làm, lại cứ đi mua nhà ma." Trên ghế sa lon người đàn ông không khách khí tiếp tục phê bình.

"Đó không phải là nhà ma, mà là nhà." Ánh mắt không vui nhìn hấn.

"Được rồi, cho dù cái đó là nhà đi cũng không cần tốn hơn ngàn vạn mua nó chứ? Có phải cậu thừa tiền không có chỗ tiêu hay không?" Cứ cho là thần thánh của thị trường chứng khoán, tiền kiếm được nhanh nữa, nhiều nữa cũng không phải là cách tiêu như thế này.

"Cũng bởi vì nó có tiềm lực, hơn nữa làm cho người ta cảm thấy đạt được thành tựu." Đối với việc kinh doanh, Phùng Độc luôn có lý luận của hấn.

"Tiêu tiền mà lại cảm thấy thành tựu? Tôi nói thật Phùng Đại Thiếu Gia, cậu không phải là quá hào phóng chứ? !" Hấn không khách khí nói. "Hơn nữa, khu nhà này có ai dám đến làm?"

"Ý của cậu nói là, việc tôi ủy thác cho cậu tìm người, không tìm được?" Gương mặt khôi ngô lạnh lùng cuối cùng có một chút biểu cảm.

"Dĩ nhiên tìm được!" hấn cười hả hê rồi đi đến bàn làm việc và nói "Coi như may mắn cậu đã tìm tôi, tôi giải quyết sự việc lần nào không đúng cách?"

"Khi nào thì đi làm?" Thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt của hấn lần nữa trở lại nhìn bản kế hoạch, dự đoán phải tốn thời gian sáu tháng mới cho doanh số cao.

Như vậy, chính là hấn vẫn phải chờ đợi sáu tháng mới có thể ổn định lại công ty?

"Ngày mai."

"Ngày mai?" Phùng Đốc kêu lên.

Cái kia, hắn đang muốn đem quỹ ốc chuyển thành khu nhà đã, do vậy vẫn chưa muốn gặp!

"Hôm qua tôi vừa mới ký hợp đồng chuyển giao quyền tài sản của Công ty." Trên trán hắn gân xanh giật giật.

Đây đúng là quý công tử, ra đời đã được ngậm lấy thìa vàng rồi, thật sự cho rằng quản lý công ty đều là thần thánh ư?

"Đúng vậy, tôi còn lấy danh nghĩa phòng chủ tịch của công ty Đốc thị, để gửi thông tin trúng tuyển chức thư ký, hy vọng người thư ký tương lai đã nhận được tin trúng tuyển."

Phòng chủ tịch? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Người này nói lão hơi quá rồi, hắn ngay cả bàn ghế làm việc cũng không có, huống chi hắn cũng không cần thư ký!

"Tôi chỉ muốn có một người thay tôi chạy việc, sai vặt thôi." Phùng Đốc rất rõ ràng, ban đầu khi giao phó chuyện tìm người cho hắn tuyệt đối không có nói tới hai chữ "Thư ký" này.

"Cậu đương nhiên cần, một người là chủ tịch tại sao lại không có thư ký?"

"Người tôi muốn chính là có thể chịu được cực khổ, chịu được vất vả như nhân viên, không phải là một cô gái được chiều chuộng chỉ biết ăn đồ ăn vặt, sơn móng tay....." Hắn chán ghét nhả mày, nhìn ánh mắt này đã thấy đủ lạnh rồi.

"Cô gái được chiều chuộng? Không có!" Cao Dương liên tục không ngừng khoát tay."Cô bé này đơn thuần lại khéo léo, một chút yếu ớt cũng không có, nhìn cũng biết là xuất thân gia đình tốt, quan trọng nhất là không đòi hỏi tiền lương, tuyệt đối có thể ở giữa quỹ ốc cùng đồng cam cộng khổ." Chỉ là, hắn thế nào mà chưa bao giờ biết Phùng Đốc lại ghét phụ nữ bôi sơn móng tay?

Đồng cam cộng khổ? Hẳn hoài nghi trên thế giới còn có loại phụ nữ này.

Nhưng ván đã đóng thuyền, Phùng Đốc chỉ có thể đem khẩu khí kia nuốt trở về, ai bảo hẳn có việc nhờ người này chứ.

"Phùng Đốc này, tôi thật sự rất bội phục dũng khí của cậu, nhưng lần đầu tiên mở công ty, vô luận như thế nào cũng nên thận trọng một chút."

"Tôi rất tùy tiện sao?" Phùng Đốc dữ tợn ngược mắt nhìn hẳn.

"Ách." Cao Dương nhìn trên bàn hẳn 1 chồng dày sách kế hoạch, bề ngoài đánh giá, thì rõ ràng người này là người rất cẩn thận.

"Tất nhiên là không có, nhưng làm ăn không thể so với việc đầu cơ cổ phiếu, dựa hết vào lý luận suông là được, hiện tại, tôi cảm thấy cậu đã tính toán sai rồi, nghề này không đơn giản như cậu nghĩ đâu." Thân là bạn tốt, hẳn có trách nhiệm ngăn cản bạn mình không nên ném tiền xuống sông.

"Cám ơn Cao công tử sâu sắc phân tích." Phùng Đốc không chút do dự đem ý tốt ném trả cho hẳn.

"Tôi là vì tốt cho cậu, một số tiền lớn như vậy mà ném xuống nếu như buôn bán không được, thì hậu quả cũng không nhỏ đâu."

Dù là đầu cơ cổ phiếu khiến hẳn kiếm được nhiều tiền, nhưng tiền nhiều cũng không phải là cách tiêu như vậy.

"Cậu tới bỏ đá xuống giếng?" Phùng Đốc sắc mặt xanh mét, giống như là muốn đem hẳn đập ra ngoài.

"Không, tôi tốt bụng nhắc nhở cậu thôi." Cao Dương ngửa đầu nhìn, đột nhiên tiến tới gần không lồ bóng ma, rất thúc thối, nhún nhường cười nịnh hót."Chỉ là, nếu là cậu đã có kế hoạch hoàn hảo, tôi đây toàn lực ủng hộ!"

"Thật?"

"Dĩ nhiên!" Cao Dương vội vàng nhảy dựng lên, bá vai Phùng Đốc thể hiện tình bằng hữu tốt."Có cái gì khó khăn hoặc cần giúp một tay cứ việc nói, tôi nhất định không từ chối!"

Ngoài cửa truyền đến một tiếng gõ cửa, cắt đứt tiết mục huynh đệ tình thâm thật cảm động

"Chủ tịch, cà phê tới."

Vừa thấy lão thư ký mang mắt kính gọng đen bung điểm tâm, cà phê tới cho Phùng Đốc, Cao Dương không khách khí đưa tay lấy, không đợi thư ký đi ra ngoài, ngồi sô pha từng ngậm từng ngậm ăn.

"Phùng Đốc, cái người thư ký già này, kỹ thuật pha coffee thật sự không được." Cao Dương đem bánh ngọt nuốt vào trong bụng, uống một hớp lớn cà phê thở dài nói.

"Nhưng thực sự có khả năng." Phùng Đốc kiêu ngạo bổ sung, cũng đưa tay bung lên cà phê khẽ nhấm một hớp.

Thư ký Lý mặc dù đã gần năm mươi tuổi, nhưng làm việc rất cẩn thận, pha trà, pha coffee cũng không ai bằng ,theo hấn thì phòng làm việc này có thêm người thật là thừa.

Mấy năm qua dựa vào đầu cơ cổ phiếu kiếm được chút ít, cũng không thể không thừa nhận là có công của người này.

Chỉ mong, tương lai cô thư ký mới có thể làm việc cùng thư ký Lý!

Chương 2:

Đứng ở trước địa chỉ công ty mới, Nghê Tất Thư mở to mắt, gần như khiếp sợ nhìn lối kiến trúc của khu nhà.

Làm cho người ta khiếp sợ như vậy nguyên nhân không phải là nó to lớn, mà bởi vì là nó —— quá cũ kỹ!

Với kiến trúc ba tầng lầu được thiết kế từ rất xa xưa, phần lớn lớp thủy tinh mặt ngoài đã bị mờ và vỡ, cửa chính thì cũ kỹ, có thể ngửi thấy mùi nấm mốc.

Nghê Tất Thư cho là mình đi vào một khu nhà bỏ hoang, hôm nay cô mặc bộ đồ công sở màu xanh dương nhạt, thấy rằng sự tồn tại của cô ở đây thật là không đúng chỗ.

Mẹ ơi, đây là cái khu nhà quý quái gì vậy?

Nghê Tất Thư nuốt nước miếng, nơi này. Thật cần thư ký sao?

Cô thế nào cũng không nghĩ là mình đã tới khu nhà này để đi làm? Hồng hét rồi, vì đến phỏng vấn quá nhiều công ty, cô thậm chí không nhớ rõ mình từng đã đến đây.

Cô cẩn thận đối chiếu địa chỉ trong lá thư —— đúng là nơi này không sai!

Nhưng là, nhìn phong bì cao cấp như vậy, trước mắt lại là khu nhà này hoàn toàn không phù hợp, cô thậm chí không biết nên hay không nên đi vào bên trong vì chỉ sợ cửa sắp sụp đổ thôi, nhưng thế nào cũng phải đi vào để tìm phòng làm việc của chủ tịch nơi đã phát ra thông báo tuyển dụng cô.

Rất cần một công việc trong lúc này cô cứng rắn ngẩng đầu lên đi vào, phòng bảo vệ cũng không có cửa chính, ngày hôm qua vừa mới mua đôi giày cao gót màu trắng, tiếng giày của cô vang lên trong không gian yên tĩnh của khu nhà, cô đi về phía một gian phòng nhìn giống như phòng làm việc.

Xong rồi! Khi cô nhìn vào trong phòng làm việc thì thấy rất cũ kỹ, bàn ghế làm việc thì rỉ sắt, nhìn mà lạnh thấu sống lưng.

Cô muốn bỏ đi, cô có thể xác định đây đúng là một trò đùa!

"Em gái!"

Một tiếng huýt gió từ phía sau lưng truyền đến, giọng đầy cợt nhả đùa giỡn đặc tiếng Đài Loan.

Nghe tiếng quát, Nghê Tất Thư hoảng sợ quay đầu lại, trước mắt là người đàn ông còi trần, gương mặt đỏ trên khóe miệng đang nhai quả cau trông rất hung dữ.

"Em gái xinh đẹp, em cần tìm gì?"

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông cơ bắp trước mặt, cố gắng bình tĩnh nói.

"Xin lỗi, anh nói cái gì vậy?"

"Em nghe không hiểu hay không hiểu "Chó ngữ" đó?" Kẻ cơ bắp lập tức mặt đỏ bừng, hai khối bắp thịt trên ngực hấn run lên .

"Chó ngữ? Đó, chó ngữ a!" Nghê Tất Thư gật đầu như bầm tỏi."Anh thật lợi hại, còn có thể nói được chó ngữ!" đỏ mề hôi lạnh, cô nở nụ cười sùng bái.

Bị vòm ngực cơ bắp của người đàn ông bao vây, Nghê Tất Thư sợ toát mồ hôi.

"Nghỉ ngơi một chút đi!" kẻ cơ bắp ngược ngừng gãi đầu.

"Cô gái, rốt cuộc cô muốn tìm ai?" Một gã khác lên tiếng nói.

"Tôi muốn tìm ——"

Bất chợt, nhìn thấy cách đó không xa một căn phòng, trên đó có dòng chữ: Vận chuyển hàng hóa A Huy.

"Tôi...tôi nhầm địa chỉ!" Cô ôm chặt ví da, giống như ôm phao cứu cứu."Tôi muốn tìm Công ty Độc thị - cô nương ngừng nó!"

"Vận chuyển hàng hóa A Huy được thay Chủ tịch rồi, hiện tại đổi tên là. công ty "Ngựa"!"

Lời còn chưa nói xong, Kháp Long kẻ cơ bắp bị người đàn ông vạm vỡ hung dữ khác đập một cái vào đầu. <http://diendanlequydon.com>

"Công ty Độc thị!" người đàn ông vạm vỡ rất có học thức cãi chính."Chủ tịch đã nói qua mấy lần còn không nhớ được, mà đúng là heo!"

"Thằng béo thôi, chính mà còn chưa tốt nghiệp trung học đâu nghe, con rùa lại cười con ba ba không đuôi, kẻ tám lạng, người nửa cân á!" Kháp Long kẻ cơ bắp cảm giận nói thảm."Cố ý ở trước mặt cô em xinh đẹp không thèm để ý đến ta, mà cho rằng mình hiểu nhiều ư ——"

"Chết Cống Hoàn, mà thử nói thêm câu nữa xem!" người đàn ông vạm vỡ vung quả đấm lên.

"Đánh nhau rồi đánh nhau rồi!"

Một tên gầy giống như cây gậy trúc tựa như sẽ bị gió thổi bay, trên lồng ngực nổi rõ từng cái xương sườn, làm cho cô liên tưởng quảng cáo lập sườn trên TV.

"Tao thật sự thích màn này nha!" Một gã đàn ông to con khác hả hê toét miệng cười.

Bốn đấng mày râu giống như giành món đồ chơi cùng nhau đánh lộn, hai người một bên tranh nhau, hai người khác còn lại là ở một bên vỗ tay cổ vũ, rất tung bừng.

"Tốt lắm, đừng tranh cãi nữa!" Nghe Tất Thư hét lên, tiếng hét của cô so tiếng sấm còn to hơn, thật là đau đầu.

Bốn người đàn ông đồng thời dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô, giống như nơi này hoàn toàn không phù hợp với một tiểu thư xinh đẹp.

"Em gái, chỗ nào không thoải mái à?"

Bốn đảng mày râu lo lắng cùng đồng thời mở miệng.

"Các anh nói to quá khiến tôi nhức đầu!"

Liếc mắt nhìn nhau, bốn đảng mày râu trên vẻ mặt sợ hãi như những đứa trẻ làm việc sai.

"Thật xấu hổ, chúng ta không âm ỉ nữa, như vậy có khá hơn không?" tên béo lo lắng hỏi.

"Em gái, ngại quá, để cho em chê cười rồi ." Cống Hoàn theo thói quen gãi đầu, thẹn thùng cười cười.

"Thôi." Nghê Tất Thư xua tay.

"Em gái, rốt cuộc em tới đây làm cái gì?"

Thấy tên gầy nhắc nhở, Nghê Tất Thư mới nhớ tới mục đích của mình đến đây.

"Tôi là thư ký mới, tới đây làm việc." Cô gương cầm lên nói. Hiện tại cô là người có chức vụ cao rồi, không phải sâu gạo nữa!

"Thư ký?" Bốn đảng mày râu há miệng kinh ngạc.

"Đúng vậy, có cái gì không đúng sao?" Địa chỉ không sai, thông báo trúng tuyển ghi là công ty Đốc thị cũng không sai, mặc dù nơi này cũ rách không chịu nổi, không giống như văn phòng làm việc.

"Nơi này là vận chuyển hàng hóa mà!" nơi này cần công nhân khiêng hàng, muốn thư ký làm gì?

Cống Hoàn thật tâm nhắc nhở, chỉ sợ làm cho cô chạy mất thôi, chỗ này mấy năm nay không có phụ nữ xinh đẹp xuất hiện.

"Cho nên tôi nghĩ, hình như có cái gì đó sai mà." Cô cắn môi, nghĩ đến đây việc thoát khỏi sâu gao chỉ là hy vọng vô ích thôi, cô thấy cảm xúc xuống thấp.

"Nếu vậy, chúng ta dẫn em đi tìm chủ tịch có được hay không?"

Khổng Vũ mạnh mẽ nói, hấn là người tục tũn thô lỗ nên giọng nói không được êm ái lắm sợ rằng cô sẽ làm cô hoảng sợ.

"Đúng vậy, đưa em đi tìm chủ tịch, trực tiếp hỏi cho rõ ràng như vậy sẽ tốt hơn sao."

"Tốt, đi đi đi!" Cây gậy trúc cùng Kháp Long, Công Hoàn nhiệt tình vây quanh nàng nói.

Nhìn mấy người bên cạnh thô lỗ hung ác, nhưng Nghê Tất Thư lại phát hiện bọn họ là người mặt ác nhưng tâm thiện.

"Cám ơn các anh!"

"Không cần cảm ơn, em đến đây bọn anh rất vui mừng." Công Hoàn e lệ nói.

Đây là thật lời nói.

Bởi vì ba người kia, trên mặt đồng thời nở nụ cười rất thân thiện.

Mặc trên người bộ tây trang, lại ngồi ở phòng làm việc cũ kỹ, sẽ là một hình ảnh hết sức buồn cười?

Phùng Đốc dĩ nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Anh biết rõ mua lại công ty vận chuyển hàng hóa cũ kỹ và muốn xây dựng trở thành công ty thành công còn mất rất nhiều thời gian, hơn nữa anh mới mới vừa nhận lại công ty, cũng cần để nhân viên cũ tiếp nhận mình, hai bên mới có thể thành lập được quan hệ tốt đẹp.

Mặc quần jean và áo sơ mi đơn giản, thật là nhìn không ra anh ta chính là chủ tịch mới của công ty vận chuyển hàng hóa.

Xê dịch thân thể, anh ta toàn thân đau nhức, theo thói quen cầm chén cà phê đặt ở trên bàn làm việc lại phát hiện bên trong không có gì.

Anh ta khẽ nguyên rửa một tiếng. Tục ngữ nói Vạn Sự Khởi Đầu Nan, thật đúng là đáng chết rồi!

Cái người mới tới là tiểu muội. Không, là thư ký, tốt nhất là phải biết cà phê đúng khẩu vị của anh, nếu không chỉ cần ngày đầu tiên đi làm trễ, anh sẽ không khách khí mời cô ra cửa.

Thật muốn uống chút cà phê để trấn định thần kinh, Anh cầm sổ sách kế toán hàng năm lên xem, ghi lại những công ty đã từng hợp tác và chuyên tâm nghiên cứu.

"Đã đến, chủ tịch đang ở bên trong đó!"

"Chúng tôi không vào được, em đi vào tìm chủ tịch nhé."

"Đúng vậy, nhanh đi đi!"

Vừa mới nghe thấy bọn người khiêng hàng cãi nhau ngoài cửa, vừa thấy yên lặng một chút thì ngoài cửa lại truyền đến giọng oang oang của bọn họ.

Đột nhiên phát hiện, anh thật muốn có một thư ký.

Cà phê ngon, văn phòng yên tĩnh, bàn ghế làm việc cao cấp, thiết bị hiện đại —— đó mới là sự nghiệp thành công của người đàn ông!

Thực chất, anh mưu tính sẽ phát triển nơi này thật tốt, như vậy chắc phải chịu đựng vài năm nữa.

Trong lúc bất chợt, ngoài cửa thấy một bóng người, bước chân chần chừ không đi, giống như là đang suy nghĩ cái gì nên cũng không gõ cửa.

Anh ta nhìn thấy Cô đi đôi giày cao gót, đôi chân trắng nõn tương xứng với cặp đùi thon dài, mặc bộ đồ công sở rất đẹp.

"Chủ...., Chủ tịch, tôi tới trình diện."

Quan niệm đúng giờ của phụ nữ thật kém, nhưng giọng nói vô cùng trong trẻo, dễ nghe.

"Cô đến muộn 20'." Ánh mắt của anh lạnh lùng nhìn qua cô không thể bắt bẻ về trang phục, cuối cùng cố định trên búi tóc chỉnh tề của cô.

"Thật xin lỗi, bởi vì tôi."

Vội vã ngẩng đầu, Nghê Tất Thư mở mắt to nhìn thẳng vào mặt của anh.

Hai ánh mắt chạm nhau đồng thời tạo ra tia lửa, không hẹn mà cùng hít hơi.

"Là anh!"

"Là cô!"

Trời ạ, nhất định không phải là mơ! Nghê Tất Thư trầm nghĩ.

Nhất định là ác mộng! Phùng Độc ở trong đầu khẳng định.

Bọn họ nhiều năm nay chưa từng đụng mặt, cho dù hình dáng cũng có chút thay đổi, nhưng nhìn anh ta cô liền nhận ra ngay mà Nghê Tất Thư có thói quen âm thầm nhìn anh ta, do vậy đối với gương mặt này rất quen thuộc.

"Làm sao cô biết tới nơi này?" anh ta chậm rãi đứng dậy. Chẳng lẽ cô chính là người mà Cao Dương đã nhận, đến từ gia đình gia giáo và tới làm thư ký mới?

Gia đình gia giáo?

Anh ta cười lạnh, cô gái này căn bản là gia đình cò bạc chứ!

"Anh...anh sao lại ở chỗ này?" Chẳng lẽ, anh ta làm công nhân vận chuyển hàng hóa?

Điều này sao có thể?

Nghê Tất Thư nhìn qua anh ta đơn giản áo sơ mi, quần Jeans bạc théch, không khỏi nhớ tới hình ảnh chói mắt của anh.

Quả thật làm người ta khó tin, thông minh kiệt xuất như Phùng Đốc, sao lại có thể làm công nhân chứ?

Mấy phần khiếp sợ, mấy phần phiền muộn, cô không thể không thừa nhận, nhìn anh ta đứng lên. rất đẹp trai, anh tuấn làm cho cô hô hấp không được, tim đập thình thịch.

Hai năm trước anh ta đi học từ nước Mỹ trở về, cô thường len lén từ cửa sổ phòng mình quan sát từng cử chỉ, hành động của anh ta, nhưng cũng chưa bao giờ ở khoảng cách gần như bây giờ.

Phùng Đốc là người không giống bình thường, cô chưa bao giờ hoài nghi.

Anh ta thông minh, học giỏi.., ông trời rất ưu ái cho anh ta vô luận làm cái gì anh ta luôn là tốt nhất.

Không giống cô, chỉ có thể dựa vào thức đêm gặm sách mới thi đậu vào đại học công lập, khi cô mừng rỡ mình trở thành cử nhân thì anh ta đã đến Havard Mỹ để học nghiên cứu sinh.

Dạo này, muốn có bằng thạc sĩ đã không phải là chuyện gì ngạc nhiên cả, nhưng đối với cô mà nói, Phùng Đốc chính là thần tượng, mà cô không bao giờ mơ tới.

Cho dù bọn họ là hai cực giống như Nam Cực cùng Bắc Cực, cho dù anh ta chưa từng coi trọng cô, cho dù hai gia đình không ưa nhau và bọn họ không có nói chuyện với nhau —— nhưng cô chưa bao giờ quên anh ta.

Nói đến nhà họ Nghê cùng nhà họ Phùng trước đây từng có ân oán, dù sao cũng

là chuyện cũ rồi.

Nghe nói, trước đây nhà họ Phùng cùng nhà họ Nghê từng là bạn tốt, hai người đàn ông chủ gia đình đều thích đánh mật chược, nhưng sự thật chứng minh, hữu nghị chỉ giới hạn ở bên ngoài, còn trên bàn bài thì lại trở mặt với nhau.

Một lần trên ván bài Phùng Minh Quang thắng Nghê Minh một thanh, vốn là trên bàn bài thắng thua là chuyện thường, nhưng Nghê Minh không phục, nhận định Phùng Minh Quang ăn gian, hai người tranh cãi ầm ĩ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Từ đó về sau, hai nhà không bao giờ tới nhà nhau, coi nhau như kẻ thù.

Nhưng hai người này kết thù kết oán nhiều năm, ai cũng không chịu xuống nước. Thắng thua là chuyện nhỏ, mặt mũi của đàn ông mới là chuyện lớn, hai nhà ân oán như vậy kéo dài cho đến bây giờ và nam nữ hai nhà cũng bị cấm chỉ qua lại với nhau.

Nhiều năm qua, theo thói quen Phùng Đốc luôn đi vòng qua cửa nhà cô, thấy cô làm bộ như không thấy, không để ý lơ đi, hôm nay ông trời già an bài, lại để cho bọn họ gặp nhau trong hoàn cảnh này.

"Tôi là thư ký mới." Cô không dễ chịu khi nói ra chức vụ này.

"Tôi là chủ tịch của nơi này." Anh ta cúi đầu lạnh nhạt nói.

Chủ tịch? Làm sao anh ta lại là chủ tịch của vận chuyển hàng hóa này?

Này không phải chuyện đùa nhé, cô cho là loại người như anh ta phải làm việc trong văn phòng rộng rãi tại tòa nhà sang trọng, chuyên dùng điện thoại bày mưu tính kế chứ.

Nghê Tất Thư nuốt nước bọt, cố gắng đánh giá anh ta từ đầu đến chân.

Bộ dạng của anh ta có một chút nào giống như chủ tịch?

Áo sơ mi rộng không đủ bó sát người; bên dưới chiếc quần bò một đôi chân dài thẳng, mái tóc màu đen rối loạn ở bên trán, rất tùy ý giống như chủ nhân vô cùng thoải mái.

Duy nhất chỉ có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng tuần tú, có dáng dấp của người lãnh đạo quyền uy, với ánh mắt làm cho người khác sợ hãi ba phần.

Không biết vì sao, dù không có qua lại cửa nhà cô nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô mà anh ta đã nhận ra cô.

Đầu kia từ nhỏ đến lớn không có một chút thay đổi tóc quăn màu vàng ôm vào khuôn mặt nhỏ, một đôi mắt tròn vo như viên bi trong suốt sáng ngời, chiếc mũi cao và đôi môi mọng đẹp.

Anh ta lạnh nhạt nhìn qua cô, hôm nay cô mặc một bộ đồ công sở màu xanh dương nhạt. Bất đồng duy nhất chính là, trông cô ra dáng một cô gái!

"Chỗ, này là?" do nhìn thấy anh nên cả người cô giống như kim đâm, Nghe Tất Thư cả lăm đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

Cô nghĩ, anh ta sẽ đuổi cô ra khỏi cửa, để cho cô về nhà tiếp tục làm sâu gạo.

Hừ lạnh một tiếng, anh ta lần nữa ngồi xuống ghế làm việc, xử lý công việc.

"Cho nên, tôi muốn khấu trừ tiền lương của cô." Từ giờ này, giữa bọn họ chỉ có công việc.

Thoáng chốc, Nghe Tất Thư mở to hai mắt, lắp bắp hỏi "Anh...anh muốn nhận tôi?"

Có ai không, mau đánh cô một cái, để cho cô tỉnh lại!

Bình thường thấy cô Phùng Đốc đều xem giống như con gián, thế nhưng lại đồng ý nhận cô làm việc cho anh ta?

Bình thường, giữa bọn họ đều bị người lớn trong nhà không cho gặp nhau, sẽ lần nữa hữu nghị sao?

"Thì ra là cô tính tới đây ngắm cảnh hay sao?" anh ta liếc xéo cô, cười lạnh.

Nụ cười cứng đờ, đầy ngập nhiệt tình cùng vui sướng, vẫn còn như trong mơ, thoáng chốc bị một thùng nước lạnh dội vào.

Nghê Tất Thư nghĩ, nếu là mặt anh ta không lạnh mà nở nụ cười sẽ hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ.

"Không, không, tôi chỉ là có chút. giật mình." Cô rất nhún nhường, nở nụ cười vô hại, ánh mắt nhìn thẳng vào cặp kia lạnh nhạt kia.

Trên tâm lý học nói, như vậy tư thế không thoải mái sẽ làm cho người ta có phòng bị, thích hợp nhất khai thông.

"Cô nói là, phù hợp với công việc mới này?" anh ta cười lạnh, dùng một ánh mắt hả hê nhìn cô.

Cô lúng túng nhìn chung quanh gian phòng, phòng làm việc thật là cũ kỹ, lo lắng nếu nói thật có thể sợ anh ta tự ái.

"Cũng có..., nhưng không hoàn toàn" cô nhếch nhác cười gượng.

Nói thật, cô chưa từng nghĩ mình sẽ được trúng tuyển vào công ty như thế này, cô kỳ vọng được làm việc tại Công ty lớn, mới phù hợp với nguyện vọng của cô.

Nhưng không thể giải thích được, trước mắt khu nhà này rất cũ kỹ, sớm nên liệt vào khu nhà sắp hỏng, cho người dỡ bỏ, nhưng lại kích thích bản năng của cô.

Cho dù giữa bọn họ không có qua lại với nhau, nhưng bọn họ vẫn chân thật tồn tại mà chặt chẽ dính líu, bọn họ chỉ có thể chính là cách nhau một bức tường hàng xóm cũ a!

Cô không vào địa ngục, ai vào địa ngục?

Trước mắt cái chỗ này nên chỉnh đốn thật tốt, anh ta cũng cần thư ký thay anh xử lý tất cả công việc vụn vặt, khiến cho vận chuyển hàng hóa sớm đi vào quỹ đạo.

Trên đầu cô giống như có thần thánh cứu giúp, bài Thánh Ca ở bên người vang lên, trong phòng làm việc cũ rách hiện lên chỉ có thiên sứ phủ xuống mới có ánh sáng mờ cùng sự tốt lành ——

"Cho nên?" Chợt vang lên tiếng nói cắt đứt lời Thánh Ca.

Phùng Đốc ngược mắt lên không nhìn được, không ngừng biến đổi tư thế giống như chuẩn bị cho cô ra cửa.

Nghê Tất Thư có lý do để lo lắng thay anh, cũng không phải là bởi vì anh ta nhúu chặt chân mày, mà là anh ta lão đảo như muốn ngã.

"Cho nên tôi quyết định ở lại." Cô hùng hồn tuyên bố.

"Cô tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý." Anh ta nói rõ.

"Chuẩn bị cái gì?" Cô còn say mê dư âm trong Thánh Ca.

"Công việc này không thoải mái, thậm chí có thể rất mệt."

"Mệt mỗi? Tôi không sợ mệt mỗi!" Cô rất kiêu ngạo nói."Tôi đã từng làm thêm giờ liên tục vượt qua 36 giờ, suốt cả một tháng chỉ ăn một bữa, coi như công việc mệt mỗi nữa tôi đều có thể làm." Oa, cô rất kính nể từ bản thân mình.

Anh ta ngược ánh mắt hoài nghi nhìn lên nhìn xuống đánh giá một vòng, giống như nghi ngờ cô đang khoác lác.

Cuối cùng, anh ta không cam lòng cộng thêm một câu."Chuyện này, không cho phép trước bất kỳ ai nhắc tới." Về phần đối tượng, cô nên so với ai khác cũng rõ ràng.

"Anh yên tâm, tôi bảo đảm miệng của tôi có thể so với võ trai còn chặt hơn." cô giờ ba ngón tay thề.

"Ừ." Rốt cuộc dịch đến một vị trí thoải mái, anh căng thẳng cuối cùng khoe miệng buông lỏng ra một chút.

"Phùng Độc, tôi nên làm cái gì?" Cô chà sát tay, đã không thể chờ đợi muốn thay anh ta xử lý đồng tư liệu trên bàn.

Ánh mắt của anh ta từ trên bàn chuyển qua trên người cô, đưa mắt nhìn cô một hồi lâu sau rốt cuộc mở miệng: "Chuyện thứ nhất, từ nay về sau không cho gọi thẳng tên của tôi."

Khá lăm người đàn ông này không để ý tình cũ "Dạ, chủ tịch." Cô hậm hực gật đầu. "Trở lại đây?"

"Đem bộ đồ trên người cô thay đi!"

"À?"

Mở lớn miệng, đủ để cho một con quạ bay vào.

Chương 3:

Đứng ở bên bàn làm việc, Nghê Tất Thư ra sức cọ rửa những thứ dơ bẩn dính đầy trên mặt bàn, mồ hôi đổ ra không ngừng.

Áo T shirt dính chặt vào trên người cô, nếu là cởi ra có thể vắt được nửa thùng mồ hôi.

Thời tiết rất khó chịu, nhiệt độ gần 34 độ cùng nóng, cả khu nhà vận chuyển hàng hóa được duy nhất có một phòng làm việc nhưng ngay cả điều hòa cũng không có —— cho dù có điều hòa cũng không có tác dụng gì, vì phòng làm việc không có cửa.

Choáng váng nhìn lên trần nhà những mảng tường lỗ chỗ, xiêu vẹo chỉ chực rơi xuống

Nghê Tất Thư vừa nóng lại khát, giống như ở Sa mạc Sahara phải đi mấy trăm cây số, không tìm được ốc đảo xuất hiện trước mắt, để cho cô sáng khoái giải khát hóng mát.

Tôi không sợ mệt mỏi, nếu như mệt mỏi nữa thì công việc ta đều có thể làm!

Ba ngày trước những lời nói còn văng vẳng bên tai, ba ngày sau hiện tại, cô lại muốn chửi mình thật là ngu ngốc. <http://diendanlequydon.com>

Vì nghĩa khí cùng nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, cô từ một thư ký chuyên nghiệp lác mình một cái trở thành "Lao công" .

Ba ngày này, quả thật giống như một tai nạn ——

Từ ngày thứ nhất, bộ đồ công sở chuyên nghiệp bị đem gác xó, ở chỗ này không ai cần cô xinh đẹp, không ai muốn nhìn cô xử lý tài liệu, liên lạc phối hợp với các bộ phận khác, cô chỉ trông nom một đôi tay là đủ rồi.

Trước tiên chủ tịch khẳng định không cần phải làm việc hiệu quả, chỉ cần cô dọn

đẹp nơi này cho sách sẽ, hại tay cô bị

Cô biết nơi này vừa bản vừa cũ, nhưng công việc này, không phải để cô làm chứ?

Phùng Đốc có thể thuê Obasan hoặc người làm công, tóm lại trên sách vở lý luận nói cho cô biết, cô là thư ký chuyên nghiệp không phải dùng để làm lao công.

Nhưng nếu sẽ tiếp tục nhớ tới sở trường chuyên nghiệp của mình, liền không khỏi làm lòng cô đau lòng.

Giờ phút này dáng vẻ của cô có giống thư ký chuyên nghiệp?

Mặc dù Phùng Đốc yêu cầu cô ăn mặc đơn giản, nhưng mỗi sáng sớm phải mặc áo T shirt, quần thường ra khỏi cửa cô muốn nguyên rửa, nhất là mỗi lần cha cô thấy cô vẻ mặt đau khổ ra cửa, lắc đầu quay vào nhà, không khỏi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô, cô giống như ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được.

Dùng tay áo lau mồ hôi, cô nhanh chóng tăng tốc độ cọ rửa, bởi vì nàng biết Phùng Đốc đi kiểm tra kho hàng cũng sắp trở lại, cô muốn cho anh ta biết cô mất một buổi sáng để cọ rửa cái bàn này, không cắt một lớp da của cô mới là lạ.

Đang suy nghĩ, sau lưng liền truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, không nhanh không chậm, vững vàng bước đến tự tin —— là Phùng Đốc!

Cô kinh hãi, rướn cổ từ mặt bàn nhìn ra ngoài, thân thể cao lớn đang xuyên qua mấy chiếc xe tải vận chuyển hàng hóa hướng phòng làm việc đi đến.

Nguy rồi, bình đến dưới thành, muốn chạy cũng không kịp rồi !

Cô thầm hô không ổn, đầu co rút lại, đang muốn làm thế nào để thoát thân, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía dưới mặt bàn, không gian lớn vừa đủ chỗ cho một người.

Không chút do dự, cô lập tức khom người chui vào dưới gầm bàn.

Theo như mấy ngày qua quan sát, anh ta có thói quen đến mười hai giờ sẽ đi ra

ngoài, ba giờ trở lại, đi làm cái gì cũng không biết, mỗi ngày rất là cố định.

Nhìn thời gian anh ta cũng không sai biệt lắm, chắc chỉ là đi vào lấy thứ gì đó rồi sẽ rời đi chứ?

Cô suy nghĩ tự an ủi mình, cố gắng đem người mình rúc vào góc bàn tránh không để người phát hiện ra, giống như đang trốn trách xã hội đen vậy.

Mở mắt to, cô nhìn thấy một đôi dài dưới quần jean. Anh ta dừng lại nhìn xuống, hiển nhiên là kiểm tra bàn làm việc của anh ta đã được lau sạch sẽ chưa.

Sau đó đẩy cái ghế, thân hình cao lớn ngồi lên cái ghế cũ kỹ, một đôi chân thật to gang rộng ra, nhìn tư thế bất nhã nhưng có vẻ tự nhiên.

Nhịp tim tăng nhanh, cô rất sợ anh ta đột nhiên duỗi chân dài một cái, sẽ đạp cô cách xa vạn dặm xa.

Thật may là anh ta không có thói xấu đó, cô cẩn thận núp ở cách chân dài anh ta 10 cm, giống như con chuột nhỏ tránh mèo con len lén thở dốc.

Đang đưa nhịp tim từ từ trở về ổn định, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm trước mắt đại bàng uy hiếp, lại phát hiện ở cự ly rất gần, nếu anh ta đứng lên quả thật như Cự Nhân.

Mê muội theo dõi đôi chân dài của anh ta, bắp thịt bền chặt đường cong mê người, từ bắp chân lên đến bên trên.

Đột nhiên, nhảy vào tầm mắt làm cho cô đột nhiên ngẩn người là phái nam trong quần của anh ta, ngay sau đó hai gò má đỏ lên giống như vừa nuốt một cân ớt chỉ thiên, một mảnh nóng rát.

Trời ạ, "Cái đó bộ vị" của anh ta làm cho cô ngượng ngịu, trong không gian nhỏ rất khó khăn để cô di chuyển, hại cô không nhìn cũng không được.

Mùi đàn ông rất đặc biệt phả vào mũi cô, đó là một loại pheromone phái nam cùng mồ hôi lẫn nhau, giống như là khác phái hấp dẫn nhau, làm cho cơ thể cô xôn

xao sinh ra một loại cảm giác biến hóa xa lạ.

Lập tức, kiến cô mặt đỏ.

Lúng túng nhìn vào chỗ không muốn nhìn lại bị chen chúc tại nơi chật hẹp cùng nóng bức, mồ hôi theo trán của cô rơi xuống gương mặt một đường trượt xuống cổ, cảm giác như có hàng trăm con kiến nhỏ bò trên người cô, làm cho cô vừa nhột vừa khó chịu.

Nhưng một đôi chân dài lại chậm chạp không có đứng dậy rời đi như tính toán, vẫn chuyên tâm lật xem tài liệu, trong phòng làm việc chỉ truyền tới tiếng quạt máy cũ kỹ kêu két két, cùng tiếng lật giấy.

Anh ta rốt cuộc lúc nào thì mới chịu rời đi? Nghê Tất Thư trong lòng buồn bã hờ hờ.

Trời ạ, người đàn ông này đúng là khắc tinh kiếp trước của cô? Tại sao cô làm chuyện gì cũng sẽ cùng anh ta xung khắc?

Cả buổi sáng làm lao công, nên tiêu hao thể lực, mồ hôi dùng hết rồi, bụng đói kêu vang thật sự khó chịu, trong hoàn cảnh này đi ở đều khó, cô có bản lãnh cảm thấy bụng đã xảy ra là không thể nào ngăn cản xao động ——

Ừng ực ừng ực!

Đột ngột tiếng vang phá vỡ không gian yên lặng trong phòng làm việc, không hết sức rõ ràng, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ngẩng đầu lên, Phùng Độc ngược mắt nhìn khắp bốn phía, không phát hiện có cái gì, chỉ ngoại trừ ở trong phòng làm việc không thấy bóng dáng của Nghê Tất Thư đâu.

Đang muốn cúi đầu tiếp tục xem nốt phần tài liệu, bất chợt âm thanh vang dội lại truyền ra, lần này anh ta nghe được rất rõ ràng, là từ dưới gầm bàn của anh.

Nhanh chóng đẩy cái ghế lui về phía sau, anh ta cúi người, ánh mắt nhìn thấy

một đôi mắt ảo não.

"Cô trốn ở chỗ này làm gì?!"

Sắc mặt của anh ta so với cô không tốt hơn bao nhiêu.

"Tôi. tôi đang quét dọn!" Cô áp úng nặn ra nụ cười gượng.

"È hèm, ở dưới bàn?" ánh mắt lạnh lùng bén nhọn giống như có thể chọc phá lời nói dối của cô.

"Bởi vì." Một đôi mắt nhanh như chớp nhìn."Dưới mặt bàn rất bẩn, không ngờ đang lau, thì anh trở lại rồi!" như vậy mà cũng nói láo được, chính cô cũng không tin.

Vùi ở dưới gầm bàn, cô như vậy để anh ta nghi ngờ, thật nhếch nhác!

"Chủ tịch, có thể hay không trước hết để cho tôi đi ra?" Cô cười, nhún nhường yêu cầu nói.

Anh ta mặt không chút thay đổi nhìn cô mấy giây, mới rút cuộc lui ra, để cho cô giống như con chuột từ trong động đất nhếch nhác từ từ bò ra ngoài.

Vỗ vỗ bụi bám trên người, cô đang tính toán làm thế nào để đi ra ngoài thì nghe tiếng nói vang lên.

"Cô lau bàn cả buổi sáng sao?" Anh gương mặt tuần tú như thời tiết tháng ba rất lo lắng.

Cô cũng biết, nên trốn không được.

"Cái bàn này rất bẩn." Cô đỏ bừng mặt, cố gắng giải thích.

"Tôi không muốn cô lấy cớ." Anh không phải tốn tiền để cô tới để trốn việc.

Nghe giọng điệu này, đúng là một chủ tịch không lẫn lộn tình, lý.

Làm ơn đi, người đàn ông này chỉ bỏ tiền ra mua lại một khu nhà nhỏ vận chuyển hàng hóa, lại tưởng rằng là một Tổng giám đốc Công ty lớn à? Coi như bọn họ là hàng xóm, mặc dù những lần gặp nhau không vượt qua hai mươi đầu ngón tay, anh ta cũng nên khách khí ba phần a!

"Đây không phải là lấy cớ." Cô ngửa cằm lên nói.

"Đây không phải là lấy cớ cũng không phải là lý do."

"Vậy là cái gì?"

"Là quỷ nói."

Nghê Tất Thư thở phào, người đàn ông này cái miệng —— thật là xấu!

Mặc dù bọn họ là hàng xóm nhiều năm, vốn nên hữu nghị như huynh muội, nhưng người đàn ông này ngạo mạn thật khiến không thể nhịn được nữa.

"Anh biết rõ tôi là thư ký, sở trường là xử lý văn thư, những việc hao phí thể lực này không phải công việc tôi làm!"

"Nếu thân là thư ký, cô nên so với ai cũng rõ ràng, phải nghe lời cấp trên không là lý do, mà là kết quả."

"Anh căn bản không muốn tôi làm thư ký!" Cô đúng là số khổ.

"Cô tùy ý có thể đi, không ai ép buộc cô."

Anh ta chẳng hề để ý dạng phách lối, giận đến nỗi Nghê Tất Thư phải học máu.

Đi thì đi!

Cô Nghê Tất Thư dù gì cũng đã từng làm thư ký cho chủ tịch lớn, cần gì phải chịu đựng loại người đối xử không tốt với mình?

Nắm chặt quả đấm trên tay, cô quyết định về nhà làm sâu gạo, chứ không thềm làm với chủ tịch lòng dạ hiểm độc này.

"Được, tôi đi!" Cô hào khí tuyên bố.

"Xin cứ tự nhiên." Người đàn ông lòng dạ hiểm độc tự mình cầm văn kiện lên bắt đầu xem, cũng không ngẩng đầu lên.

Hừ? Anh ta dám nói như vậy? ! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Dù sao ba ngày qua cô cũng bán mạng vì công việc, đổ mồ hôi, không có công lao tối thiểu cũng có khổ lao chứ?

Quả thực là khinh người quá đáng!

Cô lòng đầy căm phẫn muốn khăn lau nhét vào mặt anh ta, suy nghĩ một chút còn rất hèn nhát hướng trên bàn nhẹ nhàng để xuống, thẳng tắp lưng sống, giống như là anh hùng khái hoàn đi ra phòng làm việc.

Phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có trên trần nhà tiếng quạt máy vẫn như cũ phát ra két két.

"Tôi phải đi đó!"

Đột nhiên, một bóng dáng từ cửa lao ra.

Liếc cô một cái, người đàn ông mặt không chút thay đổi cúi đầu tiếp tục làm việc.

"Tôi thật sự phải đi a!" Cô thề, đây là lòng từ bi cô cho anh ta một cơ hội cuối cùng, nếu anh ta không có biểu hiện một chút hối lỗi cùng ý tốt, cô lập tức không chút do dự dời đi!

Sau bàn công tác thân hình không lờ như cũ Bất Động Như Sơn, giống như coi như việc động đất mạnh cấp bảy cũng không kinh động được anh ta.

Lúng túng đứng run ở cửa ra vào, cô đi không cam lòng, không đi thì mặt mũi

không biết đặt chỗ nào.

Trong lòng cô biết rất rõ, hiện tại kinh tế suy thoái như vậy, thạc sĩ, bác sĩ cũng phải chém giết bảo vệ môi trường, làm công nhân vệ sinh để kiếm chén cơm, cô chỉ là một Học sĩ nho nhỏ, còn có cái gì tư thái mà không bỏ được?

"Nghê"Phải thua", cơm trưa đã mua chưa?" Đột nhiên, Cống Hoàn dùng tiếng quốc ngữ Đài Loan xen lẫn tiếng Đài từ nơi không xa truyền đến.

"À? Còn chưa có!" Cảm tạ Cống Hoàn kịp thời xuất hiện cho cô bậc thang leo xuống."Tôi sẽ lập tức gọi điện thoại đặt!"

Bàn chân bôi dầu, vôi vàng chuồn mát!

Vận chuyển hàng hóa này đúng là dương thịnh âm suy, cho tới nay thủy chung tràn đầy mùi thuốc lá của những người đàn ông, hơi thở cùng với những lời chửi thề giống như nơi ở của bọn giang hồ.

Kể từ lúc Nghê Tất Thư tới, trong lúc bất chợt, trong không khí có hương vị ngọt ngào, nhẹ ngọt giọng nói dễ nghe làm cho mỗi người trở lên ôn hòa lương thiện.

Mỗi người giọng nói nhỏ đi, tiếng nói tục cỡ hồ không nghe thấy, chỉ sợ làm kinh sợ đến Nghê thư ký đơn thuần mảnh khảnh này.

Những người đàn ông ở đây đang thay đổi, nhưng không có ai oán trách, không có ai không tình nguyện, tất cả đều vui lòng tuân theo, việc này không cần phải nói ăn ý vô cùng.

"Nghê"Phải thua", cô tên là gì?"

Một nhóm công nhân ngồi ở kho hàng đang ăn cơm hộp, Nghê Tất Thư ngồi ở giữa, nhất thời mặt đỏ lên.

"Nghê Tất Thư." Cô nói

Thì ra là hao phí thể lực cả ngày làm cho người ta thấy đói bụng, trong đầu chỉ

muốn ăn. Bữa trưa muốn một khối sandwich ưu nhã của kiếp sống Quý tộc đã trở thành quá khứ rồi, không thể mơ ước.

"Sao lại gọi là "Phải thua", xưa nay cô tên là gì?"

"Là Nghê Tất Thư nha."

Cổng Hoàn sững sờ."Wey wey Wey, thư ký Nghê a, như vậy cô cũng không đạt đến một trình độ nào đó á!" Phì Tử lúc đầu làm khó dễ thay bằng hữu bất bình dùm."Thân thể của chúng ta do cha mẹ cho, thể trọng, ba vòng đều ở đây trên tay của cô, chúng ta chỉ hỏi tên cô thôi, thật sự rất không có thành ý!"

"Tôi rất có thành ý!" Cố gắng nuốt thức ăn vào trong miệng, cô chỉ kém không có gior hai tay thề."Tôi thật sự tên là Nghê Tất Thư!"

"Nghê phải thua. Nghê phải thua?" Cổng Hoàn gật gù hả hê tự lắm bầm."còn không cùng làm một dạng sao!" Cô là đang gạt Tiểu tử đó!

"Đúng vậy, đúng vậy! !" Mấy tên công nhân cũng phản kích kêu la.

"Là nhất định Tất Thư, không phải tiếng Đài là thư ký sao !" Cô bắt đắc dĩ tạm ngừng ăn lại, nhẫn nại giải thích.

"Đó, nguyên là như vậy đó, thỉnh thoảng hiểu lầm cô,sorry!" Cổng Hoàn then thùng gãi gãi đầu.

Khoát khoát tay, Nghê Tất Thư khoan hồng độ lượng không cùng bọn công nhân này so đo, nhưng cô cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Cố gắng dùng chiếc đũa gấp nốt thức ăn trong hộp còn sót lại, bên cạnh lại truyền tới cây gậy trúc buồn bực tự lắm bầm.

" Thư ký Nghê, ba cô làm sao lại đặt tên cho cô kỳ quái như thế? Nào có người lại đặt tên con là phải thua hay sao?"

Nghê Tất Thư nhất thời phun cơm trong miệng ra không may bắn vài hạt cơm

vào ngực Công Hoàn đứng ngay gần đó, nhìn cực kỳ lập thể, trông rất sống động.

"Thật xin lỗi!" Nhảy dựng lên vội vàng lấy tay thay anh ta vỗ hạt cơm trên ngực, cô lúng túng đỏ mặt.

"Không sao á! Cô không phải vỗ, làm như vậy sẽ làm tôi ngạt thở mất!" Công Hoàn ngượng ngùng ngiêng như tiểu nam sinh mới nếm thử trái cấm.

"Ai yêu, Công Hoàn đỏ mặt nha!"

"Công Hoàn diễm phúc quá!"

"Thư ký Nghê, đừng khách khí a!"

"Công Hoàn thật là hời!"

Tất cả mọi người đều đứng lên gào thét, có người vỗ tay, có người huýt gió, giống như đang xem cảnh hạn chế biểu diễn.

"Các anh đang làm gì vậy?"

Đột nhiên từ phía sau lưng truyền tới âm thanh lạnh lùng, khiến nhiều con mắt kinh sợ nhìn ra sau lưng thấy một người đàn ông cao lớn, tiếng huyền não nhất thời bị tiêu mất.

Cả khu nhà to như vậy đều im ắng yên tĩnh, chỉ thấy thân hình cao lớn che đầy ánh mặt trời, khuôn mặt tuần tú đen lại nhìn chằm chằm mấy người đang nói chuyện như muốn đem mấy người này đẩy ra ngoài bắn chết.

"Tôi...tôi của ——" Công Hoàn nhìn theo chủ tịch giống như đưa hắc hắc thành thệt vụn, ánh mắt cúi đầu xem xét phát hiện một đôi tay trắng như tuyết còn đặt trên lồng ngực của hắn.

"Chủ tịch, anh đừng hiểu lầm, thực, thực tình không phải như anh nghĩ!" Công Hoàn hoảng hốt luống cuống nhảy ra, lắp ba lắp bắp giải thích.

"Không sai, đây chỉ là ngoài ý muốn á!" Cũng trong lúc đó, Nghê Tất Thư cũng lúng túng liều chết giải thích.

"Đúng vậy, đúng vậy, chủ tịch, chúng ta cũng có thể giải thích á!" Những người khác cũng rất có nghĩa khí cùng nói.

"Còn phải giải thích cái gì?" Phùng Đốc giọng nhẹ vô cùng, nhưng lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Anh ta cái gì đều thấy được!

Tay của cô ở trên bộ ngực trần của người đàn ông sờ tới sờ lui, say mê vẻ mặt giống như rất thích thú, làm cho anh thấy ngực mình như bị ai bóp nghẹn, dạ dày co rút.

"Giờ làm việc liếc mắt đưa tình, mọi người quả thật ngay cả kỷ luật căn bản cũng không có!" Sắc mặt của anh ta giống như núi lửa sắp bộc phát.

"Chúng tôi không có liếc mắt đưa tình, chỉ là tôi nhất thời không cẩn thận phun com. Sau đó tay của tôi liền sờ lên ngực anh ta. Ai dà, tôi lấy nhân cách thề, đây thật ra chỉ là hiểu lầm!" Cô dùng hai tay nhỏ bé hốt hoảng khoa tay múa chân, lại phát hiện giống như vừa tô vừa đen.

Phùng Đốc nheo lại mắt, nhìn chằm chằm cánh tay mềm mại, mái tóc cột đuôi ngựa, gương mặt trắng như trứng gà không biết là bởi vì tâm trạng hay là trời nóng mà hai má đỏ ửng, đôi mắt đen vì khẩn trương mà càng lộ ra vẻ trong suốt, trông rất động lòng người nhìn muốn đem cô áp chặt vào người.

Anh hơi thở không yên đột nhiên di chuyển tầm mắt, không hoài nghi chủ tịch uy nghiêm tuyên bố: "Từ nay về sau nam nhân viên không cho phép cời trần, không cho phép khi làm việc cùng nhân viên nữ cười cợt đùa giỡn, ngày mai bắt đầu ăn mặc đồng phục, duy trì hình tượng công ty."

Mấy người hơi giật mình nhìn anh ta, thật lâu không kịp phản ứng.

Bọn họ là công nhân khiêng hàng, lúc làm việc cời áo sớm thành thói quen, lần

này chẳng những không cho phép cởi quần áo, lại còn phải mặc đồng phục, không giải thích được quy định này ai dám phản ứng đây? <http://diendanlequydon.com>

"Chủ tịch, miệng, miệng làm."

"Cậu còn có vấn đề?"

Ánh mắt sáng lạnh quét tới, làm cho Cống Hoàn mạnh mẽ mẽ rùng mình một cái. Nuốt nước miếng, Cống Hoàn thấy rất vô dụng ủy khuất dưới quyền uy."Không có, không có, chủ tịch, hoàn toàn không thành vấn đề!"

Miễn cưỡng hài lòng gật đầu một cái, hắn chuyển lửa đạn sang một bên miệng mở rộng giải thích với Nghê Tất Thư.

"Chủ tịch, tôi ——"

"Về phần thư ký Nghê, cũng xin cô chú ý lời nói và cử chỉ, về sau chỉ cho phép ăn cơm ở văn phòng, không được ở chỗ khác." Anh ta lạnh lùng cắt đứt lời của cô.

"Tôi không có đi lâu lỏng!" Cô tức giận uất ức giải thích."Phòng làm việc không có chỗ ăn cơm, chủ tịch quả thật làm người khác khó chịu!" Cô cũng không phải là chó, đứng là có thể ăn!

Chủ tịch sầm mặt hứng nhìn cô chăm chăm, giống như đối với việc cô dám can đảm phản bác cảm thấy không vui.

"Đây là vấn đề của cô, không nên hỏi tôi." Anh là chủ tịch, lý phải là thay nhân viên suy nghĩ, nhưng với người phụ nữ này là ngoại trừ!

Ném một câu nói, thân ảnh to lớn ngay sau đó xoay người sải bước đi đến bãi đậu xe.

Cho đến lúc chủ tịch lên xe hơi đi, mọi người vẫn còn đứng im tại chỗ, mặt ngu ngốc.

Chỉ có Nghê Tất Thư, tức giận nhìn xe chạy đi.

Chương 4:

Cưỡi lấy con cừu nhỏ về đến nhà, Nghê Tất Thư đã mệt rã rời rồi, cả người xương cốt giống như

Hôm nay cô cộ rửa sàn nhà phòng làm việc, tủ hồ sơ, cùng với cửa sổ, nhưng Lãnh Huyết Phùng Đốc cũng không dễ dàng bỏ qua cô như vậy, yêu cầu cô lau khung cửa sổ đến khi sạch sành sanh.

Như cũ cả ngày làm máy kéo tiêu chuẩn, chỉ duy nhất công việc chính là: thay anh ta sao chụp mấy phần tài liệu.

May mắn là, ở nơi này càng ngày càng tiêu hao thể lực, nghiêm khắc trong công việc, nhưng tay của cô vẫn còn có tri giác, để cho cô có thể thuận lợi lái xe về nhà.

Chỉ kém không có bò vào cửa Nghê Tất Thư vừa về đến cửa, lập tức thẳng tắp đi lên phòng.

Cô nói với cha mẹ là mình làm thư ký cho một công ty lớn, không ngờ lại đi làm việc vặt cho công ty kinh doanh vận chuyển hàng hóa nhỏ, nhưng suy nghĩ vì chén cơm nên cô không dám lộ ra, chỉ sợ khi biết cô chẳng những làm việc ở công ty vận chuyển hàng hóa, mà còn bị con trai của người đáng ghét sai bảo như lao công thì không biết sẽ như thế nào.

Vì không để cho mình có bộ dạng quá mức nhếch nhác, trước khi về nhà còn phải vào trong nhà vệ sinh thay chỉnh tề đồ công sở, sửa sang lại tóc tán loạn, ngay cả về đến nhà cũng không dám ra vẻ rất mệt mỏi, tránh cho cha nàng mẹ sinh nghi.

"Cha, mẹ, con đã trở về." Mệt mỏi suy sụp khuôn mặt nhỏ nhắn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cô khó khăn khom lưng thay dép vào trong phòng.

"Đã về rồi?!" Mẹ cô đang vui mặt trước ti vi xem kịch quê cha đất tổ, cha cô ngồi bên cạnh đồng thời lên tiếng nói.

"Mẹ, bữa ăn tối đã có chưa?" Cô đói bụng đến mức có thể nuốt trọn một con bò.

"Còn chưa có, hiện tại mới năm giờ rưỡi mà!" Mẹ cô nói nhưng ánh mắt lưu luyến không rời khỏi ti vi.

"Mẹ, đừng có nói mấy giờ rồi, bụng của con đói lắm, cầu xin mẹ nhanh nấu cơm tối đi!" Cô chấp tay trước ngực, chỉ kém nước quỳ xuống .

"Được, mẹ sẽ nấu." Mẹ cô mắt dính vào trên màn hình TV, chậm rãi đứng dậy, giống như bệnh nhân trúng gió, chậm chạp lấy điều khiển TV tắt đi.

Cuối cùng thấy mẹ cô đi vào phòng bếp, Nghê Tất Thư đem theo thân thể nặng ngàn cân từng bước từng bước lên lầu.

Dem ví da ném lên trên giường, cô mệt lả ngã lên giường, hận không được ngủ luôn như chết.

"Tiểu Doanh a! Tiểu Doanh, ăn cơm!"

Vừa mới nhắm mắt lại, đã nghe thấy mẹ cô gọi từ dưới lầu truyền lên.

Mẹ cô có lẽ là xem Truyền Hình Nhật Bản tiết mục "Ba phút xử lý", cô còn chưa kịp nhắm mắt lại đã nấu xong bữa cơm rồi.

Mặc kệ mẹ cô làm thế nào, có thể lấp đầy cái bụng mới quan trọng nhất.

Nhanh chóng thay quần áo, cô vội vàng lao xuống lầu, tự mình lấy bát cơm đầy ăn.

Cô ngồi xuống ghế dựa . Wow, cơm hôm nay món ăn siêu cấp phong phú, có gà kho chân, tôm viên chiên dưa, thịt bò hầm cách thủy rau dưa, đậu hũ Ma Bà, tất cả đều là tốn công sắp xếp.

Wase, cô chưa bao giờ biết mẹ cô có thể làm như vậy, ba phút mà có thể làm ra một bữa thịnh soạn như vậy!

Khi cô dùng bảy phần chân chó, ba phần sùng kính ca ngợi mẹ ruột đại nhân của

cô thì lại bị mẹ cô thưởng cho một cái xem thường.

"Con ngủ rất hồ đồ à nha? Hiện tại gần tám giờ rồi!" Mẹ cô vừa bực mình vừa buồn cười. "Ba phút mẹ chỉ có thể vo gạo thôi."

Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ phòng khách, quả thật đã là tám giờ rồi.

"Mẹ, mẹ nấu cơm mà những hơn hai giờ?" Nghe Tất Thư đói bụng như vậy mà ngủ được những hai giờ đồng hồ.

"Còn không phải là do cha con, nói cùng cha chơi một ván bài, nên muốn mẹ nấu chậm một chút." Mẹ cô giật dũ trợn mắt nhìn chồng mấy lần.

"Mẹ thật thiên vị." Chỉ là thấy thức ăn phong phú như vậy, liền tha thứ mẹ cô một lần.

Nghe Tất Thư rất nhanh ăn thêm bát cơm thứ hai, như quỷ chết đói lùa cơm vào miệng, cha cô đang đứng bên cạnh nhìn cô như bát quái.

"Tiểu Doanh a, nghe nói con trai họ Phùng sát vách mở công ty à!"

"Con sớm đã biết." Đầu cô cũng không ngẩng, mồm đang gặm một cây chân gà bự.

"Làm sao con biết?" Nghe Minh nét mặt cứng lại phân nửa hỏi cô.

Tin tức này không phải do họ Phùng ma bài bạc nói ra mà là vợ lão khoe khoang với hàng xóm láng giềng, mà lúc đó ông núp ở trong ngõ hẻm phơi nắng hơn một giờ, mới nghe lén được tin tức đấy.

"À? Này, chuyện này." Nhất thời, Nghe Tất Thư mồ hôi lạnh chảy ròng, mới vừa nuốt vào trong bụng cái đùi gà giống như muốn xông lên cổ họng, nhớ tới lời Phùng Độc nói, cô cả lăm giải thích.

"Con...con ý của con là, anh ta thông minh như vậy, tương lai biết làm Đại Sự Nghiệp!" Đó, cô nói dối không chê vào đâu được thật là thiên tài!

"Thông minh có thể làm?" Cha cô không chấp nhận phun ra lãnh khí. "Cha nghĩ hẳn với cha ma bài bạc của hẳn cùng một dạng giao hoạt."

"Cha, đừng có mắng chửi người, cẩn thận xuống Địa ngục Diêm Vương cắt đầu lưỡi." Vẫn chưa thỏa mãn ăn thêm bát cơm thứ ba, Nghê Tất Thư mất hứng nhắc nhở.

"Muốn cắt cũng không tới phiên cha." Nghê Minh mới không đáng lo. "Còn nghe nói a, họ Phùng con của hẳn."

"Cha, người ta có tên gọi là Phùng Đốc." Cô thật sự nghe không vào.

Họ Phùng , họ Phùng — mấy chữ này nàng từ nhỏ nghe được lớn, mặc cho nó đem hai nhà kéo lê một khoảng cách.

"Được rồi, nghe nói Phùng Đốc mấy năm nay đầu cơ cổ phiếu, kiếm không ít tiền."

"Bao nhiêu tiền?" Thật là giỏi nha, chuyện như vậy cha cô cũng có thể thám thính được.

"Vài tỷ."

Hai mắt trừng trừng, một viên tôm đột nhiên nghẹn ở cổ họng, cô dùng sức vỗ vỗ ngực, thật vất vả mới cuối cùng cũng ỏn.

"Được, vài tỷ?" Cô không nghe lầm chứ?"Cha, thái quá rồi !" Cô không tin.

"Cha cũng vậy, không tin." Cha cô hiển nhiên tìm được đồng minh, lấy nhiệt tình mỉa cười hoan nghênh sự gia nhập của cô.

Còn dư lại nửa chén cơm cô đột nhiên mất khẩu vị, bỏ bát đĩa xuống vội vã nói ăn no liền chạy lên lầu, nằm soài trên giường, trong đầu cô vẫn còn chưa tiêu hóa được chuyện của cha cô vừa nói.

Cô không nghĩ ra, nếu Phùng Đốc có vài tỷ, vậy anh ta cần gì đi mua lại công ty

vận chuyển hàng hóa cũ kỹ vậy? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Ngay cả thiết bị làm việc tất cả đều là có sẵn, vật duy nhất Hiện Đại Hóa chính là bộ máy vi tính được đặt trên bàn của anh ta.

Gió đêm bên cửa sổ làm chiếc chuông gió vang lên âm thanh thanh thúy, cô nhìn chòng chọc chiếc chuông gió, nghĩ tới mấy ngày trước, nhớ tới trước kia —

Khi còn bé không buồn không lo cô luôn đeo lấy cha len lén cùng Phùng Đốc chơi, nhưng từ khi lớn lên, Phùng Đốc cùng cô càng ngày càng xa, giữa hai người cũng càng ngày càng xa lạ.

Nói là thanh thiếu niên khát vọng thoát khỏi tuổi trẻ cũng tốt, tóm lại anh ta đột nhiên không hề để ý tới cô, thấy cô không thèm cười, ánh mắt cũng không quá quan tâm cũng không nguyện ý cùng cô tiếp xúc, vốn là thanh mai trúc mã nhưng hai người lại như người lạ.

Từ đó, anh ta một đường trôi chảy lên hạng nhất đại học, rồi xuất ngoại du học, giữa bọn họ tựa như hai đầu trái đất. Thật không dễ dàng ông trời lại an bài cho họ gặp nhau, nhưng con người anh ta bây giờ nghe đồn giá trị hàng tỷ, bọn họ thật là chênh lệch khá xa.

Trong phòng đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, cô giật mình phát hiện ra là do cô.

Cô làm sao lại thở dài?

Cô bận bịu cả ngày, mệt mỏi giống như con chó, đây tất cả đều là do Phùng Đốc ban cho, cô còn hận cái gì? !

Nhưng cô lại phát hiện ra mình không muốn rời đi, cho dù giống như có vĩnh viễn làm chuyện khổ sai, cho dù hôm nay tài văn chương của cô không được sử dụng cô sẽ đem cả thùng nước lau bàn đổ trên đầu hấn, tự dưng cô liền thấy hết giận.

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến âm thanh tiếng kéo cửa sổ sát đất, cô giống như bị mở chốt, lập tức xông tới bên cửa sổ, len lén quan sát từng cử động bên ngoài cửa sổ .

Cửa sổ sắt đất mở ra bóng dáng một người đàn ông mạnh mẽ rắn rỏi bước đi thong thả đến ban công dựa trên lan can, trên tay cầm điều thuốc, khói trắng lượn lờ, gương mặt tuấn tú mơ hồ như có điều đang suy nghĩ.

Anh ta học hút thuốc lá khi nào?

Từ sau khi anh ta trở về nước, cô thành thói quen xấu luôn để ý anh ta, nhưng đây là lần đầu tiên Nghê Tất Thư nhìn thấy anh ta hút thuốc lá.

Nhìn anh ta đứng trên lan can với tâm sự nặng nề, cô phỏng đoán giờ phút này chân mày của anh ta quăn lại giống như hai cái bánh quai chèo.

Anh ta đang phiền não cái gì?

Do cô hôm nay làm việc không đủ hiệu suất? Cửa sổ chà không đủ sạch sẽ? Hay là chuyện cô cùng đám công nhân ăn cơm hộp?

Đột nhiên nghĩ vậy, cô có một cổ xúc động mãnh liệt, cô sẽ đi qua, bò đến ban công ở bên anh ta —

"Tiểu Doanh, Con ở đây làm gì?"

Một tiếng thét chói tai lôi cô trở về ý thức, còn không kịp phản ứng, mẹ cô nhanh tay níu lấy cổ tay của cô, kéo cô trở về phòng.

Bị từ trên cửa sổ kéo xuống, ngực của cô giống như là bị mài bởi một khối da đau điếng.

"Mẹ, mẹ ở đây làm gì?" Cô nhếch nhác nhìn đau bò dậy.

"Cứu con a, con nghĩ định nhảy lầu à!"

Nhảy lầu? Mẹ cô quả nhiên xem phim bộ quá nhiều.

"Mẹ, con không nghĩ nhảy lầu." Cô vô lực nói.

"Nói vậy, mẹ vừa thấy rõ ràng con bò trên bệ cửa sổ, chuẩn bị nhảy xuống." Mẹ cô nói.

"Mẹ, mặt của con xem ra giống như là muốn tự sát sao?" Con gái chết vinh còn hơn sống nhục, mẹ cô như thế nào lại không biết?

"Vậy con muốn làm gì?" Mẹ cô mặt hồ nghi.

"Con...con đi ra ngoài nhật đồ." Cô tùy miệng nói vậy.

Nếu như biết được con gái mình đi làm tại công ty của con trai người đối đầu với mình lại còn muốn thừa dịp tối lên lên tư thông, cha cô không đánh cô để duy trì môn phong mới là lạ!

Mẹ cô là người thật tính, người khác nói gì đều tin.

"Được rồi, nhật hết đồ liền trở về phòng nhé, phòng này đã cũ nhiều năm không có sửa, ngộ nhỡ mái nhà bị giẫm vỡ thì chết đấy."

"Con biết rồi." Cô muốn mẹ cô nhanh ra cửa. "Mẹ, còn có chuyện gì?"

"À, xuống ăn trái cây."

"Con no bụng rồi, lát nữa đi!" Nhanh chóng đem mẫu thân đại nhân đưa ra cửa phòng, cô vội vàng chạy tới bên cửa sổ, phát hiện trên ban công đối diện đã không có một bóng người.

Giật mình đứng ở bên cửa sổ, cô thấy buồn ánh mắt thế nào cũng không thu lại.

"Cái gì? Cô bé kia chính là người hàng xóm đối đầu với nhà cậu à?"

Cao Dương trừng lớn mắt, miệng há ra có thể đặt đủ chiếc bánh màn thầu.

Đi tới Đệ Nhất Gia công ty do huynh đệ tốt thành lập, móng ngồi xuống chiếc ghế cũ kỹ phía vả lại rỉ sắt nghiêm trọng giống như là sắp gãy; còn phía dưới chân làm anh ta sững sờ kinh ngạc sàn nhà như sắp sập đến nơi rồi.

Lấy tư cách là huynh đệ nghĩa khí đi tới quỳ ốc, sự hy sinh thật sự quá đáng ! Anh ta đặc chí thâm nghĩ.

"Đây là ý gì? Cậu nói rõ hơn một chút." Lần này chuyện thú vị!

Người là do hấn tìm, nhưng Cao Dương giống như hoàn toàn quên chuyện này, nói gì là có chút áy náy, chỉ cảm thấy giống như có chuyện kích thích sắp xảy ra.

Phùng Đốc híp mắt tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn ra ngoài cửa sổ mất hồn, hồi lâu không có đáp lời.

Hoàng đế không vội, thái giám lại gấp, người này thật đúng là thừa nước đục thả câu, cố ý nghĩ giết hấn phải không

"Hello, có người ở sao?" Cao Dương gõ gõ đầu của hấn.

"Cô là ta hàng xóm, cha tôi cùng với cha cô ta là kẻ thù không đội trời chung." Hấn thu hồi ánh mắt, phiền não giải thích.

"Vậy các người sao đây?" Hấn (Cao Dương) mặt mong đợi.

"Không lui tới." Miệng anh ta nói chứ không phải là tìm nói. Chỉ có anh ta biết, bọn họ đã từng có thời gian vui vẻ, thời gian khi còn là trẻ con vô lo, vô nghĩ.

"Thì ra là ân oán của đời trước, các người là người hy sinh? !" Thật là kịch hay đây.

"Đây thật là — rất có ý tứ rồi !" Anh ta ngạc nhiên thở hển hển nói.

Phùng Đốc không vui lướt mắt nhìn hấn. "Tại sao giọng điệu của cậu nghe như rất vui khi người khác gặp nạn nhỉ?"

"Không, làm sao biết chứ? Ý của tôi là, không khỏi cũng quá khéo chứ!" Hấn nở nụ cười thiện lương.

"Còn không phải là nhờ cậu ban thưởng." Phùng Độc sắc mặt không tốt liếc hần một cái.

"Vậy tại sao cậu lại giữ cô ta?" Cao Dương hoài nghi hỏi.

"Chuyện này." Anh ta nhất thời cứng họng." Tôi chỉ cho cậu chút thể diện, huống chi trước mắt tôi có nhu cầu cần một người giúp tôi xử lý chuyện vụn vặt."

"Thật sao?" Cao Dương mập mờ cười mờ ám."Sẽ không phải do nhiều năm không gặp mặt, đột nhiên phát hiện thấy người ta đáng đáp duyên đáng yêu kiều, mềm mại đáng yêu, mới cố ý đem người ta giữ lại, nghĩ từ từ ăn sạch chứ?"

"Cậu đi luôn đi!" Phùng Độc không khách khí mắng.

"Giận, được, tốt! Cái này là bí mật nhỏ, tôi dù sao cũng là huynh đệ của cậu tuyệt đối sẽ không chọc phá." Hần cười nhếch miệng, vỗ lấy ngực bảo đảm."Người kia thật là tiểu thư ký khả ái đây?" Hần mặt mong đợi, ngoái đầu ra hướng ngoài cửa nhìn quanh.

"Quét kho hàng đi." Hần không sợ hãi nói.

"Cái gì?" Hần cả kinh, thiếu chút nữa ngã xuống ghế."Cậu vừa nói gì?" Hần không nghe lầm chứ?

"Tôi nói cô quét kho hàng đi." Anh ta nhấn mày lại. Anh thế nào chưa từng phát hiện ra tiểu tử này nghênh ngang nghiêm trọng như thế?

"Ôi trời ơi!!, Phùng Độc, nếu như cậu không phải là chủ tịch tàn nhẫn nhất chứ? người ta là cô gái xinh đẹp, cậu lại bảo đi quét dọn kho hàng? !"

"Tôi đã nói rồi, tôi muốn tìm người có thể chịu khổ nhọc." Thật ra thì, mục đích cuối cùng của anh ta là muốn cho cô biết sự khó khăn ở nơi này.

Ai bảo anh nhất thời bị đáng mày râu này quấy phá, vì biểu hiện khí phách người đàn ông, nên mới lưu cô lại, sau đó bày ra vẻ mặt uy hiếp

"Vậy cậu nên đi tìm thanh niên cơ bắp mới đúng." Cao Dương oán giận anh ta không biết thương hương tiếc ngọc.

Dù gì, người ta cũng là phụ nữ vì anh ta mà tốn thời gian cả ngày, không phải ăn không ngồi rồi, thế nhưng anh ta lại không đối đãi người ta thật tốt, lại bắt người ta làm lao công.

Loại cảm giác này, làm cho anh ta liên tưởng đến việc đào được một viên kim cương hiếm thấy, như bảo bối nâng niu trong tay, nhưng Phùng Đốc lại đem so sánh với viên đạn là cùng một dạng.

Thật làm cho người ta đau lòng a! <http://diendanlequydon.com>

"Cám ơn cậu nhắc nhở, tôi ngày mai sẽ đăng quảng cáo tìm."

Cao Dương trừng mắt nhìn anh ta, nghĩ có nên như anh hùng cứu mỹ nhân không. "Cậu đã không cần, tốt lắm, phòng làm việc của tôi đang cần một thư ký chuyên nghiệp, tôi bảo đảm sẽ đối xử tử tế với cô ấy."

"Đừng mơ tưởng!" Anh ta trợn mắt nhìn.

"Công ty cậu quản lý là một công ty tốt, có rất nhiều nhân viên ưu tú chẳng lẽ thư ký không tìm được?" Phùng Đốc ngược lại kể khổ hần.

Cao Dương sững sờ thật lâu cuối cùng cũng hiểu ý, hần như thế nhưng quên mất ——Phùng đốc là người rất mạnh miệng.

"Được rồi, sẽ cho cậu một cơ hội, làm ơn đi "người ta, gầy yếu như vậy có cô gái nào lại chịu được vất vả như vậy?"

"Cậu có vẻ rất thích cô ta?" Phùng Đốc nheo mắt lại, giống như là muốn nhìn được đầu mối.

"Người là tôi chọn, tôi đương nhiên thích." Hần đương nhiên nói

"Cậu thích người nào tôi trông nom không được, chỉ là cậu tốt nhất hiểu một

chuyện, hiện tại cô ta là của tôi đây, cậu đừng mơ ước vọng tưởng."

Nghe anh ta nặng nề biểu thị công khai, Cao Dương trong bụng cười nghiêng ngửa.

Người này căn bản là giấu đầu lòi đuôi!

"Ở đây bao giờ mới có thể thay hình đổi dạng?" Cao Dương quyết định phát huy một chút huynh đệ nghĩa khí, tha cho anh ta một lần.

"Giấy phép xây dựng còn chưa được, tối thiểu còn phải lại đợi thêm cả tháng." Trên mặt anh ta toát ra chút không nhận được.

"Lại phải chờ à?" Cao Dương chỉ là nhìn anh ta ngồi làm việc trên chiếc bàn ghế cũ kỹ, da đầu cũng tê dại.

"Tôi không vội, cậu gấp cái gì?" Phùng Độc giữu cột lướt mắt nhìn hẩn.

Thật ra thì, anh ta còn muốn nhìn thấy Nghê Tất Thư giống như ong mật nhỏ, ở nơi này dọn dẹp lau chùi với bộ mặt oán giận nghiêm túc, nhưng luôn làm cho anh ta có cảm xúc phiền não.

"Nói cũng phải." Cao Dương đồng ý gật đầu một cái.

"Chủ tịch, kho hàng đã dọn dẹp xong rồi." Ngoài cửa truyền đến hơi thở mong manh báo cáo.

Trong phòng làm việc hai người đàn ông này bị dọa sợ một giây, Nghê Tất Thư thấy rõ ràng trong phòng làm việc hai người đàn ông cùng giật mình giống nhau.

"Chủ tịch, xin lỗi, đã quấy rầy!"

Cô lúng túng liên tục khom người nói xin lỗi, nghĩ thầm chờ một chút lại bị đuổi đi.

"Tôi đi ra ngoài trước. Là anh!" Đang muốn cáo lui, lơ đãng ngẩng đầu

liếc thấy ngồi ở trong phòng làm việc, Nghê Tất Thư bỗng nhiên trừng to hai mắt.

Anh ta chính là người ban đầu đã phỏng vấn cô!

Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm anh ta, trong đầu trí nhớ nhanh chóng nhớ lại, cô cuối cùng biết rõ nguyên nhân.

Thì ra là, bọn họ là bạn bè, anh ta chỉ thay thế Phùng Đốc phỏng vấn nhân viên, khó trách ngày đó cô đến khách sạn phỏng vấn, ngay cả cửa của Công ty cũng không nhìn thấy, hại cô khi nhận được thông tin trúng tuyển thế nào cũng nhớ không nổi ấn tượng công ty Đốc thị.

"Hi, chúng ta lại gặp mặt!" Cao Dương mỉm cười mê người. "Cô còn nhớ rõ tôi?"

"Dĩ nhiên, anh chính là tên lường gạt!" Nghê Tất Thư ánh mắt không tốt nhìn anh ta.

"Tên lường gạt?" Cao Dương thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Dù gì anh ta đường đường cũng là quản lý công ty tên tuổi, cùng với tên lường gạt không khỏi chênh lệch quá xa chứ? !

"Không sai, anh hại tôi, làm cho tôi tưởng rằng mình đã trúng tuyển Công ty lớn!" Kết quả chỉ là một cuộc không vui.

Bên này, Phùng Đốc nghe vậy, không khỏi có cảm giác, giống như bị ai đó hung hăng đập cho mấy phát.

Nghe giọng của cô, giống như đối với nơi này rất giận dữ cùng bất mãn, cũng không thể nghĩ là người nào đối với anh ta mặc kệ hiềm khích lúc trước mà chấp nhận sao? !

"Tôi cũng là do Phùng Đốc nhờ mà!" Oan uổng nha, tiểu thư!

"Anh giấu giếm sự thật." Cô một đôi mắt to tròn vo vẫn như cũ trừng mắt nhìn anh ta. "Căn bản không có văn phòng chủ tịch Đốc thị!"

"Tôi là bị buộc." anh ta đột nhiên lại gần bên tai cô, lặng lẽ nói.

"Là chủ tịch yêu cầu anh làm sao?" Nghe Tất Thư rất hoài nghi. Phùng Độc mặc dù tính tình không tốt một chút, là người nghiêm khắc, xem ra là người chính trực, không giống bộ dạng nói láo.

"Không sai, anh ta nói anh ta nhìn thấy lý lịch một người rất đặc biệt." Cao Dương há miệng ba hoa chích chòe không ai bằng.

"Người nào? Đúng, đúng người nào?" Lập tức, Nghe Tất Thư thấy tim mình loạn nhịp, âm thanh khẽ run.

"Cô!" Anh ta len lén tiết lộ.

"Chỉ là, anh ta - người này rất ㄍ—ㄣ, muốn tôi đến chết không được nói ra bí mật này, cho nên cô phải giả bộ không biết gì, tránh cho để cho tôi bị làm khó cô biết không?"

"Biết, biết!" Cô kích động khiến âm thanh run rẩy.

Phùng Độc đúng là thẳng ngốc!

Cô ở chỗ này, cô vẫn luôn ở chỗ này a! Chỉ có một bức tường ngăn cách, nhưng đối với bọn họ mà nói, giống như càng bất quá Vạn Trọng Sơn.

Lập tức, sự bất mãn trong lòng biến mất, chỉ còn dư một cỗ tình nồng mật ý và đem những suy nghĩ trong lòng hỏi —— Cô thích anh ta!

Đúng, từ rất lâu rồi, cô đã thích anh ta.

Nhưng đây là bí mật của cô, cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ người nào biết.

Không có nguyên nhân, không có lý do gì, cô chính là thích anh ta, cho dù cô chỉ có thể yên lặng nhìn anh, nhìn anh từ trước đến nay đều biểu hiện rất xuất sắc học

hành giới giang, sau đó xuất ngoại du học.

Mặc dù cô biết mình không tự lượng sức thích anh, cô vĩnh viễn không thể so được với anh, nhưng, cô chính là thích thôi!

Liếc nhìn người đàn ông tuần tú sau bàn làm việc, Nghê Tất Thư nâng khóe mắt, khóe môi giống như nữ sinh then thùng, hồn nhiên nhìn anh, quên mất hai giờ trước mình vẫn còn tức giận mắng anh ta.

Dĩ nhiên, cô mặt mày mỉm cười, trong đôi mắt tất cả đều là màu hồng sao, hoàn toàn không nhìn thấy do mình ngâm nước quá lâu nên đôi tay khô nứt, trên người quần áo bẩn thỉu giống như Cô bé lọ lem.

Phùng Đốc ngồi thẳng mắt lạnh nhìn hai người bàn luận xôn xao không coi ai ra gì, xem ra có nhiều mập mờ, nhất là Nghê Tất Thư gương mặt còn đỏ hồng, then thùng muốn nói lại thôi.

Bàn tay dùng sức vừa thu lại, dùng tay bẻ chiếc bút đang cầm.

Nghe tiếng âm thanh, hai người không hẹn cùng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn chòng chọc chiếc bút trong tay hắn.

Nhưng, Nghê Tất Thư không phải nhìn chòng chọc vào cái bút bị cắt thành hai khúc, mà là nhìn ngón tay thon dài sạch sẽ của anh ta, tiết lộ người đàn ông này sức lực và trí lực đều rất tốt.

Cô thậm chí ảo tưởng đôi tay đẹp này mà cầm tay của cô, ôm lấy hông của cô, ôm lấy thân thể của cô, không biết cảm giác sẽ thế nào.

" Thư ký Nghê."

Chợt nghe tiếng gọi, cô đột nhiên nhảy dựng lên.

"À? Chủ, chủ tịch." Cô liềm liềm đôi môi khô, gương mặt chợt dạ đỏ hồng, mắt hoàn toàn không dám nhìn vào Phùng Đốc.

"Thay tôi đến ngân hàng một chuyến." Anh đem một xấp biên lai bỏ trên bàn.

"Đó, vâng" cô cẩn thận đến gần hai bước, duỗi tay hoảng hốt lấy chồng tài liệu, trong lòng run sợ phải giống như sư tử đoạt thức ăn.

Cầm lấy chồng tài liệu, Nghê Tất Thư hoảng hốt đi ra cửa.

"Cao Dương, nếu không có việc gì, cậu có thể đi về." Anh ta trả thù tính ra lệnh đuổi khách.

"Được rồi, tôi còn có thể thuận tiện đưa tiểu đáng yêu một đoạn đường."

Nói xong, Cao Dương đã như một làn khói không thấy người đâu.

Tiểu đáng yêu?

Trùng mắt nhìn cửa chính không có ai, Phùng Độc sắc mặt rất khó coi.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói, cười của hai người, anh ta một lần nữa đem chiếc bút cứng rắn bẻ gãy thành hai nửa.

Chiếc xe thể thao ngoài cửa đi mất, anh ta tức giận ảo não âm thầm khẽ nguyên rửa.

Anh ta đang cùng Cao Dương tranh ngọn gió nào, ghen cái gì?

Ngay từ lúc anh quyết định giữ lại Nghê Tất Thư một khắc kia, anh liền tự nói với mình, giữa bọn họ trừ công việc sẽ không có chuyện gì khác.

Nhưng vừa nhìn thấy hai người bọn họ có cử chỉ thân mật, anh lại không giải thích được vì sao trái tim của mình vô cớ tức giận, quả thật giống như. Trúng tà

Một bên là bạn bè tốt nhất của anh, một bên là người phụ nữ anh hấn căn bản không để vào mắt, lại cho anh cảm xúc cả ngày làm cho hồng бет tới cực điểm.

Hận hận đem bút ném vào thùng rác, anh nghĩ thầm, mình quả thực là dẫn sói

vào nhà!

Chương 5:

"Thư ký Nghê, tới đây một chút!"

Vừa mới đi làm, Chủ tịch mang bộ mặt lạnh như băng gọi cô vào phòng.

"Vâng" cô run hai chân đi đến trước bàn làm việc, xem ra hôm nay lại có việc không tốt để làm rồi.

Sau bàn làm việc hôm nay anh ta mặc chiếc áo POLO màu trắng, quần dài màu vàng nhạt, nhì anh ta rất khôi ngô tuấn tú giống như người mẫu trên tạp chí người mẫu thời trang, chỉ tiếc là vừa nghĩ tới anh ta sắp bắt cô làm chuyện gì đó nên trong mắt cô lập tức chuyển thành màu đen Satan.

"Sau này cô cứ ngồi cái đó bàn làm việc." Đầu anh ta không ngẩng lên, hời hợt quăng ra một câu.

Thuận theo ngón tay của anh ta nhìn về góc phòng làm việc, phát hiện ra không biết lúc nào có thêm cái bàn làm việc, cô kinh ngạc há to mồm, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cô cũng có bàn làm việc?

Không dễ dàng lấy lại tinh thần, cô lập tức cảm thấy cả người tràn đầy ánh hào quang rực rỡ.

Hallelujah!

Thượng Đế rủ lòng thương xót khổ nạn luân lạc của người, đem cánh Thiên sứ đưa cho Phùng Độc, hai tay của anh ta đem một tia ánh sáng; mang vào bóng tối trên thế giới cho cô.

"Thư ký chuyên nghiệp phải có bàn làm việc cá nhân vốn là chuyện đương nhiên, nhưng đáng thương cho Nghê Tất Thư do hoàn cảnh nên không có bao nhiêu tôn nghiêm.

Dù là bàn ghế làm việc xem ra cũ kỹ giống như vừa từ đồng rác đào lên, đã làm cho cô cảm động nghĩ đến nằm rạp ở bên chân Phùng đốc mà hôn giày cho anh ta.

"Cám ơn chủ tịch!" anh thật là một người tốt! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).
Cô cảm ơn không ngừng cúi người chào.

Cô cũng biết, anh đối với cô tình cảm tuyệt đối có không tầm thường!

Chỉ cần bền lòng, có nghị lực, cuối cùng có một ngày bọn họ nhất định có thể trở thành thân thuộc —

Thân thuộc? Hai chữ này làm cho cô đỏ bừng cả mặt.

Trời ạ, cô thật là 38, bất tự cũng còn không có nhếch lên, cách mạng chưa thành công, cô còn cần cố gắng đây!

"Ừ." Đôi mắt đôi mắt ứa lệ cảm tạ của cô, vẻ mặt của anh còn là rất ngầu.
Thần chú đưa tài liệu chỉnh lý đến, trước khi tan việc tôi muốn."

Cuối cùng, người lãnh đạo trực tiếp bố thí cho một xấp tài liệu, cầm tài liệu ở trong tay lại thấy ngọt ngào.

"Đúng, đúng!" Ý tứ nói đúng là, cô hôm nay không cần duy trì khổ hoạt rồi?

Dùng một loại giống như là chạy về gôn chạy về phía bàn làm việc của cô, cực kỳ quý trọng sờ soạng lại sờ, giống như ở trước mắt cô không phải là bàn làm việc dùng mấy chục năm, mà là một viên kim cương vô giá.

Cô thư thái kéo ra cái ghế, thận trọng đem cái mông ngồi trên ghế, trong lúc bất chợt cái ghế một thụp, Nghe Tất Thư cả người chột rơi xuống trên mặt đất.

"Ai da! Đau!" Cô bưng lấy cái mông đau đớn, nửa ngày không bò dậy nổi.

Vừa ngẩng đầu, một thân thể cao lớn đứng sừng ở trước mắt cô, thái độ có chút đè nén, giống như là buồn cười lại cố nén lấy.

Nghê Tất Thư không có đoán sai, Phùng Đốc quả thật rất muốn cười, nhìn cô ngã ngồi trên đất xem ra tức cười mà khốn quẫn, lại đáng yêu khôì hài bật cười.

Nếu không phải là anh là một quân tử, còn có chút khắc chế lực, sớm không nhin được cất tiếng cười to rồi.

Xem anh ta là chủ tịch người phát lương bổng cho cô, Nghê Tất Thư không dám chỉ trích anh không có tình cảm, chỉ có thể buồn bã tự trách mình trêu chọc vị thần xui xẻo.

Cô chẳng những mệnh khổ hơn nữa còn gặp xui xẻo, chẳng lẽ cô thật không có hưởng phúc mệnh?

Trong lúc bất chợt, một bàn tay đưa đến trước mặt cô, hữu hảo kéo cô lên, làm cho cô kinh ngạc phải trừng lớn mắt nhìn cái tay kia.

Nuốt ngụm nước miếng, trong lòng cô giống như có ngàn vạn bướm bay múa, làm cho cô vui mừng rồi lại tim loạn nữa.

Cẩn thận đưa tay vào trong lòng bàn tay to lớn của anh, một cỗ ấm áp lập tức bao vây cô, sau một khắc cô như búp bê không có sức nặng, bị anh nhẹ nhõm một thanh xóc lên.

"Cám ơn. Chủ tịch." Nghê Tất Thư khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng ngập ngừng nói, thật mắc cỡ không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh.

Phùng Đốc có đôi mắt đẹp vô cùng thâm thúy, tựa như sâu thăm thẳm rất có ma lực, không cẩn thận sẽ chết chìm trong đó, còn là không tự chủ nháy xuống.

Hai nhà bọn họ giữa chỉ cách nhau một nhà, nhưng mỗi lần Nghê Tất Thư thấy Phùng Đốc đi qua trước mặt nàng, thấy giữa hai người giống như cách một ngọn núi, liền nhiều năm như vậy sau cũng không ngoại lệ, vẫn như cũ khó có thể vượt qua ngọn núi vắt ngang ở giữa hai người.

Nhưng lần trở lại này anh lại hữu nghị đưa tay ra với cô, bày tỏ giữa bọn họ vẫn

cùng không gian, có thể từ kẻ địch biến thành bằng hữu.

Nói đến tay, Nghê Tất Thư lúc này mới phát hiện ra tay của mình còn bị anh nắm thật chặt, lòng bàn tay ấm áp, hơi thô ráp cảm giác mang đến kỳ diệu, ôm chặt mềm mại, làm nhiệt độ trong người nóng lên khiến cho đầu đỏ có thể chín.

Trời đang nóng bức, hai luồng thịt dính vào nhau quả thật rất không thoải mái, nhưng Phùng Độc cầm lấy tay của cô, cảm giác lại cực kỳ khác thường.

Tay của cô rất nhỏ, sờ rất thoải mái, cảm giác dịu dàng non nớt, giống như cầm lấy một quả cầu bông, quả cầu bông này sẽ không hòa tan, sẽ không dính dính đến khiến người cảm thấy ghét.

Hơn nữa quả cầu bông này còn có hương vị vô cùng ngọt ngào dễ ngủ, không biết khi già cầm cho anh khi ngứa ngứa thì cảm giác thế nào nhỉ, suy nghĩ như vậy làm anh không nhịn được cổ gồng thở hít vào trong lồng ngực.

Thật là đáng chết không giải thích được, anh thế mà lại như thanh niên mười bảy tuổi tim đập rộn lên!

Phát hiện vẻ mặt cứng ngắc của anh, Nghê Tất Thư giống như nữ sinh lần đầu tiên được cầm tay e lệ, cảm thấy tay nhỏ bé của mình giống như được hòa tan.

Ánh mắt của cô không dám nhìn loạn, chỉ dám khẩn trương nhìn chăm chăm vào ngực anh, giống như là mau đem lồng ngực thật dày của anh trọc ra hai lỗ thủng. Nhưng đàn ông ở trước mắt lại chậm chạp không có động tĩnh, giống như cầm lấy tay của cô là chuyện kỳ tự nhiên.

Nghê Tất Thư kinh nghiệm sống chưa nhiều, đối với loại cảm giác này một chút cũng không ứng phó được, nhất thời cảm thấy sự khó thở, lồng ngực thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, gần như sắp thở không nổi.

Này, đây chính là mùi của đàn ông sao?

Cô gần như run rẩy lặng lẽ hấp khí, thế nào lại cảm thấy giống như Mê Hồn Hương, cả người mềm nhũn, tê dại? Trong đầu còn giống như bị rót vào vài thùng bột

nhào, suy nghĩ, óc tất cả đều hồ thành một đoàn.

Cô hoảng hoảng hốt hốt ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt đầu tiên chạm đến chiếc cằm, tiếp theo là đôi môi đầy hấp dẫn, để cho người không nhìn được ảo tưởng muốn hôn lên đó.

"Không cần phải khách khí, cô mà ngã chết đối với tôi không phải là tốt." Anh đột nhiên buông tay cô ra, cứng ngắc quay lưng lại, hoảng hốt thật tốt giống như bùng nửa ngày chảo nóng, đến giờ phút này mới đột nhiên phát hiện ra mặt nóng bừng.

Trùng mắt nhìn lưng của anh, trong đầu loạn ý tình mê, Nghê Tất Thư cũng biết muốn cùng người đàn ông này đàm hòa đều còn quá sớm.

Nhưng cô thật sự không hiểu, người đàn ông này vì sao phải biểu hiện khắc nghiệt mới có thể thoải mái sao?

Nghê Tất Thư thở phào vì đã không giận sôi lên, rất sợ mình sẽ nhìn không được cãi lại, thật vất vả mới tạo dựng được bước đầu tiên quan hệ.

Vì Phùng Độc đi công tác mấy hôm, cô cuối cùng cũng hiểu, muốn thắng được cấp trên là chuyện không quan trọng, vì vượt quá xa năng lực làm việc của cô.

"Tôi đi tìm cái ghế." <http://diendanlequydon.com>

Cô ôm khuôn mặt đỏ ửng chạy ra phòng làm việc, cách xa đất thị phi.

Một đôi ánh mắt mộng ảo mê ly, si ngốc nhìn vào hai tay trắng nõn của cô, mặc cho trần nhà quạt gió kết vang dội, tháng tám mà nhiệt độ vẫn ba mươi năm °C, nóng như vậy mà cô lại không cảm giác gì.

Anh cầm tay của cô!

Ngày hôm qua làm người ta rung động lòng người, da thịt ngấn ngủi đụng chạm, để cho cô đến bây giờ tim vẫn đập bịch bịch, luyến tiếc không muốn tắt.

Cô cảm thấy được anh là người rất đặc biệt trong cuộc đời này.

Nghĩ tới những lời này, nước miếng gần như sắp chảy xuống cái miệng nhỏ nhắn, lại không khỏi tưởng tượng hắt thời cười khúc khích.

Thì ra là, Phùng Độc vẫn chưa quên cô, cô ở trong mắt anh thật ra thì rất nặng phân lượng, chỉ là anh không chịu thừa nhận thôi.

Cô nghĩ cần phải cầu khẩn thần linh, thế nhưng anh rất không bình tĩnh, anh dùng ánh mắt quý dị này nhìn chòng chọc tất cả buổi sáng rồi.

Đầu tiên là tránh ánh mắt, đến cuối cùng định quay đầu liền nhắm mắt làm ngơ, cặp mắt kia nóng rực giống như mau đem lưng của anh đốt xuyên hai cái lỗ, đã quấy nhiễu nghiêm trọng cảm xúc công việc của anh.

"Cô rốt cuộc đang nhìn cái gì?" Cuối cùng anh không thể nhịn được nữa, quay đầu đối mặt cô.

Người phụ nữ này lại để cho anh cảm thấy uy hiếp, anh không nên cùng cô gần gũi quá, sẽ tiếp tục như vậy về sau khó bảo toàn cuộc sống của anh sẽ không đại loạn.

Nhất là trải qua ngày hôm qua, anh không giải thích được bởi vì cô mà không kìm chế được nổi nóng, càng làm cho anh quyết định cùng cô vạch rõ giới hạn, phải sạch quan hệ.

"À?"

Một đôi mắt to trong suốt chớp chớp, ngay sau đó e lệ mặt đỏ."Không có, không có!" Trông thần thái đều là tiểu nữ nhân yêu kiều.

Tốt nhất là không có, nếu không ánh mắt của cô ấy là loại làm cho người ta nổi da gà, thật đúng sẽ làm cho anh nghĩ là mùa hè, còn cô thì đang phát xuân.

"Ngày hôm qua giao phó cho cô giao hàng đơn cùng tài xế sắp xếp lớp học bên ngoài làm xong chưa?" Anh hỏi, nhưng nghe thì lại như quan báo tư thù.

"Còn chưa có." Xong đời! Một khi bị anh bắt được bím tóc, cô phải làm

thế nào bây giờ.

Phùng Đốc người này đầu ra đầy, thái độ làm việc nghiêm túc nghiêm cẩn, cũng yêu cầu nhân viên như thế.

Nhưng cô không phải người xa lạ, bọn họ là hàng xóm kiêm bạn bè quan hệ không ít, giao tình nhiều năm như vậy rồi, thế nhưng anh ta ngay cả một điểm tình cảm cũng không có, thật sự là vô tình.

"Nếu công việc chưa xử lý xong, cô ở đây ngăn người cái gì?"

"Chính tôi nghĩ muốn sắp xếp ổn chút rồi mới chuyển cho tài xế." Từ nhỏ đã tham gia chơi mạt chược, nên đầu óc của cô so với người bình thường rất linh hoạt, lập tức nghĩ ra cách đối ứng.

"Thái độ với công việc của cô rất tệ." Anh không khách khí phê bình nói.

"Tôi nom nớp lo sợ, cúc cung tận tụy, anh còn không hài lòng?"

"Tôi nên vì nhân viên đi làm cười khúc khích, ngăn người mà hài lòng?"

"Tôi không có cười khúc khích ngăn người." Cô là đang nhớ lại thời gian tốt đẹp trước đây.

"Không sai, cô căn bản đã đi vào cõi thần tiên." Anh lời nói ác độc luôn là tức thời có chút công dụng.

Ngồi ở bàn làm việc của mình, cảm giác hai người ngăn cách mười kilômet cách bờ giao chiến, khiến Nghê Tất Thư càng cảm thấy cảm xúc xuống thấp.

"Anh tại sao chán ghét tôi?" Cô đột nhiên nhảy dựng lên đi tới trước bàn làm việc của anh, buộc anh thành thực đối mặt cô.

"Cô cho là tôi cần phải cùng nhân viên thảo luận việc tôi yêu thích sao?" Anh ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh tuần lố vẻ mặt lạnh lùng.

"Đời trước ân oán nhưng chúng ta căn bản không có quan hệ." Cô mềm giọng, cố gắng lấy tình để cảm động.

Nhưng cô tính toán lắm rồi, Phùng Đốc người này Đại Lý trí, quá bình tĩnh, có thể nói căn bản không có tình cảm.

"Nếu vậy chúng ta không có chuyện quan hệ, không cần thảo luận." Anh thu hồi ánh mắt chuyển sang máy vi tính, rõ ràng bày tỏ không muốn cùng cô nói chuyện.

"Tôi cảm thấy, chúng ta nên nên Hóa Thù Thành Bạn." Cô vẫn tiếp tục phát biểu ý kiến.

Nhưng ý kiến của cô lại làm cho Phùng Đốc giống như là ăn một nắm hạt tiêu, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Bọn họ có thể bình an vô sự ngồi ở đây, anh đã coi như khoan hồng độ lượng rồi, cô lại còn muốn "Tiến thêm một bước" ?

"Giờ làm việc, chỉ thảo luận công việc không liên quan chuyện riêng." Anh gương mặt tuấn tú, không thể làm gì khác hơn là lấy tư cách chủ tịch uy nghiêm.

"Anh tại sao lại muốn trốn tránh?" Cô đau lòng lắc đầu.

"Trốn tránh cái gì?" Chẳng lẽ cô là Bộ Tài Chính phái tới, nghĩ moi ra anh có hay không trốn lậu thuế.

Mặc dù Cao Dương lần nữa dặn dò cô giữ bí mật, nhưng chuyện cho tới bây giờ, giữa bọn họ thế tất yếu nói cho rõ ràng, nói rõ, mới có thể hoàn toàn giao trái tim kết mở ra.

"Anh rõ ràng để ý tôi, tại sao không chịu thừa nhận?"

"Tôi để ý đến cô? !" Anh sững sờ há hốc mồm giống như có thể nuốt vào một đầu con voi.

"Đúng, đầy đủ mọi thứ tôi đều biết!"

"Cô biết cái gì?" Người phụ nữ này tám phần tối hôm qua thiếu ngủ, sáng sớm liền nói xằng nói bậy.

"Anh vì tôi, không tiếc phí an bài Cao Dương thay anh phỏng vấn tôi, để cho tôi có thể thuận lợi làm việc ở bên cạnh anh, sống chung lâu ngày, phần này dụng tâm tôi hiểu, không cần dư thừa ngôn ngữ giải thích." Cô say mê nói.

"Cái người này lời nói có chút hoang đường là từ đâu nghe được?" Anh khẳng định Nghe Tất Thư đầu óc đơn giản, không thể nào nghĩ ra việc phức tạp này.

"Phải" Cô dừng một chút, quyết định phát huy nghĩa khí, không đem Cao Dương khai ra. "Là tôi tự mình phát hiện."

"Vậy cô mắc chứng vọng tưởng rồi, nên đi uống thuốc đi." Anh mặt không chút thay đổi.

"Anh!" Nghe Tất Thư tức giận giọng chân.

"Đi đi quét kho hàng, tiêu hao một cái thể lực, tránh cho cả ngày lẫn đêm suy nghĩ lung tung." Phùng Độc tự mình lại xoay người trở về sau bàn làm việc.

Anh không thèm quan tâm đến lý lẽ của cô, khiến Nghe Tất Thư vừa tức giận lại bất lực.

Nhưng cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha, cô sẽ dùng thành ý cảm động anh!

Từ ngân hàng trở về, Nghe Tất Thư trở lại phòng làm việc trời bắt đầu mưa.

Thấy thùng rác rỗng tuếch, mới phát hiện Phùng Độc vẫn chưa có ăn cơm trưa!

Nhìn dáng dấp, sau khi cô đi khỏi văn phòng anh không rời khỏi chỗ ngồi. Nhìn bóng dáng cao lớn của anh ta nghiêm nhiên không hơn không kém người đàn ông, nhưng ngay cả thời gian bữa trưa đã qua mà không ăn uống, trong lòng của cô cảm thấy thương tiếc.

Cô cuối cùng cũng phát hiện người đàn ông này căn bản không biết tự chăm sóc mình, anh ta cần nhất không phải thành công hoặc tiền, mà là một người có thể chăm sóc cho anh, cho anh có sức khỏe để giữ được người phụ nữ của mình.

Có, cô biết!

Cô cuối cùng cũng biết quan hệ của hai người muốn từ nơi nào bắt đầu bồi dưỡng rồi !

Cô muốn dùng thành khẩn cùng tình yêu hóa giải lẫn nhau, mà phương pháp tốt nhất chính là dạ dày của anh, để cho anh trong thời gian ngắn nhất cảm nhận được thành ý của cô.

Hào hứng ở trong lòng khi định ra kế hoạch, vừa tan tâm cô lập tức cười lấy tiêu miên phóng về phía siêu thị, mua hai túi lớn đồ ăn, vội vàng chạy về nhà.

"Đã về rồi? Đói bụng rồi chứ? Mẹ đi nấu cơm —"

Mẹ Nghê biết được gần đây khi con gái về nhà liền kêu đói nhưng không thể trách, tắt ti vi đi nấu cơm.

"Mẹ, không cần, tối nay con muốn xuống bếp." Có thể vì người đàn ông yêu thích làm công việc này, là hạnh phúc lớn nhất cả đời của người phụ nữ.

Cô hào hứng bừng bừng đem món ăn vào phòng bếp, trong miệng ngâm nga hát, bắt đầu nhất thiết phải rửa đồ.

Không biết Phùng Đốc thích ăn món gì? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cô hai tay bận bịu, đầu óc cũng nghiêm túc nghĩ đến.

"Tiểu Doanh a, ba thích ăn cá kho tàu, cá nướng luộc đỏ!" Chẳng biết lúc nào cha Nghê âm thầm vào phòng bếp, đứng bên cạnh con gái hào hứng năn nỉ nói.

"Dừng!" Cá để qua đêm sẽ tanh, Phùng Đốc nhất định sẽ không thích đều là mùi tanh.

"Này, chân giò kho tàu đi?" cha Nghê chưa từ bỏ ý định lần nữa yêu cầu.

"Không, muốn!" Phùng Độc là người đàn ông cô yêu thích, cô sẽ không nấu chân giò kho tàu cho anh ăn.

Không nhìn biểu tình bị đả kích của cha, khi con gái còn vô tình rồi tiếp tục cho cha một phen dạy dỗ.

"Cha, thầy thuốc cảnh cáo cha huyết áp quá cao, ba bữa cơm ăn uống nhẹ, không thể ăn dầu, ăn mặn." Cô mặt không chút thay đổi răn dạy nói.

"Thầy thuốc lại không thấy được." cha Nghê rất uất ức nói.

"Con thấy được!"

Cô dùng ánh mắt nghiêm nghị, khiến cha Nghê xấu hổ đến tự động xoay người ra phòng bếp, phỏng đoán bữa ăn tối đại khái chỉ có nước luộc rau, cùng cơm gạo lức thôi.

Trong phòng bếp, bóng dáng bận rộn khôi phục lại tâm tình vui vẻ, gọn gàng nấu nướng bốn mặn một canh, dùng xanh nhạt, đồ tươi, đem hộp tiện lợi cho vào.

Khó có khi con gái xuống bếp, ngửi thấy được mùi thơm mẹ Nghê cũng không nhịn được đi vào dò xét đến cùng, xem một chút đồ ăn tối nay.

"Tiểu Doanh, tối nay ăn cái gì?"

"Món ăn là do mẹ nấu, sao lại hỏi con?" Nghê Tất Thư mặt không quay lại giải thích, lại đem hai mảnh ép thành hình trái tim cà rốt thả vào trong cơm trắng.

"Bây giờ con nấu món ăn không phải cho chúng ta ăn?" mẹ Nghê nét mặt rất đả kích.

"Dĩ nhiên không phải, đây là cho." Cô kịp thời cầm mồm, thiếu chút nữa nói trượt miệng.

"Ai da, dù sao là mẹ muốn con dẫn đến công ty á!"

Cô bung lấy đồ ăn dinh dưỡng mang đậm tình yêu cho vào hộp tiện lợi, thận trọng bỏ vào trong tủ lạnh, phía trên còn dán lên tờ giấy "Không cho phép ăn trộm, nếu không sẽ kéo đến bệnh trĩ" để phòng ngừa cha cô nửa đêm ăn trộm.

"Con về phòng trước, mẹ nấu xong thức ăn kêu con nhé!" Vui vẻ hướng mẹ cô khoát khoát tay, cô giống như chim nhỏ nhẹ nhàng bay ra khỏi phòng bếp.

Nhìn con gái bóng dáng biến mất, mẹ Nghê cứng miệng, trừng mắt, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Buổi trưa, một bóng dáng lén lút núp ở bên ngoài phòng làm việc, chỉ lộ ra hai con mắt to tròn vo.

Quả nhiên, chủ tịch lại loay hoay quên ăn cơm.

Nghê Tất Thư trong tay bung lấy bát đĩa mà cô phải đi thật là xa mới mượn được của một người tốt bụng ở phòng bếp, đồ ăn tối hôm qua cô phải tốn hai giờ mới làm tốt.

Thời gian đã hơn mười hai giờ, cô đứng ở chỗ này ước chừng 46 phút, ngay cả phần cơm cũng còn chưa ăn, nhưng trong lòng tràn đầy vui sướng vì tình yêu hy sinh dâng hiến, hoàn toàn không cảm giác đói bụng.

Lòng của cô cùng với hộp tiện lợi trong tay cùng nóng bỏng, như là núi lửa bị giam cầm ngàn năm, ai cũng không đỡ được sắp phun ra nham thạch nóng chảy.

Chỉ kém tám phút thời gian nghỉ ngơi buổi trưa sẽ kết thúc, Nghê Tất Thư dùng hai phút do dự, ba phút suy tư như thế nào bắt đầu, cuối cùng cũng dùng ba phút còn dư lại lấy dũng khí đi vào phòng làm việc.

"Chủ, chủ tịch." Cô nhỏ nhẹ nói, hộp tiện lợi giấu ở phía sau lưng bóng cái mông của cô thật là đau.

"Ừ." Phùng Độc cúi đầu nhìn tài liệu, cũng không nhìn cô một cái. "Chuyện gì?"

"Anh ăn cơm chưa?" Cô biết rõ còn hỏi.

Trầm mặc mấy giây, anh chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Cô đến đây là đặc biệt tới hỏi tôi ăn cơm chưa à? Tôi nói rồi, thời gian là vàng bạc, nếu như cô rảnh rồi không có việc gì, thì đem kho hàng dọn dẹp một chút, một chút nữa sẽ có hàng đưa tới."

"Đó." Âm thanh của cô không cam lòng kéo thật dài.

Miễn cưỡng xoay người đi vài bước, Nghê Tất Thư càng nghĩ càng thấy mình vô dụng, cuối cùng cũng lấy dũng khí xoay người ——

"Chủ tịch, có muốn ném thử một chút đồ ăn do tôi làm không?"

Ngẩng đầu lên, Phùng Độc liếc xéo thấy khuôn mặt khẩn trương lo lắng của Nghê Tất Thư, nhíu chặt chân mày cơ hồ có thể gấp con ruồi chết rồi.

"Tôi không đói bụng, cũng không muốn ăn đồ ăn của cô." Anh ta kiêu ngạo cự tuyệt.

Anh không muốn tiếp nhận ý tốt của cô, không cho cô bậc thang bước xuống, nhất thời tình thế cấp bách, cô không chú ý chắc sẽ nhảy tường.

"Không sao, tôi để hộp tiện lợi ở đây, nếu như anh đói bụng tùy thời có thể ăn." Vội vàng bỏ xuống hộp tiện lợi xuống, cô hỏa tốc chạy ra ngoài, giống như mới vừa bỏ lại một quả Bom Nguyên Tử.

Nhưng Bom Nguyên Tử uy lực cũng không còn cường đại như vậy, mới ngăn ngắn mấy giây thời gian, phòng làm việc của anh, trong hơi thở tất cả đều là mùi thơm thức ăn.

Hắn trừng mắt nhìn khăn vải hoa nhỏ bọc hộp tiện lợi, bụng đột nhiên phát ra kháng nghị đánh trống reo hò, cổ họng không tự chủ được bỗng nhúc nhích qua một

cái.

Trời ạ, người phụ nữ này rõ ràng là thiên sứ cùng Satan trộn lẫn vào nhau, một mặt dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào nhiều loạn tâm thần của anh, một mặt rồi lại đem làm người ta thèm thuồng bụng bento (hộp đựng thức ăn) đến trước mặt anh, khảo nghiệm định lực của anh, quả thật đáng ghét!

Tim bỗng rét, anh lấy ra cốt khí của nam nhân bề nghề nhìn hộp tiện lợi một cái, kiêu ngạo thu hồi ánh mắt, mắt nhìn thẳng tiếp tục xử lý công việc, bụng lại không đỡ được sự hấp dẫn gõ cật cánh và hạ cánh trống.

Với thời điểm này không phải là phạm nhân có thể chống cự mùi thơm dẫn dụ, đến Lạp Đăng cũng sẽ bỏ vũ khí đầu hàng, anh tốn thời gian hai phút thuyết phục mình, đánh bại nam nhân thì không cúi đầu kiêu ngạo cùng cốt khí, như hổ đói bỏ nhào vội vàng bỏ khăn vải ra.

Hộp tiện lợi nặng kinh người, anh dùng hai bàn tay mở ra, ghen hòng nhìn trần trời. Bên trong đồ ăn phong phú tinh xảo,

Giống như đồ ăn của phòng bếp khách sạn cấp năm sao bung ra .

Cầm đĩa lên, anh đem thức ăn hương miệng ăn, trong đầu nghĩ đến chuyện xưa ly kỳ mất tích của hộp tiện lợi.

"Chủ tịch." Nghe Tất Thư cầm một xấp hóa đơn mới vừa được đưa đến đi vào, cái miệng nhỏ nhắn cùng mắt đồng thời trừng lớn.

O hình, anh hai mắt mở to, hai má phồng to, tương ăn hoàn toàn không thể nhỏ nhả hơn.

"Có, có chuyện gì?" Phùng Đốc cố gắng nuốt thức ăn trong miệng nặn ra âm thanh .

"Không sao, anh từ từ ăn, ăn xong lại nói." Nghe Tất Thư đồng tình trấn an anh.

Phùng Đốc nhếch nhác gấp gấp nuốt thức ăn, nhưng bởi vì nóng lòng không cần

thận sắc đến kịch liệt.

"Chủ tịch, anh không sao chứ?" Một cái tay nhỏ vỗ nhẹ lưng của anh, lo lắng hỏi.

Anh nói không ra lời, chỉ có thể lấy tay lắc đầu bày tỏ.

Thấy trên bàn hai phần ba hộp bento đã được ăn, Nghê Tất Thư tâm tình vừa vui mừng, vừa sợ bị thương tổn.

"Thức ăn. Ăn ngon không?" Cô xấu hổ hỏi.

"Ừ." Nhân chứng vật chứng đều ở, bảo anh làm sao chống chế, Phùng Đốc khôn quần quả thật không biết nên đưa ánh mắt về chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn thừa nhận.

"Vậy thì tốt." Cô thở phào nhẹ nhõm, một nụ cười ngọt ngào thỏa mãn ở bên môi nàng tràn ra .

Lơ đãng bất gặp, Phùng Đốc mặc dù trong lòng muốn nói nhưng lại chân động hạ xuống, đè ở trong bụng ấm áp thức ăn, giống như cũng làm cho tim theo ấm áp lên.

Hộp cơm này món ăn ma lực rất đáng sợ, anh lo lắng cho mình sớm muộn có một ngày sẽ bị khống chế.

"Không có chuyện gì cô đi ra ngoài đi!" Anh cần tiêu hóa thật tốt cùng với yên tĩnh một chút.

Đưa hóa đơn trong tay giao cho anh, cô khó nén thất vọng xoay người.

Nhìn bóng lưng cô đơn của cô, không biết tại sao, dạ dày anh thế nhưng mơ hồ co quắp.

"Cám ơn cô về hộp thức ăn." Anh cuối cùng cũng lên tiếng.

Đột nhiên xoay người, gương mặt của cô giống như là Triều Dương mới vừa nở

rộ đóa hoa, rực rỡ mà mềm mại, làm cho người nhìn thất thần.

Mà nhìn lại khuôn mặt của cô, lại cũng hiện ra nụ cười thỏa mãn khúc khích.

Chương 6:

"Vì yêu đi về phía trước, bất chấp tất cả đi về phía trước, đi về phía trước.
Đi về phía trước."

Trong miệng ngâm nga nhạc điệu bài hát sai nhịp, nhưng âm thanh từ trong miệng cô lại nghe rất vào tai, Nghê Tất Thư vừa kiểm kê hàng mới đưa tới vừa say mê hát không quan tâm đến việc mọi thứ đang gặp trở ngại, chấp nhận ở lại kho hàng nhỏ làm việc giống như cùng mọi người chịu khổ nhục. <http://diendanlequydon.com>

Vận chuyển hàng hóa này chủ yếu toàn đàn ông, Nghê Tất Thư là người phụ nữ duy nhất ở đây, có thể nghe được âm thanh ca hát của cô cũng thật là thỏa mãn rồi, nào ai dám yêu cầu hát phải dễ nghe?

Trong lúc bất chợt, đến đoạn khí cao âm đột nhiên dừng lại, Nghê Tất Thư giống như chó săn ngửi được mục tiêu, đầu tiên là nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, sau một lúc không thể chờ đợi liền lao ra ngoài kho hàng.

"Chủ tịch, anh đã về rồi?"

"Ừ." Liếc nhìn cô, Phùng Đốc tự mình ôm mấy túi lớn công văn trở về phòng làm việc.

Đi theo vào phòng làm việc, Nghê Tất Thư lập tức hóa thân thành chó Nhật, nhắm mắt theo đuôi theo vào phòng làm việc, chờ anh ngồi xuống bàn làm việc, lập tức bung ra hộp tiện lợi đặc biệt chuẩn bị cho anh.

Liên tục mấy tuần tới nay, hộp tiện lợi này là thỏa hiệp duy nhất hai người bọn họ, Nghê Tất Thư được làm rất vui vẻ, Phùng Đốc ăn được hài lòng, thời gian buổi trưa duy nhất là bọn họ hòa bình.

Trong tay hộp tiện lợi đã lạnh, anh không có giao phó lại đột nhiên trở lại, vì sợ anh đói cũng không còn thời gian chạy đi ra ngoài đun nóng, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng bung ra cho anh.

Hào hứng mở hộp tiện lợi, một mùi hôi chua xông vào mũi, mới phát hiện hộp tiện lợi đã bị thiu.

Cũng đã hơn hai giờ chiều, trời nóng như vậy thức ăn không thiu mới là lạ!

Nhưng cô đau lòng không phải tối hôm qua tốn hơn hai giờ làm "Tất Thư ái tâm tiện lợi" , mà là bụng anh đói kêu vang.

Phùng Đốc không rõ chân tướng, lòng tràn đầy chờ mong bữa trưa đặc biệt của anh.

Ngày hôm qua cuối cùng cũng lấy được Giấy phép sau hơn hai tháng kéo dài, buổi sáng đi Sở Kiến trúc ký hợp đồng, đầu tháng sau dự tính khởi công, sau khi kết thúc đối phương mời anh đến nhà nào sang trọng ăn cơm, mà lúc đến đó chủ yếu nói chuyện về hợp đồng nên không ăn được gì cả do vậy bụng vẫn đói.

Rõ ràng có thể thông dong ăn bữa trưa phong phú, trong đầu hẳn đều là hộp tiện lợi của cô, liền lái xe chạy như điên trở lại.

Anh cảm giác mình quả thật giống như một dạng trùng tà, hoàn toàn không có biện pháp tự kèm chế!

"Thế nào?" Đang chuẩn bị hưởng thụ mỹ vị tiện lợi Phùng đốc phát hiện bộ mặt của cô như ăn phải mướp đắng.

"Thức ăn bị hư rồi." Cô xin lỗi nói.

Hư? Trời đang quang lại bị sét đánh rơi xuống, đói bụng đến mức thần trí mơ hồ làm cho anh nhất thời hôn mê.

"Không sao, tôi sẽ đi ra ngoài mua ít thức ăn trở lại, đợi chút đó!" Không đợi Phùng Đốc phản ứng, Nghê Tất Thư đã lập tức nghiêng người xông ra ngoài.

Chạy ra phía ngoài trên đường tính toán mua một ít thức ăn cho anh ăn điểm tâm, nhưng mỗi quán ăn nhỏ cũng đã đóng cửa, chỉ có đầu hẻm có quán nhỏ bày bán đậu phụ.

Đậu phụ ăn thật ngon, cô cực kỳ thích ăn, anh cũng có thể thích chứ?

Cô lớn mật phỏng đoán, lập tức chạy đi mua hai phần, còn nói một chén canh tiết, hào hứng xách lấy túi thức ăn mùi chao thơm xông vào mũi, chạy về công ty.

Mới vừa ăn bữa trưa, đem một nắm cơm lớn nhét vào bụng, nhưng nghe thấy mùi thơm của chao nàng lại cảm thấy bụng giống như lại đói bụng.

Không, không được! Cô tại sao có thể lấy chủ ý của mình? Đây là cô đặc biệt mua cho anh, cô tại sao có thể "Phỏng đoán" ?

Ngồi ở trong phòng làm việc đang đói bụng, không có thức ăn ngon có thể ăn, chỉ có thể mong đợi có đồ lấp đầy bao tử là tốt rồi, Phùng Độc đợi thật lâu cuối cùng nghe được tiếng chân của cô.

Tiếng bước chân dồn dập còn chưa đi gần, anh đã thấy mùi thúì xông vào mũi, anh nhăn đầu lông mày không nghĩ ra mùi thúì này ở đâu truyền tới, khó chịu bịt mũi, hi vọng mùi thúì có thể mau sớm biến mất.

Thế nhưng cổ làm cho mình không thoải mái mùi thúì chẳng những không có biến mất, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, làm cho anh cơ hồ hít thở không thông.

"Chủ tịch, mau đến đây, nhìn xem tôi mua cho anh cái gì!" Nghe Tất Thư chạy vào phòng làm việc, trong tay túi xách nặng thả trên bàn hấn.

"Đây là vật gì?" Thật là thúì!

Anh bịt mũi nhảy người lên, giống như nhìn thấy quái dị nhìn chòng chọc trước mắt chiếc túi bốc mùi thúì.

"Đậu phụ." Nghe Tất Thư không biết đại họa sắp đến, còn hả hê nhếch môi cười.

Đậu phụ? !

Nhất thời, trong dạ dày bởi vì quá đói bụng, chuẩn bị tiêu hóa thức ăn đột nhiên

xông lên cổ họng của hắn, may mắn anh kịp thời đè xuống.

Mang vật này bỏ đi!" Anh nhanh chóng quay đầu, mắt không chế hết lớn.

"Anh không phải thích ăn đậu phụ sao?" Nghê Tất Thư mặt bi thương.

"Không, hỉ, vui mừng!" Anh không thể nhìn được nữa gằm thét, anh thề rằng mình sắp ói ra.

"Nhưng." Nghê Tất Thư còn muốn cố gắng thuyết phục anh, đậu phụ này chỉ là hơi có mùi vị thối thối, trên thực tế ăn thật ngon.

"Cầm, đi!" Sắc mặt của anh xanh mét kinh người.

Nghê Tất Thư nhìn sắc mặt của anh khó nhìn như vậy, phỏng đoán anh nhất định không có ăn cái gì nên bị tụt huyết áp, vô luận như thế nào nhất định phải ăn một chút gì vào dạ dày!

"Anh không phải thích đậu phụ sao, vậy uống chút canh tiết heo có được hay không?" Cô lấy lòng hỏi.

Canh tiết heo?

Nghe thấy ba chữ này tựa như không thể chịu nổi, khiến Phùng Đốc không nhìn được nữa, bịt lấy miệng bất chấp tất cả hương ngoài cửa chạy như điên.

Ngơ ngác nhìn bóng lưng anh hoảng hốt chạy đi, Nghê Tất Thư da đầu tê dại.

Làm cho Phùng Đốc có thể đem đội trời đạp đất, uy vũ bất khuất lại bị chạt vật như vậy, nhất định cô là người đầu tiên.?

Thế là, quan hệ của hai người sau sự kiện đậu phụ, lần nữa trở về ban đầu.

Đáng thương đậu phụ hại người rất nặng, hại cô từ thiên đường, trong một đêm rơi vào địa ngục, phòng làm việc nhiệt độ từ không độ hạ xuống điểm đóng băng.

Thật may là Phùng Độc vẫn là chính nhân quân tử, không bởi vì những thứ kia hại hấn nôn mưa mà ghi hận trong lòng, không cố ý bắt cô quét nhà cầu, hay rửa bồn cầu.

Liên tục mấy tuần dọn dẹp lau chùi, khu nhà vận chuyển hàng hóa đã dọn sạch sẽ, việc lớn đã làm xong, Phùng Độc cuối cùng cũng chuyển một số công việc thư ký cho cô làm, tựa như đặc tội Hoàng Đế bị đày đi biên cương, cô cuối cùng cũng qua thời kỳ khổ ải sửa lại án xử sai.

Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi T shirt, quần jean, cô bắt đầu mặc đồ công sở, tránh cho cả ngày lẫn đêm đổi đi đổi lại một chết người, thế giới âm u không có ánh sáng nhìn giống như lộ ra một tia ánh rạng đông.

Phòng làm việc vẫn cũ kỹ nhưng xem ra sạch sẽ hơn nhiều, tối thiểu cái bàn là màu gỉ sét không phải màu đen, sàn nhà cuối cùng nhìn ra hoa văn của gạch sứ, bệ cửa sổ và cánh cửa thủy tinh bụi bặm đều được cô lau sạch sẽ và đặt lên một bình hoa.

Bây giờ văn phòng vận chuyển hàng hóa không những tràn đầy ánh sáng, mà còn có đóa hoa làm đẹp, cái khoảng không gian đất hoang này trải qua khéo tay của cô đã trở thành một Tiểu Thiên đường.

Nhưng chủ tịch của cô hiển nhiên không có phát hiện được sự cống hiến của cô đối với vận chuyển hàng hóa, mỗi ngày từ khi vào phòng làm việc, ánh mắt của anh ta luôn vĩnh viễn là nhìn chòng chọc vào tư liệu, xử lý công sự, mắt duy nhất rời khỏi tài liệu là lúc nghỉ ngơi, hoặc là sai khiến cô đi làm việc.

"Nghê thư ký." Cự ly giữa cô và anh ta chỉ cách bàn làm việc 30cm, chủ tịch lớn tiếng gọi.

"Dạ, chủ tịch." Dù thân là thư ký, cô cũng rất cung kính.

"Pha cho tôi ly cà phê, không thêm đường, không thêm sữa tươi."

Cà phê? Cô nhìn về góc phòng làm việc, chẳng biết lúc nào đã thấy hộp cà phê cùng bình cà phê.

Một buổi sáng tinh mơ uống cà phê thật sự không phải là cái gì chuyện tốt, hơn nữa Phùng Đốc căn bản chưa ăn cái gì.

Nhưng cô biết, chủ tịch đã ra lệnh cô phải làm theo, không có một người nào dám cãi lại chủ tịch cả.

"Tốt." Cô ưu nhã ngọt ngào đáp lại.

Có bàn làm việc, cô là thư ký chuyện nên làm cũng là việc nên làm!

Cầm lấy bình cà phê rót vào nước nóng, mùi hương cà phê tản ra, khiến Nghe Tất Thư không nhìn được, cuối cùng cũng hiểu tại sao nhiều người điên cuồng vì nó như vậy.

Rót một chén cho Phùng Đốc, Nghe Tất Thư nhẹ nhàng bung lên bàn làm việc của anh.

Bưng cà phê lên ngửi thấy mùi hương quen thuộc, hít hương thơm cà phê nhận thấy đã lâu không được thưởng thức, anh thỏa mãn nhắm mắt lại, bắt đầu cảm thấy nơi này không giống như nơi “quỷ ốc” vậy.

Không thể chờ đợi nhấp một ngụm to vào trong miệng, đột nhiên cà phê trong miệng anh phun ra.

"Nghe, Tất, Thư! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Đây là cái quỷ gì vậy?" Anh điên cuồng hét lên có thể làm cho thủy tinh của phòng làm việc vỡ tan tành.

"Thế nào?" Nghe Tất Thư khản trương chạy tới, cô vừa mới truy tìm một con gián đang chạy thực mạng.

"Cô pha thứ gì vậy?" đang nghĩ cô sẽ pha cà phê ngon!

"Cà ri, cà phê a." Cô chợt dạ lập tức hạ thấp âm lượng.

Chủ tịch trước đây của cô không uống cà phê chỉ uống trà, cho nên ông ta dạy cô pha trà rất công phu, lá trà cô pha rất khéo tay uống một chút mồm miệng thơm ngát,

nhưng cô đối với cà phê kiến thức rất đần độn.

Cho nên khi công ty bị Đại Tập Đoàn mua lại, chủ tịch mới vừa nghe cô không biết pha coffee, hôm sau liền lập tức cho nghỉ.

"Cà phê? Đây là cà phê? !" Anh trừng mắt nhìn lại chén, lại hét lên. "Cà phê làm sao có thể thành cái bộ dáng này?" Anh hoài nghi, cô gái này là lấy nước lau bàn cho anh uống.

Anh có lý do để hoài nghi, cô có đầy đủ lý do trả thù.

Vừa quay đầu, chỉ thấy trên bàn các loại cà phê đã bị moi ra một nửa, một bên bình cà phê một đồng lơ lửng ở mặt nước loại cà phê cốt.

Tất cả đáp án công bố, anh nghĩ rằng thư ký chuyên nghiệp này thật xứng chức "pha" cà phê.

Thật tốt quá, đây thật là tin tức vô cùng tốt, anh cuối cùng cũng biết bí danh thư ký của cô sẽ là "pha" cà phê, từ nay về sau dạ dày của anh không đỡ được cà phê kiểu này, anh phải nhẫn nại uống "Nước pha coffee" .

"Có cái gì không đúng sao?"

Thư ký của anh kiêm chân làm việc vặt, còn bụng bộ mặt vô tội hỏi anh không đúng chỗ nào? !

Trùng mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn vô tội kia, Phùng Độc giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Loại cà phê này trước phải hòa thành phần mới có thể uống, không phải bảo cô pha coffee với nước cho tôi hút!" Anh mất khống chế rống to.

Thì ra là như vậy!

Khó trách mới vừa rồi cô cũng cảm thấy là lạ ở chỗ nào, sau khi cho cà phê vào nước thấy cà phê lơ lửng ở nước nóng lên, thấy rất khó hiểu.

"Thật xin lỗi!" Cô cúi người 90o lòng tràn đầy xin lỗi. "Tôi không phải cố ý, tôi cho là cà phê như vậy mới uống được, thật là thật xin lỗi!"

Nhìn sắc mặt anh âm tình bất định, một tay chống trán giống như là đang hết sức đè nén cái gì, hại Nghê Tất Thư khẩn trương toát ra một thân mồ hôi, vội vàng lấy khăn lau cái bàn giúp anh, cà phê trên tài liệu lau sạch sẽ.

"Chủ tịch, tôi sẽ pha trà, anh có muốn uống trà?" Cô lấy lòng hỏi, một mực cung kính giống như cung nữ phục vụ Hoàng Đế.

"Thôi!" Anh vắn lấy lông mày, một bộ coi như đem sao trên trời hái xuống, vẻ mặt lấy lòng anh không được.

Cô ngoan ngoãn đứng ở bên bàn làm việc, len lén ngẩng đầu mắt liếc trên trần nhà quạt trần vẫn như cũ kết kết, căn bản không có tác dụng của quạt máy, phát hiện không chỉ là mình cô, ngay cả anh cũng nóng đến không chịu được, mồ hôi trên trán lớn như hạt đậu là có thể nhìn thấy được.

Trong lúc bất chợt, cô cảm giác không đành lòng.

Nhìn anh, người đàn ông cao lớn ưu nhã ung dung anh tuần thể này, nhưng rất nhếch nhác hai chữ này lý ra không chút dính dáng với anh, anh nên thể diện vinh quang, ngồi ở văn phòng hiện đại, cùng với máy điều hòa không khí trung tâm chứ.

Nhưng anh giống như là gặp rủi ro, chỉ có thể ở nơi vận chuyển hàng hóa nhỏ cũ rách này, tất cả đều là miễn cưỡng chấp nhận, có thể tiết kiệm là tiết kiệm, dạy người có thể nào không vì lòng hấn chưa?

Con người trị giá hàng tỉ ư? cô càng ngày càng hoài nghi sự chân thật của nó.

Cô lúng túng, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

"VẬY. Anh có muốn hay không đồ cà phê?" Cô cứng rắn ngẩng đầu lên cẩn thận hỏi, rất sợ lại vuốt đến râu cọp.

Loại đáng sợ này cả phê nước liền cũng đầy nước công đều sợ ô nhiễm, nhưng hẳn cố tình lại rất cần một chút cả phê bởi vì trần định sắp hỏng mất tính nhẫn nại cùng thần kinh.

"Không cần!" Anh tức giận trả lời, bung chén lên nhúu chặt lấy lông mày uống một ngụm.

Ngụm thứ hai thuận miệng hơn chút, uống giống như nhựa đường.

Vẻ mặt của anh giống như âm dương quái khí làm cho người ta kinh sợ, tựa như thời tiết tháng ba làm người ta mịt mờ (không rõ).

"Vậy tôi đi làm việc nhé." Dùng âm thanh nhỏ giọng vội vã nói một câu, cô vội vàng chạy ra ngoài mong giữ được cái mạng nhỏ.

Uống xong một ly cà phê nhựa đường, thói quen nhức đầu của anh đột nhiên tự dưng phát tác, bụng cũng bắt đầu tác quái.

Điều này làm cho anh không tự chủ được lại nghĩ tới lần trước báo hại anh nôn cả một buổi chiều vì mùi đậu phụ thối, dù sao mùi cà phê này còn được, để cho dạ dày anh lại kịch liệt lật khuấy lên.

Nghê Tất Thư người phụ nữ này, căn bản là trời cao phái tới khảo nghiệm anh thật là đại phiền toái!

"Chủ tịch, buổi trưa anh phải đi ra ngoài sao?" Nghê Tất Thư từ ngoài cửa đi tới, cầm hộp tiện lợi đứng ở bên ngoài.

Nhìn sắc mặt của anh xem ra không tốt lắm, giống như bị bệnh, lại cũng giống như còn hờn dỗi chuyện buổi sáng.

"Không cần." Anh tối tăm ngẩng đầu liếc nhìn cô

"Vậy anh có muốn ăn không?" Cô cẩn thận hỏi, âm thầm cầu nguyện anh đừng nghĩ đến vụ đậu phụ thối hôm trước.

"Không cần." Còn ăn? Anh đang bị chén cà phê nhựa đường kia chơi đùa làm dạ dày chảy máu.

"Không ăn cơm sao được?" Nghê Tất Thư kêu lên, bộ mặt giống như trên đường thấy con chó lang thang không có cơm ăn.

"Đầu tôi đau lắm không thoải mái, không muốn ăn." Anh chỉ muốn cô im miệng, không ngờ những lời này lại làm cho cô càng quan tâm hơn.

"Nhức đầu?" Cô khẩn trương chạy đến trước bàn cúi đầu quan sát anh."Anh không sao chứ? Nghe nói hiện tại rất nhiều người công việc bận rộn, không phải lao lực chính là chảy máu não, anh ngàn vạn lần không thể bỏ rơi tôi nha!"

Lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, anh cuối cùng cũng phát hiện ra người phụ nữ này thì ra là thiếu đầu óc.

"Cảm ơn sự nguyên rủa của cô." Anh vuốt vuốt mi tâm.

Trên bàn còn có một cặp tài liệu chờ anh xử lý, thiết kế xây dựng cao ốc văn phòng đang chờ phê duyệt, một chút nữa còn muốn đi đến Sở kiến trúc cùng kiến trúc sư thảo luận một số vấn đề về thiết kế nội bộ, hoạch định chi tiết.

Vừa nghĩ tới một số công việc, anh lập tức kéo ra ngăn kéo, kéo mấy lần mới mở được ngăn kéo ra vì rỉ sắt mắc kẹt, từ bên trong lấy ra hai viên thuốc chuẩn bị ném vào trong miệng.

"Khoan, anh uống cái gì vậy?" Một cái tay nhỏ vội ngăn anh lại.

"Aspirin." Anh trừng mắt nhìn như nhu nhược.

"Làm sao anh có thể uống thuốc lung tung?" dùng tay nhỏ bé không khách khí mở bung bàn tay của anh ra, đem hai viên thuốc ném vào thùng rác, nghiêm nhiên coi anh như một đứa trẻ ba tuổi cứng đầu cứng cổ.

"Cô —" anh trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mắt rất tức giận, nhưng ngược lại không biết nên phản ứng ra sao.

"Xoa bóp đối với đau đầu rất hữu hiệu, tôi giúp anh!"

"Không cần, tôi không sao."

"Nhức đầu làm sao lại không có việc gì?" Cô giống như bà mẹ già nói. "Không nói nhiều nữa, tôi xoa bóp cho anh trong vòng mười phút, nhức đầu sẽ lập tức đỡ rất nhiều."

Không nói lời gì, một đôi tay nhỏ bé âm ỉ mềm nhũn dán lên hai bên huyệt Thái Dương của anh, bên vế bên kìm, sức tay có sức lực nhưng không mất êm ái.

Anh chỉ biết Nghê Tất Thư về kỹ xảo đánh bài mạt chược nổi danh gần xa, còn chưa có nghe thấy cô biết xoa bóp, vô cùng thuần thục thật giống như là chuyên gia.

Khoảng cách của hai người quá gần, bộ ngực của cô theo động tác vô ý quét qua lưng của anh, khiêu khích một hồi không khỏi rung động. Cô lại không chút nào phát hiện, hai mắt thủy chung quan tâm nhìn vào thái độ của anh.

Anh không phải nhân cơ hội mà sẵn sàng cột nhả, tự nhiên cảm thấy không được tự nhiên, thỉnh thoảng hoạt động thân thể của cô đụng chạm, thật ra thì, sợ nhất là mình đối với cô có phản ứng sinh lý. <http://diendanlequydon.com>

Phùng Đốc không thể không thừa nhận, cô xoa bóp cho anh cực kỳ thoải mái, anh không tự chủ được nhắm mắt lại, trong cổ họng mơ hồ rên rỉ.

Cô sử dụng tất cả vốn liếng, dường như muốn đem thần trí tâm hồn của anh tất cả vào Cửu Trọng Thiên mới cam tâm, để cho anh không có cơ hội mở mắt.

"Khá hơn chút nào không?" Giống như là sợ đã quấy rầy anh, cô sát vào bên lỗ tai anh cẩn thận hỏi.

Mạnh mẽ hồi hồn, anh đột nhiên quay đầu lại thiếu chút nữa bị cô bắt quả tang, hai người chưa tỉnh hồn nhìn nhau, mặt đối mặt, môi đối với môi.

Ánh mắt giao nhau một nơi đột nhiên bắn ra tia lửa, ánh mắt của bọn họ không

hiều dây dưa thành một lúc, ai cũng không chịu là người đầu tiên lui ra một bước, hai cặp môi chỉ kém mấy tấc là có thể đụng phải lẫn nhau, bọn họ thậm chí còn có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của đối phương, từng trận mê người phun về phía đối phương làm cho đầu óc choáng váng.

Hơi thở của cô rất ngọt, như trêu chọc làm cho người ta nghĩ đến việc nếm một hớp hương vị ngọt ngào như kẹo đường, da thịt trắng nõn không tỳ vết dưới ánh mặt trời xem ra trong trắng lộ hồng, sương mù thủy mâu giống như là mùa hè trên mặt biển lẫn lẫn cái bóng, mơ hồ lại sâu thẳm động lòng người.

Cô luôn luôn là cô gái vô tâm, gấp gáp sơ ý, không ôn hòa uyển chuyển, nhưng giờ khắc này, anh lại cảm thấy con người cô rất đáng yêu làm cho người ta ý loạn tình mê.

Môi của anh giống như là bị hương vị ngọt ngào mật hoa hấp dẫn, từng bước một đến gần hai mảnh ngọt mềm. Cổ họng của anh phát khô, a-đrê-na-lin cuồng tiết ra, nhịp tim bị khống chế, giờ phút này tất cả cảm giác, hoàn toàn không giống như bị nhức đầu.

Lúc ban đầu, anh cảm giác đầu của mình như bị xé rách thành hai nửa rất đau, thế nhưng sau khi được cô mát xa không giải thích được tự dưng biến mất!

Môi hai người giống như tăng cường nam châm không bị khống chế hấp dẫn lẫn nhau, rồi lại giống như là Satan ở dưới ma chú làm người ta khó có thể kháng cự, mắt thấy đôi môi lửa nóng sắp giao nhau —

"Nghê tiểu thư, đồ ăn có chưa?"

Hai cặp môi giống như là bị bỏng tựa như hỏa tốc tách ra, cùng lúc, một thân hình khổng lồ trắng kiện mặc đồng phục đứng sững ở cửa.

"A. Hoàn, còn chưa có!" Vội vàng từ bên cạnh Phùng đốc nhảy ra, cô cầm lấy giấy bút giả bộ bận rộn nói, hoàn toàn không dám nhìn người, gương mặt đỏ bừng.

"Có thể hay không phiền nhanh một chút, nhiều người đang chết đói rồi!"

Bình thường tất cả công nhân bí mật cùng Nghê Tất Thư cãi nhau ầm ĩ tựa như bằng hữu, nhưng mà giờ phút này có chủ tịch ở đây, anh ta dùng từ có vẻ cực kỳ khách khí.

Anh ta cũng không quên sự kiện lần trước, bọn họ bị chủ tịch bắt một tuần lễ liên tục ở dưới ánh mặt trời tập hợp tinh thần. Nghe huấn thị bọn họ không sợ, nhưng sợ bị chết phơi dưới nắng 35 °C mà choáng váng té xỉu.

"Tôi sẽ đi!"

Vừa rồi hai người lau súng cướp cò, thiếu chút nữa ử ra ngoài ý muốn, cô xấu hổ căn bản không dám nhìn anh lâu, vội vàng đi về bàn làm việc, cố tình bận rộn bắt đầu gọi điện thoại liên lạc bên ngoài mang bữa trưa đến.

Nhìn bóng dáng bận rộn của cô, anh như có điều suy nghĩ ánh mắt thật lâu không thu trở lại.

Chương 7:

Tràn ngập hơi thở ngủ say trong phòng, u ám không tiếng động.

Ánh trăng nhàn nhạt tự cửa sổ sát đất phóng vào, mơ hồ chiếu ra một bóng người trên giường, thân thể chiếm hơn phân nửa cái giường.

Đêm khuya yên tĩnh, "vạn lại câu tịch" (không có một âm thanh), chỉ mơ hồ nghe được tiếng chó sủa nơi xa truyền đến.

Đột nhiên một bóng đen từ ngoài cửa sổ thoáng qua, bóng dáng lén lút lút lút. . . Không mà là vụng về bò vào ban công, rơi xuống đất còn bị ngã bốn chân chống lên trời.

Bóng đen hoảng hốt luống cuống vội vàng bò dậy hướng cửa phòng của nhìn quanh, thấy trong phòng không có động tĩnh mới vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm.

Bước chân khễ khàng, bóng đen vọt đến cửa sổ sát đất thử dò xét tính đầy của sổ sát đất, vui mừng phát hiện cửa không có khóa, đúng là ông trời hào phóng thành toàn ý tốt.

Bóng đen cẩn thận đẩy ra cửa sổ sát đất, bước vào gian phòng yên tĩnh, từ ngoài cửa sổ có một chút ánh sáng chiếu vào, cuối cùng thấy được mục tiêu tối nay.

Rón ra rón rén đến bên giường, bóng đen ngồi chồm hỏm cúi người sợ bị phát hiện, nhưng kỳ thật so với người lùn chiều cao không sai biệt lắm căn bản không cần lo lắng.

Người đàn ông trên giường nhìn giống như ngủ không được an ổn, lông mày đang nhíu chặt khiến gương mặt tuần tú thêm một vết gấp sâu, nhưng vẫn đẹp mắt khiến người nhìn thấy mê.

So với thật nhiều năm trước kia bây giờ mới được nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, anh bây giờ đã là một người đàn ông chân chính, anh tuần thành thực, tràn

đầy mị lực, ngay cả đang ngủ bộ dạng cũng đẹp mắt như vậy!

Bóng đen định cả người nằm ở bên giường, nhìn chòng chọc anh, nước miếng khi nào chảy xuống khoe miệng, nhỏ giọt trên cánh tay của anh cũng không hề hay biết.

Cảm thấy trên cánh tay ẩm áp ướt khác thường, đã từng là lính huấn luyện nên lòng cảnh giác đã làm anh thần trí nhất thời tỉnh táo, hai mắt không ngờ cả kinh, cả người bật lên .

Anh phản ứng kịch liệt, trạng thái hoảng hốt nhìn thấy bóng người sợ đến nỗi ngay cả lui mấy bước, thiếu chút nữa nhảy ra cửa sổ.

Có thể làm cho đường đường đảng mày râu hùm dọa thành cái bộ dáng này, có thể khẳng định người này cực kỳ dọa người —

"Nghê Tất Thư? !" Phùng Độc kinh sợ rống to, lập tức dùng tay bật đèn ở mép giường.

Bóng ánh đèn chiếu ra khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hoàng trắng noãn, giống như là Tiểu Bạch Thỏ nhu nhược đi nhầm vào hang hổ, sắp bị con cọp hung mãnh gặm không còn hài cốt.

"Cô vào bằng cách nào?" Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, giống như nhìn sinh vật tuyệt chủng không nên xuất hiện ở thế kỷ hai mươi mốt.

"Đi tới." Tiểu Bạch Thỏ nhỏ giọng nói.

Len lén từ dưới mí mắt quan sát anh, Nghê Tất Thư lúc này mới ngạc nhiên phát hiện — Anh không có mặc áo!

Dưới ánh đèn, lồng ngực của anh hiện ra màu đồng khỏe mạnh, bắp thịt rắn chắc, rõ ràng lộ ra cơ bắp sáu múi hấp dẫn khiến da đầu tê dại.

Trong lúc bất chợt, cô cảm thấy khô miệng, giống như là chạy hết tốc lực mười km, trong phòng lạnh lãnh khí cũng đều tắt không được cả người về này mau

thieu đốt hơi nóng.

Cô chưa từng bao giờ nghĩ đến sẽ nhìn thấy loại hình ảnh này, nghĩ đến việc anh có thể dặt tay cô, hôn đôi môi nhỏ giống như hình ảnh trên phim nghĩ đến việc này làm cho cô đỏ mặt, thật sự quá kích thích!

Cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đến muốn nổ tung, biết rõ không nên nhìn, e lệ rồi lại đem ánh mắt thèm khát nhưng vẫn không nghe sai khiến hướng anh nhìn xuống cái mền nơi hạ thân quét tới.

"Tôi hỏi cô, làm thế nào đi vào được nhà tôi?"

Con cọp nhe răng nhọn tức giận gầm thét, đột nhiên trong đầu cô mập mờ nghĩ thế nào rỗng trống trơn.

"Bò vào." Đầu nhỏ rũ thấp hơn.

Tiểu Bạch Thỏ hoàn toàn đã phá vỡ định luật sinh vật, dám bò vào hang hổ.

Kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ — Phùng Độc toàn thân lông mao dựng đứng.

"Cô có thói quen nửa đêm âm thầm vào phòng (của) đàn ông (trong nhà theo đạo Hồi)?" Con cọp răng sắc hận khàn giọng nói, đang suy nghĩ giống như Tiểu Bạch Thỏ tự mình nộp mạng.

"Dĩ nhiên không có!" Nghe Tất Thư mặt đỏ tới mang tai. "Tôi không có ý đồ bất lương, chỉ là tới thăm anh."

"Tôi có cái gì tốt?" Lúc nào thì anh thành ngắm cảnh động vật?

"Anh hôm nay không đúng lắm." Cô một bộ rõ như bàn tay nói: "Anh bình thường không tới hai giờ sẽ không tắt đèn đi ngủ."

"Làm sao cô biết?" Anh trừng mắt nhìn cô. "Cô rình tôi?"

"Nói rình thì không phải! Tôi chỉ là thỉnh thoảng quan tâm chú ý một chút thôi."

Trên thực tế, thất nghiệp hơn mấy tháng trong thời gian này, cô mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi, mật thiết chú ý từng cử động của anh, quả thật so đám chó săn còn lợi hại hơn nhiều.

"Anh yên tâm, tôi cái gì cũng không thấy, anh mỗi lần bắt đầu thay quần áo tôi lập tức dời tầm mắt đi, thật!" Khá lắm giấu đầu lòi đuôi!

Đảo mắt thấy mặt Phùng Độc vô lực rên rỉ.

Chờ một chút anh ta nhất định phải kéo rèm che, nếu không có việc gì tuyệt đối không kéo ra, canh phòng nghiêm ngặt tường ngăn có mắt, để miễn bị người có lòng rình coi!

"Anh đã khá hơn một chút chưa?"

"Cái gì khá hơn?" Anh phiền não hỏi ngược lại, thật sự rất khó ở, nửa đêm phát hiện có người phụ nữ bò vào phòng của mình, còn cố gắng suy nghĩ giữ tỉnh táo.

"Đầu của anh đau."

Giống như trăng lưỡi liềm cùng dạng miệng cười cong cong, lập tức làm cho anh nhớ lại cảnh hôm nay. Không, là "Kịp thời" cắt đứt hôn.

"Vốn là tốt lắm, nhưng gặp lại cô lại bắt đầu đau rồi." Anh cố ý chọc giận cô.

"Tôi là quan tâm anh thôi." Nghe Tất Thư không có đàn như vậy, dĩ nhiên nghe hiểu được lời nói giấu cợt của anh.

"Cô nên quan tâm bản thân mình đi, lát nữa cô muốn trở về thế nào."

"Đừng lo lắng, tay chân tôi rất gọn gàng, không thành vấn đề!" Bản lĩnh của cô luôn luôn tinh xảo, chuyện vừa rồi chỉ là — ách. Ngoài ý muốn!

"Cô không thành vấn đề, nhưng tôi có!" Anh tức giận việc trở về của cô. "Cô nghĩ định biểu diễn tuyệt kỹ võ nghệ cao cường à, làm phiền cô tới nhà người khác đi,

chớ hại tôi mang nỗi oan trên người."

Người phụ nữ này thật lỗ mãng liều lĩnh, ai biết được lát nữa cô có thể hay không lại hồ đồ ngẩn người, không cẩn thận thật ngã xuống?

"Đó." Cô không che giấu được mất mát. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Còn tưởng rằng anh là lo lắng cho cô, thì ra là anh lo lắng khi cô trở về lại bị ngã thành bánh thịt.

"Cô mau đi về đi." Anh khoát tay đuổi cô, ngộ nhỡ nếu bị cha anh thấy được, không tránh được cuộc cách mạng gia đình.

"Anh thật không có việc gì?" Miễn cưỡng xoay người đi hai bước, cô quay đầu lại không yên tâm hỏi.

"Tôi, rất, tốt!" Âm thanh của anh từ trong kẽ răng nói, thề rằng nếu như cô không đi, anh liền đem cô ném ra.

"Tôi đi đây?" Cô nhìn anh, chờ anh có chút phản ứng.

Anh đàn mặt không lên tiếng, nét mặt sảng khoái giống như cuối cùng cũng đuổi đi một con con ruồi đáng ghét.

"Ngủ ngon." Cô thấp giọng nói, một cổ phiến muện xông lên đầu.

Kéo cửa sổ sát đất ra, gió mát đêm hè hương mặt thổi tới, lại chà xát lòng cô lạnh lẽo dâng lên.

Đi ra ban công đóng cửa sổ sát đất, bên trong gian phòng cặp mắt sáng quắc căng thẳng nhìn cô vị khách không mời mà đến rời khỏi địa bàn của anh.

Bên ngoài ban công là cây Bồ Đề cổ thụ hơn hai mươi năm, hình như cây này do cô và anh gieo trồng từ bé, hôm nay trở thành cây đại thụ.

Không biết thế nào, từ ngọn cây ánh trăng lạnh lùng lại để cho cô có chút cảm thấy sống mũi cay, quan hệ giữa bọn họ không phải là như vậy ư!

Một cước nhảy ra ban công, cô không yên lòng đưa tay muốn leo lên một nhánh cây thô thì trong lúc bất chợt tay trượt xuống, không bám được nhánh cây, ngược lại cả người mất đi thăng bằng, thật may là một tay còn cầm chặt ở trên lan can.

Cô nhếch nhác vừa hoảng sợ, căn bản không dám lên tiếng kêu cứu, ngộ nhờ kinh động hai nhà!

Người rũ xuống lan can lung la lung lay, trong lòng run sợ len lén nhìn xuống dưới, mặt đất xa xôi mà âm u giống như 18 Tầng Địa Ngục, chờ xách lấy cái mạng nhỏ của cô tự động đi báo danh.

Nghĩ là mình sẽ ngã thành thịt nát, trong lúc bất chợt, cửa sổ sát đất xoay một tiếng kéo ra, ngay sau đó cánh tay cô tê dại đến cơ hồ sắp không chịu được nữa vì bị một đôi bàn tay vững vàng cầm, đem lấy cô từ từ kéo lên trên.

Trong hỗn loạn mở mắt nhìn lên trên, bóng đêm âm u nhìn bóng dáng của anh chỉ thấy trên người anh tản ra ánh trắng trắng muốt.

Đường cong này để cho cô chuyên chú quan sát một hồi lâu, trong lúc bất chợt, cô hung hăng hít hơi, gương mặt từ trắng bệch biến thành đỏ tươi.

Cái đó đúng. Cái không?

Này bày tỏ, anh, anh, thân dưới anh không có mặc quần dài? !

Nhất thời cứng ngắc, mắt cũng không dám nhìn loạn, bởi vì vị trí hiện tại của cô có lẽ lại vừa vặn đối với ở ...anh —

Lập tức không nghe sai khiến máu mũi từ trong mũi cô chảy ra!

Ánh mặt trời chói sáng bên cửa sổ thủy tinh, bên cửa sổ có một số bình thủy tinh bên trong dùng nước trồng vài cây nhỏ anh không gọi nổi tên liền bảo là thảo thực vật.

Ánh mặt trời chói chang bên cửa sổ, ánh sáng xanh nhạt, làm cho lòng người

cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Lúc đầu nơi đây dơ dáy bẩn thỉu, cảnh tượng cũ rách, nhờ bàn tay khéo léo của Nghệ Tất Thu đã trở nên ấm áp thoải mái hơn.

Mặc dù không nghĩ được thừa nhận, nhưng đối với cô nơi này đã ổn định, đối với anh cũng có ảnh hưởng không thể phủ nhận .

Thu hồi ánh mắt, anh phát hiện gần đây mình luôn phân tâm không giải thích được, giống như chỉ cần có cô ở đây, anh rất khó yên lặng cả ngày.

Mất hồn hồi lâu, anh lơ đãng quay đầu lại, trái tim thiếu chút nữa nhảy đến cổ họng, không chút nghĩ ngợi nhảy dựng lên quát: "Cô ở đây làm cái gì?"

Dưới lòng bàn chân đột nhiên dừng lại, làm cho trái tim hoảng hốt của Nghệ Tất Thu sợ đến thiếu chút nữa ngã xuống.

Chưa hoàn hồn cúi đầu nhìn lên, một đôi mắt đen lãnh đạm, nhú chặt cơ hồ mau quăn đi chung với chân mày cùng tối hôm qua giống nhau như đúc.

"Tôi...tôi đang lau quạt máy?" Trong lúc bất chợt, cô liền nghĩ tới lúc này mà ngã xuống thì đập cái mông, máu mũi cũng sẽ phun đi ra.

Đè xuống sợ hãi, vẻ mặt của anh khôi phục trấn định."Cô còn chưa sợ ngac sao?" anh mặt lạnh kể khổ.

"Cái thang này rất an toàn —"

"Không sai, có người thề mỗi ngày bảo đảm tay chân gọn gàng." Anh lần này có thể đào đến vết sẹo của cô.

Cô ngoan ngoãn bò xuống thang, giống như học sinh làm việc gì sai chuẩn bị nghe huấn thị.

"Tôi hôm qua chỉ là ngoài ý muốn." Cô sảm hồi nói.

"Cô chỉ là bò vào phòng tôi, băng ban công, còn bị chảy máu mũi?"

Một đòn tiếp một đòn quả thật giống như tai nạn!

Anh thậm chí không để ý hình tượng vọt tới ban công làm anh hùng cứu mỹ nhân, mà chỉ là anh hùng thấy việc nghĩa nên làm nên đến quần cũng không kịp mặc.

Làm cho anh tức giận, vì chính mắt anh thấy cô ngã ra lan can thì cái loại đó làm cho anh cảm giác sợ đến mất mặt.

Nếu như sắc mặt có thể làm cho không khí đông lạnh, cô sợ rằng hiện tại đã biến thành khối băng rồi, bên ngoài nhiệt độ cao gần ba mươi mấy độ, nhưng ánh mắt của anh lại làm cho cả người cô dâng lên ý lạnh âm u.

"Tôi không phải cố ý." Cô khổ sở không dứt.

Cô cũng là ý tốt, huống chi cô cũng đã bị trừng phạt rồi! Cô khó khăn hơi chớp mắt bởi vì bị đau mắt hột bên phải nên sưng đau.

"Cô có mà không phải, cô là cố ý ." Anh ác ý lên án nói.

"Thật xin lỗi!" Trừ ba chữ này, Nghê Tất Thu thật sự không biết còn có thể nói gì.

Cô thật ra chỉ là ý tốt!

"Tôi cảnh cáo cô, sau này không được bò vào phòng tôi, nếu không coi như cô ngã chết, tôi cũng không đưa ra một đầu ngón tay đâu, nghe được chưa?"

Người phụ nữ này thật lỗ mãng, cá tính một chút cũng không thay đổi, từ nhỏ đã như thế, chỉ biết làm hư việc.

"Tôi biết rồi." Cô len lén giương mắt nhìn vẻ mặt của anh. Nói như vậy, anh đã tha thứ cho cô?

Anh lấy gương mặt giá lạnh, không nhìn ra vẻ mặt dư thừa, chỉ là cô phồng

đoán, rất biết anh mang thật lâu mới có thể hết giận.

"Thay tôi liên lạc với các tòa soạn báo, đăng tin tuyển người." Anh đem chẳng chịt tài liệu giao cho cô.

"Tuyển người?" Cô cúi đầu nhìn qua, phía trên chẳng những cần tài xế xe hàng, công nhân vận chuyển hàng hóa, còn phải kế toán, hành chính tổng hợp cùng nhân viên mười mấy người. <http://diendanlequydon.com>

"Chủ tịch, tại sao muốn tuyển nhiều nhân viên như vậy?" vận chuyển hàng hóa nhỏ này sao lại cần nhiều người như vậy, tiền lương thì sao?

"Theo ý tôi giao phó đi làm đi, tôi không phải mời cô tới cố vấn ." Anh há miệng vẫn như cũ cay nghiệt nói khiến người tức giận.

"Vâng" cô hậm hực lên tiếng, cầm lấy tài liệu trở về bàn làm việc buồn bực bắt đầu gọi điện thoại, một bên len lén từ khước mắt quan sát anh lần nữa ngồi trở lại bàn làm việc.

Theo quan hệ mà nói, thái độ của anh tuyệt không ôn hoà; là hàng xóm cũ hơn năm xem ra, hoàn toàn không thân thiện, quả thật giống như kẻ thù.

Không được, cô tại sao có thể dễ nổi giận như vậy?

Cô nói xong, muốn hai bên Hóa Thù Thành Bạn, cô cũng không phải nhất thời vui mừng, càng không phải là hô khẩu hiệu mà thôi, cô nhất định phải thành công.

Trong lúc bất chợt, cô bỗng nhiên đứng lên.

Giống như là phủ thêm chiến bào chiến sĩ, cô cả người ngẩng cao đầu chí, thẳng tắp đi tới trước bàn Phùng Độc.

"Tôi muốn đánh cược với anh!"

Một đôi cánh tay xanh xao đặt trên mặt bàn, nửa người nhỏ khom xuống, khí thế ngàn vạn tuyên bố.

"Xin lỗi?" Chủ tướng quân định chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt cùng với cô thẳng tắp.

Đó là một đôi mắt rất đẹp mắt, thần bí, thâm thúy, tràn đầy mị lực đàn ông, chỉ cần là phụ nữ, cũng vì này cặp mắt mà tạm ngừng hô hấp vài giây.

Nghê Tất Thư cũng không ngoại lệ, nhưng cô cũng vì cặp kia mắt đen kia cảm giác không thân thiện mà là sự khó thở.

"Chúng ta hãy so một cuộc." Cô kiên định tuyên bố.

Mặc dù tính tình đơn giản nhưng vừa nhìn cô cũng hiểu ngay trong ánh mắt của Phùng Độc nhìn cô rất nực cười.

"Tôi không chơi loại đồ vật này." Anh khinh bỉ ngoắc ngoắc môi.

"Chớ trốn tránh, chuyện này sớm muộn gì cũng nên giải quyết." Cô nắm chặt quả đấm nhỏ, trong mắt đều là quyết tâm không dao động.

"Không có việc gì nên giải quyết." Anh lạnh nhạt quay đầu, rõ ràng không muốn nói lý với cô.

Rõ ràng là nghiêm túc như vậy, nhưng anh cố tình làm mặt lạnh mặc dù như vậy nhưng khuôn mặt anh vô cùng phong phú mị lực.

"Có, anh đem tôi làm kẻ thù!" Cô uất ức tố cáo.

"Cô là nhân viên của tôi." Anh cố ý đem hồ sơ trong tay lấy được thật cao, nghĩ coi thường người gây sự trước mắt có khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cặp trên cố tình chơi chữ nhưng mà lại như là con kiến thành đoàn trốn đi ngay trước mắt chạy loạn khắp nơi, bò loạn, nhiều cho anh hoa mắt hỗn loạn, một chữ cũng không xem được.

"Tôi hi vọng chúng ta có thể Hóa Thù Thành Bạn, giống như trước kia hồi nhỏ

vô tư." Có hữu nghị, cách yêu cũng không xa! Cô say mê thâm nghĩ.

Cô thừa nhận mình có phần gian trá, vì theo đuổi tình yêu không tiếc dùng mưu kế gần quan được ban lộc, nhưng sẽ không ai hiểu, Phùng Đốc đối cô có ý nghĩa quá đặc biệt, đáng giá để cô bất chấp tất cả theo đuổi.

"Chúng ta đều không phải là đứa trẻ rồi." Năm tháng tuổi thơ đã cách bọn họ quá xa.

"Hữu tình cũng có thể chuyển hóa thành tình yêu." Chợt tiếp xúc ánh mắt kinh ngạc của anh, cô vội vàng đổi lời nói: "Tôi chỉ là suy luận thôi!"

Không chịu thừa nhận hai chữ "Tình yêu" để cho anh không hiểu nhịp tim rối loạn, anh cố ý ra mặt xếp "Hóa Thù Thành Bạn, đây chính là tiền đánh cuộc của cô?"

"Không sai!" Cô kiên định hất cằm lên.

"Tôi suy tính một chút." Anh quay đầu ra, suy nghĩ rối loạn, khó có thể quyết định.

"Chớ trốn tránh như vậy là hèn nhát!" Cô đoạt lấy hồ sơ trên tay anh, buộc anh đối mặt với cô.

Hèn nhát?

Phùng Đốc nhất thời sắc mặt đen lại, nghiêng chặt hai hàm răng, người phụ nữ này gan thật lớn, chẳng những lấy hồ sơ trong tay anh, còn giễu cợt anh là hèn nhát?

Anh là người độ lượng, đủ bình thản, nhưng hận nhất là bị người khác xem thường!

Anh ghét đánh cuộc, nhưng anh biết, muốn hoàn toàn thoát khỏi cô, chỉ có chấp thuận đánh cuộc bất cứ giá nào.

Nghê Tất Thư nhìn người đàn ông trước mắt âm tình bất định, sắc mặt xanh mét, giống như hận không thể đem cô băm thành thịt vụn bao thành bánh sủi cảo cho chó

ăn, trong lúc bất chợt có chút không xác định, sợ mình phạm thượng có thể hay không chọc giận đến anh?

Hai đời ân oán, có nên đáng giá đánh cuộc chén cơm của mình không? Cô không xác định suy đoán nghĩ.

Mặc dù là một chủ tịch mà nói, anh quá bắt bẻ, quá nghiêm khắc, nhưng anh trả tiền lương tương đối tốt, cái này là chủ tịch hiếm có, cô nên quý trọng chén cơm của mình.

Lòng bàn chân từ từ vọt lên lạnh lẽo, bắt đầu hồi tiếc mình quá mức kích động, nói chuyện vô lễ, không suy nghĩ, thế nhưng anh lại đột nhiên lên tiếng.

"Đánh cuộc như thế nào?" Ánh mắt thâm trầm ngăm đen của anh, như đã tính trước được thắng lợi.

Anh tiếp nhận khiêu chiến?

"Mạt chược." Cô nuốt nước miếng giải thích. "Chúng ta tìm một người làm trọng tài, trước thắng bốn vòng nhất phương liền tính là thắng."

Nếu như cô nhớ không lầm, anh sẽ không chơi mạt chược, càng chính xác mà nói, anh thống hận loại này "Gia truyền tài nghệ", cô lại mưa dầm thấm đất luyện thành một thân công phu đánh cuộc cần phải thắng.

Mặc dù loại này là thủ đoạn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn có chút không quá minh bạch, nhưng khi đã yêu, cô nhất định phải thắng!

"Tốt." Phùng Độc chấp nhận đánh cuộc.

Anh sáng khoái khiến Nghệ Tất Thư có chút giật mình, cô còn tưởng rằng anh khôn khéo từ chối, đối với trận này không có phần thắng chút nào tiền đánh cuộc nhất định sẽ quả quyết cự tuyệt.

Bởi vì ở trong mắt cô, Phùng Độc người đàn ông này tuyệt đối không làm chuyện gì mà không có nắm chắc!

"Thời gian là một tuần lễ sau, có thể không?" Cô rũ mắt xuống, che giấu hi vọng để cho anh ứng phó không kịp.

"Có thể." Do dự hai giây, anh gật đầu một cái. .

"Vậy tiền đánh cuộc của anh là cái gì?" Dựa vào công bằng nguyên tắc, cô có chút lương tâm.

"Muốn biết sao?" Anh đột nhiên cười khó lường .

"Ừ." Cô dĩ nhiên muốn, chỉ là, cô lo lắng cho mình có thể khó thừa nhận.

"Tôi muốn cô vĩnh viễn rời khỏi công ty của tôi, cuộc sống của tôi."

Ầm ầm một tiếng sét lớn, tàn nhẫn chém nát lòng của cô.

Cô muốn chính là làm sao có thể ở gần anh một bước, mà anh, cũng là nghĩ mọi biện pháp muốn cho cô cách xa cuộc sống của anh!

"Anh ghét tôi như vậy sao?" Cô mặt bi thương hỏi.

Ghét cô?

Không, thật ra thì anh không ghét cô — chỉ là, anh không thích bị cảm giác rối loạn tâm tư, như vậy sẽ làm cho anh phiền lòng, ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường cùng với tâm tình của anh.

Nhưng anh không cần phải để cho cô biết, dù sao rất nhanh, cô sẽ rời khỏi cuộc sống của anh, tựa như nhiều năm trước, anh phải quyết tâm bỏ qua hữu nghị.

Anh lựa chọn trầm mặc, lạnh lùng trả lời cô.

Cho dù anh biết, anh không muốn ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn, đang mang theo nét mặt tan nát cõi lòng của cô.

Chương 8:

"Cậu nói cái gì? Muốn tôi giúp cậu đánh thắng mặt chược?"

Một miếng thịt đang ăn đột nhiên cắm ở cổ họng, nghẹn lại khiến Cao Dương thiếu chút nữa không thở được.

Dùng sức đẩy cục thịt ở cổ họng, mặt anh ta đỏ hồng thật vất vả mới khôi phục được bình thường.

Cao Dương còn tưởng rằng Phùng Độc có ý tốt, vì anh đã tìm người cho hắn nên muốn cảm tạ anh, đặc biệt mời anh đến khách sạn năm sao ăn bữa tiệc lớn, không ngờ cũng là một cuộc Hồng Môn Yến.

"Không sai." Phùng Độc phiền não uống một ngụm lớn Cafe Đen, tâm tình hoàn toàn bị tiền đánh cuộc cho làm rối loạn.

"Cậu chừng nào thì học chơi mặt chược?" Cao Dương hồ nghi gãi đầu.

Người này đối với công việc kiếm tiền có hứng thú, hơn nữa hai người có hơn năm năm giao tình, Phùng Độc cực kỳ thông hận trò chơi mặt chược này.

Mấy lần anh đến nhà họ Phùng, không chống nổi sự nhiệt tình của cha Phùng mời bồi đánh mấy ván mặt chược, nét mặt của Phùng đại ca nhìn căm thù đến tận xương tủy, thật sự đủ dọa người rồi.

Từ đó về sau vì không đắc tội với anh ta, không thất lễ cha Phùng, anh không hề nữa tới nhà Phùng Độc nữa.

"Tôi muốn cậu dạy cho tôi." Anh ta dùng ánh mắt kiên quyết khiến Cao Dương im lặng một lúc lâu.

"Dạy cho cậu không có vấn đề, nhưng sao cậu lại có vẻ vội vã thế."

"Chỉ có thời gian 1 tuần, tôi phải thắng." Anh ta nói.

"Tại sao?" Tiền của anh ta có nhiều mà, chẳng lẽ vì mấy trăm mà liều chết sao?

"Tôi cùng với một người đánh cuộc."

Cao Dương càng buồn bực hơn. Phùng Đốc người này từ trước đến giờ không phải ghét nhất đánh cuộc sao? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Thế nào vào lúc này lại cùng người khác đánh cuộc?

"Với ai à?" Cao Dương hưng phấn hỏi, xem ra lại có chuyện đùa rồi.

"Nghê Tất Thư."

Cao Dương trợn trừng hai mắt, dao nĩa trong tay rơi xuống.

"Cậu cùng với cô ta không phải là đang tốt hơn sao? Thế nào vào lúc này lại cùng nhau đánh cuộc?"

"Là cô ta nói." Phùng Đốc đem ngày chuyện hôm đó giản lược kể lại.

"Thì ra là như vậy." Cao Dương gật đầu không ngừng, như có điều suy nghĩ. "Cậu là muốn chúng ta liên thủ đánh bại Nghê Tất Thư?"

"Ừ, tôi muốn cậu vô luận như thế nào phải làm cho tôi thắng được tiền đánh cuộc trận này."

"Chúng ta là bạn bè, đó là đương nhiên ." Chuyện cười, nếu để cho anh ta thắng, vậy còn có chuyện vui để mà xem đây? anh mặt ngoài bày ra huynh đệ nghĩa khí, trong lòng lại len lén nghĩ cách.

Đôi oan gia này nếu như thành đôi, không biết sẽ xảy ra tình huống gì đây? Chính vì vậy anh càng muốn làm chuyện xấu.

"Cậu ở đây cười cái gì?" Phùng Đốc hồ nghi nhìn chòng chọc Cao Dương nhìn mình cười mờ ám.

"À?" Cao Dương cười mờ ám nhất thời cứng miệng. "Không có, tôi là vì cậu vui mừng, trận đánh cuộc này có tôi ở đây, chúng ta nắm chắc phần thắng!" Nói xong, anh ta rất nhanh thành khẩn bày ra khuôn mặt tươi cười lương thiện .

Mặc dù như vậy, Phùng Đốc đúng là không thể cao hứng nổi, ngực giống như bị cái gì đè lên, cảm giác thật nặng nề.

"Cám ơn, sau này mỗi ngày tan sở tôi sẽ đến chỗ cậu."

"Xin đợi đại giá!" Cao Dương cười hì hì nói, lại khôi phục khẩu vị ăn.

"Vậy trước tiên cảm tạ." Anh bung cà phê lên lại uống một ngụm to, cố gắng tách ra khỏi bàn cảm giác ngực khó chịu.

"Không cần khách." Giọng nói ngưng lại, ánh mắt Cao Dương dừng lại tại cốc cà phê trong tay của anh ta.

"Này, sao cậu không ăn chút gì, liều chết uống cà phê đối với dạ dày không tốt đâu?"

"Tôi không đói bụng."

"Được rồi, này di chúc đừng quên tên tôi nhé!" Để chứng minh mình không phải là bạn xấu, anh ta tốt bụng nhắc nhở.

"Cậu đi luôn đi!" Trong miệng mắng lầy, nhưng Phùng Đốc vẫn là đem Cafe Đen để xuống. "Cậu cái tên này không phải là bạn bè, lại dám nguyên rửa tôi?"

"Tôi chính là rất bạn chí cốt nên mới nhắc nhở cậu." Cao Dương định thần giao dao lên xiên, ưu nhã cắt thịt bò bít tết .

"Đúng, cậu đôi phó với thịt bò bít tết đi" Phùng Đốc tâm tình ác liệt quăng ra một câu.

"Dù sao cũng hơn là cậu tìm đến tôi thương lượng vậy muốn đôi phó thể nào tiểu đáng yêu?"

Lập tức, Phùng Độc trong lòng giống như là dao găm đâm một miếng thịt.

"Cô ta có tên, không gọi tiểu đáng yêu." Anh băng bó lấy mặt nói.

"Cô. Này, cậu không phải sẽ ghen chứ?" Đột nhiên nghe thấy, Cao Dương phát hiện chuyện thú vị.

"Tôi không có!" Sắc mặt anh ta lạnh lẽo kinh người.

"Cậu rõ ràng có!" Cao Dương không biết chết sống tiếp tục truy kích, nghiêm nhiên không phát hiện ra mình đang trên đầu con cọp vuốt râu hổ. "Cậu chỉ cần nghe đến chuyện tiểu đáng yêu, liền cả người đều khó chịu, hơn nữa —"

"Ăn nhiều vào, ít nói lại một chút!"

Phùng Độc đưa một món điểm tâm ngọt dùng sức nhét vào trong miệng Cao Dương, hung hăng lại lời nói của anh ta.

Bốn người ngồi đánh bài, trong phòng tràn ngập không khí khẩn trương.

Trên bàn bài bốn người đồng thời mặt lạnh, thoát nhìn hình như là lọt vào khổ chiến, khó phân thắng bại.

Trong lúc bất chợt, một người trong đó ngẩng đầu lên, nhìn cửa bị người mở ra, một bóng dáng đi tới, buồn buồn mở miệng hỏi: "Tiểu Doanh a, sao hôm nay về muộn thế?"

Đang đứng trước cửa bên trong phòng đổi giày Nghê Tất Thư nhất thời ngẩn người, vội vàng đem khoe miệng giống như là trúng thầu mừng rỡ nhẹ nhàng nụ cười giấu vào khoe miệng.

"Ách. Công ty làm thêm giờ."

Hôm nay tâm tình cô hiển nhiên đặc biệt tốt, đi tới bên cạnh bàn vẫn không quên lễ phép hướng mấy vị gia gia, bà nội, a di chào hỏi.

"Tốt lắm, Tiểu Doanh thật biết nghe lời!" Ba người từ ái khen, ánh mắt lại nhìn chằm chằm bài trước mắt chưa rời khỏi qua một lần.

"Ăn cơm chưa?" cha Nghê cũng không quay đầu lại giao phó nói: "Còn dư lại một chút bánh sủi cảo đặt lên bàn, con tới ăn cho giải nhiệt."

"Con không đói bụng!" Cô hiện tại vui mừng được ăn không vô!"Con trở về phòng."

Sôi nổi chạy lên lầu Nghê Tất Thư, vừa về tới gian phòng lập tức đem cửa phòng đóng chặt, ngay sau đó ở trong phòng cao giọng hoan hô, hưng phấn đến gọi tới gọi lui.

"Tôi thắng, tôi thắng!"

Cô quả thật không thể tin được, Cô thật thắng!

Nhớ tới ván bài mới vừa kia với tiền đánh cuộc, đến giờ cô vẫn khăn trương lòng bàn tay đỏ mề hôi, hai chân như nhũn ra, giống như là một cuộc đi rất dài, rất thực tế không là mơ.

Siết chặt gương mặt, chân thật đau đớn để cho cả khuôn mặt của cô cũng nhéo lên, khóe miệng cười rất thỏa mãn vui vẻ.

Không sai, hôm nay chính là một tuần lễ đã ước định đánh cuộc, địa điểm được chọn tiến hành là ở nhà Cao Dương, Phùng Đốc tràn đầy tự tin vào Cao Dương, Nghê Tất Thư còn lại dẫn theo đường muội Nghê Uyên tới.

Vì trận này là tiền đánh cuộc, cô còn tốn hơn một vạn để mua cá hàng hiệu Bao Bao tạ ơn đường muội, còn cô ngàn vạn lần không thể tiết lộ ý tứ.

Mặc dù trận này tiền đánh cuộc cô rất có phần thắng, nhưng cô không dám quá coi thường tài trí thông minh của Phùng Đốc, cẩn thận một chút ứng chiến, nhưng vẫn là ở vòng thứ nhất sẽ để cho anh thắng.

Thật may là, ông trời thương yêu cô vì kẻ ngu với tình yêu cuồng dại, cuối cùng vẫn còn để cho cô thắng liền ba vòng, kinh hiểm chiến thắng.

Ngồi ở trên giường, cô ôm chặt gối ôm, giống như mình đang được Phùng Độc ôm vào lòng ngực rộng rãi, để cho cô không nhìn được mặt hồng tim đập .

Trời ạ, cô thật là may mắn, cô chỉ là vừa thắng tiền đánh cuộc trận này, để cho anh yên tâm hạ ý bắt tay trở thành bạn tốt mà thôi, nhìn cô đặc ý giống như mình được là Phùng phu nhân!

Tâm tình hưng phấn từ từ rút đi, Phùng Độc tràn ngập thất vọng, không dám tin, vẻ mặt tức giận nâng lên.

Cô thật sự có chút lo lắng cho anh, khi anh thua một khắc kia, thật khiếp sợ không tin được về mặt làm cho người ta không nhẫn tâm, cô không khỏi lo lắng tiền đánh cuộc trận này thất bại, có thể đả kích nghiêm trọng lòng tự tin của anh.

Một người đàn ông kiêu ngạo, tại sao có thể chống lại sự đả kích này?

Bỏ lại ôm gối, cô chạy đến cửa sổ sát đất phía trước, quan sát động tĩnh gian phòng đối diện, nhưng toàn là màu đen, không nhìn thấy gì cả.

Thở dài, cô nặng nề ngồi bệt xuống giường, đầy ngập tràn vui sướng đã biến mất hơn phân nửa rồi. <http://diendanlequydon.com>

Cô như vậy có thể hay không đã ép buộc làm khó người khác?

Anh rõ ràng chính là không thích cô, không muốn cùng cô có quá nhiều dính dáng, cô còn cố tình buộc anh tiếp nhận cô, như vậy chẳng phải là đem vui vẻ của chính mình trên khổ sở của người khác sao?

Cô chỉ là muốn thương anh, nghĩ cách gần anh hơn, chưa bao giờ nghĩ không cho anh sung sướng.

Nghĩ đến ánh mắt ảo não của anh hôm nay, Nghê Tất Thư không khỏi hoài nghi, cô đã làm quá rồi hay không?

Sáng sớm đi làm ngập liên thiên, Nghê Tất Thư hai con mắt sung đỏ giống như hột đào.

Tối hôm qua lẫn qua lộn lại cả đêm thế nhưng mất ngủ, vừa đi vào công ty còn tưởng rằng mình đi nhầm địa chỉ.

Cô tròn tròn mắt nhìn phòng làm việc bên cạnh, mấy gian phòng lớn dùng để chất đồng hàng hóa đợi vận chuyển, kho hàng cũ kỹ đã bị dỡ bỏ sáng loáng, đang được xây trồng mấy tầng, xem ra giống như là Đại Công Ty.

Nhìn dáng dấp công trình này nhất định là thừa dịp Chủ nhật nghỉ đã thi công, với thời gian ngắn ngủn hai ngày, tiến độ công trình lại nhanh như vậy, giống như rất gấp gáp.

Công trình lớn như vậy, cũng phải hao tổn của cải hơn tỷ, cô không nghĩ ra được, Phùng Độc lấy ở đâu nhiều tiền như vậy?

Chẳng lẽ, đúng như cha nghe được từng nói, anh là phú ông hàng tỷ?

Nghĩ tới đây, cô cuối cùng từ từ biết, rõ ràng có tiền như vậy, lại tình nguyện vui ở lại nơi vừa rách vừa cũ, phòng làm việc cũng không có, quả nhiên phù hợp anh tất cả coi trọng kinh tế hiệu ích thật là bản sắc thương nhân.

"Đầu cô đang nghĩ gì vậy nếu tiếp tục đứng bên ngoài tấm thép rơi vào, xảy ra chuyện đừng mơ tưởng tôi đưa cô đi bệnh viện."

Một tiếng cảnh cáo lạnh lùng từ phía sau lưng vang lên, dọa cô sợ đến mức nhảy dựng lên.

"Chủ tịch, nơi này là?"

"Là cao ốc văn phòng vừa làm cùng kho trung tâm." Anh không nhịn được trả lời. "Mau vào giúp tôi nghe điện thoại, tôi sắp bị điện thoại phiền chết rồi."

Còn đến không kịp đáp lại, Phùng Độc đã tự mình xoay người đi vào phòng làm

việc, Nghê Tất Thư ngậy cả người, đè ở trong lòng một khối đá lớn cuối cùng rơi xuống đất. Nhìn anh đứng lên không có gì khác thường, điều này làm cho cô yên tâm hơn nhiều, đối với thái độ của anh không khách khí cũng không so đo.

Cô nên cho anh một khoảng thời gian, để thích ứng quan hệ mới lẫn nhau — cô thông cảm thâm nghĩ.

Vội vàng xách lấy Bao Bao vào phòng làm việc, trong phòng làm việc hai chiếc điện thoại đang vang lên không ngừng.

"Công ty Đốc Thị, vâng anh/chị khỏe chứ! Đúng, xin anh/chị trước gửi lý lịch. Đúng vậy. Ừ."

Một buổi sáng cô đều ở phòng nghe điện thoại, chuông điện thoại reo không ngừng, bên ngoài tiếng gõ cửa leng keng leng keng, làm cho cô miệng khô miệng, đầu đau muốn nứt ra.

Sắp tới buổi trưa, vừa mới treo điện thoại thở một hơi, đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ xe hơi, ngay sau đó giống như là nững nịu oán trách.

"Ai yêu, mẹ của tôi ơi, đây là cái gì địa chỉ quý quái gì vậy, giống như phế tích vậy? -

Nghê Tất thư vừa quay đầu, phát hiện Phùng Đốc đã không có ở bàn làm việc của anh, tò mò không nhịn được đi ra phòng làm việc dò xét đến cùng.

Một cái nhà dùng để chất đồng tất cả hàng trong kho trước đây, một chiếc xe hơi cao cấp màu đen, một cô gái ăn mặc quần áo hàng hiệu áo, đang vê lấy khăn tay che lại lỗ mũi, cau mày đánh giá chung quanh, nét mặt đến ghét.

Cô gái này xem ra cao quý và lại xinh đẹp, thần thái tràn đầy kiêu ngạo tự mãn là người có tiền, hai cặp môi thật mỏng trong suốt trơn bóng son, xem ra rất động lòng người.

Lo lắng việc thi công bụi bặm sẽ làm bẩn quần áo đẹp đẽ của cô, Nghê Tất Thư

tốt bụng đi tới hỏi "cháo cô, xin hỏi cô tìm ai?"

"Tìm chủ tịch các người." Cô gái cao ngạo liếc nhìn cô, nghiễm nhiên thể hiện vương khí người có tiền.

Bọn họ là quan hệ thế nào? Tại sao cô gái này xem ra giống như cùng Phùng Đốc rất quen? Mặc dù cô không có quyền hỏi tới, nhưng Nghê Tất Thư vẫn nhin không được muốn biết.

"Xin hỏi cô là."

"Cô là ai mà lại hỏi tôi là ai?" Cô gái kiêu căng liếc xéo nhìn cô.

Cô gái chẳng những xinh đẹp, hơn nữa đáng người cao lớn yếu điệu, đứng ở trước mặt cô, Nghê Tất Thư cảm giác mình giống như người lùn vậy.

Cô hát cầm, chống nạnh lên cuối cùng cũng phát tia tôn nghiêm.

"Tôi là thư ký của Phùng tiên sinh." Cùng với bạn tốt — cô ở trong lòng yên lặng bỏ tức cái này mới danh hiệu.

"Thư ký?" Cô gái khinh miệt vả lại hồ nghi nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một cái."Tôi thế nào không có nghe anh ta nói qua có thư ký, anh ta nói chỉ có một người chuyên làm việc vật."

Làm việc vật? Nhất thời, Nghê Tất Thư tâm tính thiện lương như bị người hung hăng đập một cước.

"Tôi là bạn gái của Đốc, đặc biệt đến gặp anh ta."

Bạn gái? Một cái sấm sét giữa trời quang, đem say mê ở trong thiên đường Nghê Tất Thư bị một cước đập vào cốc đáy.

Cô thế nào không biết là anh có bạn gái? Tay chân cô đột nhiên không nghe sai khiến run rẩy, đầu óc một mảnh náo rừng rực, cơ hồ không cách nào suy tư.

Nhưng anh cần gì nói cho cô biết?

Đây là chuyện riêng của anh, cô cũng không phải là người nào của anh, anh cần gì để cho cô biết chân tướng?

"Tôi tên là Hà Thiên Thiên, công ty xây dựng Khai Nguyên là ba tôi mở, công ty chúng tôi là công ty kiến trúc lớn nhất nước, còn có đưa ra thị trường cổ phiếu."

Hà Thiên Thiên kiêu ngạo giới thiệu gia thế hiển hách của mình, đáng tiếc Nghệ Tất Thư một cái chữ cũng không có nghe vào, trong đầu đều là anh có bạn gái.

"Cô gái, cô muốn tìm chủ tịch? Chủ tịch ở trong kho hàng, để tôi đi thay cô thông báo?" Chẳng biết lúc nào Cống Hoàn chạy đến xem náo nhiệt, thật tâm chủ động bày tỏ muốn chạy đi tìm.

"Không cần, tự tôi đi tìm anh ta. Cầu xin anh cách xa tôi một chút, cả người mùi thúi, sặc chết người!" Hà Thiên Thiên từ trên tay lấy trong túi LV số lượng có hạn khăn tay ra, bịt lấy lỗ mũi.

"Cô gái, trong công trường rất nguy hiểm, để tôi đi thông báo chủ tịch một tiếng." Nghệ Tất Thư gượng ép mỉm cười, biểu hiện "Người làm việc vất" kinh nghiệm. "Làm phiền cô vào phòng làm việc chờ đợi đi."

"Phòng làm việc ở đâu?" Hà Thiên Thiên nhìn kiến trúc cũ kỹ lăm lét nhìn trái phải, nét mặt một bộ ghét.

"Cống Hoàn, mang cô gái này đi đến phòng làm việc, tôi đi tìm chủ tịch."

"Tốt! Em gái, đi từ từ nhé!"

Hà Thiên Thiên liếc nhìn cô, cuối cùng cũng tâm bất cam tình bất nguyện theo Cống Hoàn đi, giày cao gót giẫm trên mặt đất tạo ra âm thanh giống như là đập vào tim của cô, từng phát từng phát co rút đau đớn.

Phùng Độc sắp hai mươi tám tuổi rồi, là một người đàn ông anh tuấn xuất sắc, có bạn gái cũng rất bình thường, nhưng cô cũng chỉ có tan nát cõi lòng không có chúc

phúc.

Cô thích, thậm mến người đàn ông hai mươi mấy năm, lại vẫn không đợi được cô đuổi theo anh, đã có bạn gái! Hơn nữa bàn về vóc người, tướng mạo, gia thế, hoàn mỹ hơn cô, trên đời này có người phụ nữ nào có thể nói tới ra lời chúc phúc đây?

Nghê Tất Thư là người lòng dạ hiền từ, nói không ra ý xấu nguyên rủa, cho dù cô cũng không thích cái vẻ vênh váo tự đắc của cô gái kia.

Tan nát cõi lòng thành từng mảnh, cô hi vọng nhiều trên trời lại rớt xuống một khối thiên thạch. Không, cơ hội này quá xa vời, có lẽ đợi đến khi trắng răng cũng còn đợi không được, còn là rơi một khối ván gỗ, để cho cô mất đi tri giác không cách nào suy tư, liền không cảm thấy tương đối thực tế đau lòng một chút.

Nhưng bầu trời thứ gì cũng không có rớt xuống, chỉ có một đàn quạ đúng lúc bay qua ị đồng cút ở trên tóc cô, hại cô lập tức biến thành chim sáo đá.

Vòng qua chung quanh giá thép dựng đứng, cuối cùng ở chỗ không xa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của anh đang cùng quần đốc thảo luận.

"Chủ tịch!" Cô phát tay hô to.

Phùng Đốc nghe tiếng xoay đầu lại, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Có một cô gái tìm anh, cô ý nói, là bạn gái của anh." Cô cố ý hỏi, nội tâm hoài nghi.

Phùng Đốc nhíu nhíu mày, lập tức xoay người đi về phía cô. "Cô ấy ở đâu?"

Anh không có phủ nhận, cũng không còn hỏi cô người đến tên tuổi, có thể thấy được Hà Thiên Thiên thật sự là bạn gái của anh.

"Trong phòng làm việc." Cô không còn hơi sức nói.

"Ừ." Không có nhìn cô, anh tự mình vòng qua cô sải bước đi hướng phòng làm việc.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, cô dường như ngay cả tim cũng bị móc rỗng.

Thất hồn lạc phách từ từ đi trở về phòng làm việc, mặc dù cô không muốn tận mắt thấy người đàn ông cô thích cùng người phụ nữ khác thân mật, nhất là người phụ nữ kia còn có danh hiệu "Bạn gái", càng làm cho cô nghĩ tới, trong lòng giống như có hàng nghìn cây kim đâm vào.

Nhưng cô bây giờ thân phận là thư ký, mà không phải tình trường bại tướng, cô phải trở về công việc nên làm, đây là trách nhiệm của cô.

Cô đơn đi ra khỏi công trường, đột nhiên có cái gì chồm tới cô làm cô tái mặt, hóa ra ba chú chó nhỏ vọt tới, ở cạnh chân cô thân thiết mề nheo, ra sức huy động cái đuôi nhỏ vẫy vẫy.

Vốn là đang buồn, chợt khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười, cô ngồi xổm người xuống vuốt ve mới được hơn một tháng mà đã lớn như vậy, toàn thân lông xù giống như Con Rối, xa xa nhìn giống như là ba đám lông nhỏ vo tròn.

"Mẹ đây?" Cô dịu dàng hỏi, bị mấy đầu lưỡi liếm lấy lòng bàn tay ngứa ngáy, nhin cười không được. "Làm ơn, phì phì, Viên Viên, mập mập, đừng liếm nữa, thật là buồn đó!"

Ba con chó như kỳ danh, bị Nghê Tất Thư nuôi tròn tròn mập mập. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Mẹ của bọn nó là nàng chó lang thang, có một lần bị cô phát hiện tại kho hàng hóa bên cạnh nhìn rất đáng yêu, nên mỗi ngày đem thức ăn buổi trưa chia một nửa cho nó, mấy lần như vậy chó vừa thấy được cô liền nhiệt tình lắc mạnh cái đuôi, nghiễm nhiên coi cô như chủ nhân.

Không lâu sau không biết thế nào bụng nó càng lúc càng lớn, công nhân nhắc nhở nên cô biết nó mang thai, liền đem nó đến kho hàng kín đáo phía sau, khiến nó an tâm sản xuất.

Vốn là cô là muốn làm phải thần không biết quỷ không hay, nhưng vẫn là bị Phùng Độc phát hiện ra, thế nhưng anh lại giống như kỳ tích không có để cho cô đem chó mang đi, cho nên chó mẹ cứ như vậy bình an sinh hạ ba con chó nhỏ, ở chỗ này đẻ ở.

"Viên Viên, người nói làm thế nào? Phùng Độc có bạn gái, vậy mẹ có phải hay không nên thức thoir rời khỏi?" Mặt của cô ghé sát lưng của chú chó, cũng đồng thời đem nước mắt trên mặt không cẩn thận rơi xuống lông của nó, không còn bóng dáng.

"Gâu Gâu!" chú chó nhỏ dùng đầu lưỡi liếm lấy mặt của nàng, hưng phấn gọi.

Còn lại hai con chó con cũng không cam chịu bị bạc đãi bỏ đến trên chân cô, Nghe Tất Thư đem ba con chó nhỏ ôm vào trong ngực.

"Không sao, coi như không có tình yêu, mẹ còn các con!" Cô lẩm bẩm an ủi mình.

Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng nhiều năm như vậy dành hết tình cảm ở trên người của anh, như thế nào câu nói đầu tiên có thể bỏ qua, không có một tia đau lòng sao?

Gió tháng chín thổi nhẹ tới, cô lúc này mới giật mình trên mặt chút ướt, nhưng không biết là nước miếng của con chó, hay là. Nước mắt?

"Nhìn kìa nước miếng đầy mặt mẹ rồi." Đem ba con chó nhỏ thả lại trên đất, cô giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, hi hi ha ha dùng cánh tay đem mảnh ướt trên mặt lau đi.

"Mau đi trở về, nếu không mẹ chờ một chút không tìm được các con, sẽ lo lắng đó!" Cô thúc giục ba con chó nhỏ nhanh trở về kho hàng.

Ba con chó nhỏ ngược xuôi, một đường hướng kho hàng chạy đi.

Nặng nề thở ra một hơi, Nghe Tất Thư ghét mình trở nên đa sầu đa cảm, thật sự không giống cá tính của cô.

Ép buộc mình nở nụ cười, cô xoay người đi về phía phòng làm việc.

Chương 9:

"Phùng Đốc, làm sao anh lại mua loại công ty này, rách nát giống như phế tích vậy!"

Mới đi gần đến phòng làm việc, liền nghe thấy tiếng cô gái mềm mại không khách khí phê bình, Phùng đốc giống như là quá cung chiều, một câu nói cũng không còn phản bác.

Nghê Tất Thư đoán vậy, vừa vào phòng làm việc quả nhiên liền gặp được hình ảnh mà cô không nguyện ý nhất nhìn thấy —

Chỉ thấy Hà Thiên Thiên đang thân mật bên cạnh Phùng Đốc, giống như kẹo cao su, chỉ kém không có dính sát vào cánh tay của anh.

Lòng của cô đau nhói, bình thường tính tình cô hài hước cùng rộng rãi nhưng giờ phút này chỉ có thể chán nản sau khi nhìn thấy hình ảnh kia, làm bộ cái gì cũng không còn thấy.

"Cô, mau cầm khăn lau tới lau cái ghế, cái ghế này bẩn rồi, làm thế nào ngồi đây" đang muốn ngồi vào bàn làm việc, Gì Thiên Thiên đột nhiên nói, hình như là cố ý dáng vẻ nữ chủ nhân nơi đây.

"Tôi không phải tạp vụ, là thư ký." Cô mất hứng cãi chính.

"Đốc, anh xem, cái người này làm việc vật dáng vẻ thật to đó! Lại dám nó to với em." Hà Thiên Thiên kéo lấy Phùng Đốc tố cáo, uất ức phải giống như bị ngược đãi.

Nghê Tất Thư xem thường, cô biết Phùng Đốc là người công tư rõ ràng, tuyệt sẽ không yêu cầu cô làm những chuyện không thuộc về bốn phận của cô.

"Cô Nghê, làm phiền cô thay cô Hà lau cái ghế."

Thình lình nghe thấy lời nói làm cho cô bỗng dung sửng sờ, cơ hồ cho là mình nghe lầm. Anh lại muốn cô giống như người làm công, giúp anh lau cái ghế cho bạn

gái?

Mặc dù anh khách khí dùng hai chữ "Phiền toái", nhưng lại giống như đẩy cô xuống vực sâu vạn trượng.

Đôi tay bên người cô nắm chặt, cố tình làm thế nào cũng không cảm thấy đau.

"Vâng" cứng ngắc xoay người, cô tìm khăn lau đem rí sắt ở cái ghế lau một lần.

"Mời ngồi." Cô đang muốn xoay người, không ngờ phía sau lại vang lên tiếng thét.

"Ai da, cái này căn bản không có lau sạch sẽ mà! Mặt trên còn có từng mảnh từng mảnh vết bẩn, làm thế nào ngồi đây? Ngộ nhỡ làm bẩn chiếc váy Chanel tôi mới mua từ Milan về, cô đền nổi sao?"

Quay đầu lại, giọng nói của cô không tốt: "Đây không phải là bẩn, là rí sắt, có ngồi hay không tùy cô."

Đem khăn lau hướng trên bề cửa sổ khẽ ném, cô tự mình ngồi trở lại bàn làm việc, lười phản ứng với loại người được voi đòi tiên này.

"Ai ui, Đốc, anh xem! Cô tạp vụ này thật to nha, ngay cả em cũng dám mắng, không phải là khi dễ người sao!" Hà Thiên Thiên đánh người kêu cứu người, gian giống như nhất định bức cô đến vách đá phía dưới.

Đôi mắt loại người được nuông chiều, cố tình gây sự, cô tin tưởng cá tính Phùng Đốc nhất định sẽ lập tức nổi đóa, bảo cô tới đuổi cô nàng cùng túi LV đắt giá cút đi.

"Cô ta không hiểu chuyện, em đừng cùng cô ý so đo." Phùng Đốc nhẹ giọng trấn an nói.

Lần này Nghê Tất Thư trợn to hai mắt. Cái đó, người đàn ông từ trước đến giờ đối với cô sắc mặt không chút thay đổi, thế nhưng đối với người phụ nữ khác thủ thi thù thì, mọi cách bảo vệ?

Tâm trạng của cô sau khi thấy anh dịu dàng che chở cho Gì Thiển Thiển đã đậm cô từng bước từng bước một, không ngừng nhỏ máu, cũng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy cả người dâng lên

Đúng, cô không phải là danh môn thiên kim, cũng không phải có người cha có núi tiền để dựa, càng không có xinh đẹp làm cho người ta thần hồn điên đảo!

Cô đúng là một con ngọc, chỉ tiếc là ngay cả khi cô tự tay nâng đến trước mặt anh cầu xin anh nhận lấy, anh đều không muốn!

Cô thật đáng buồn!

Lần đầu tiên, Nghê Tất Thư nghĩ như vậy thật muốn khóc, nhưng nước mắt lại nuốt vào trong, ngay cả một giọt cũng không chảy ra được, chỉ có tim như bị dao cắt.

"Hừ, nể mặt anh, bản tiểu thư không thềm so đo với cô." Hà Thiển Thiển vặn vẹo lấy móng tự mình ngồi xuống ghế dựa , ngay sau đó lại có trò gian trá.

"Độc, người ta khát nước." Cô lấy giọng nũng nịu nói.

"Muốn uống những thứ gì? Trà hay là nước đá?" Phùng Độc dừng lại bút, ngẩng đầu lên hỏi.

"Nước đá tốt lắm! Làm phiền cô tạp vụ." Hà Thiển Thiển dôi trá hướng cô cười một tiếng, ngay sau đó đưa ngón tay hoàn mỹ không tỳ vết kiểm tra màu đỏ sơn móng tay, giống như là chờ cung nữ hầu hạ hoàng hậu.

Một bên thấy cô nữ chủ nhân uy phong mười phần, Nghê Tất Thư gần như sắp điên lên.

Cô gái này quả thực là đáng ghét, cao ngạo kiêu căng, trong mắt không có người khác, cô không biết Phùng Độc tại sao có thể chịu đựng bạn gái như vậy? !

Căm giận đứng dậy tìm ly giấy đang muốn đi ra bên ngoài rót nước, Hà Thiển Thiển lại nũng nịu mở mồm.

"Cô gái, nước này là từ đâu tới?" Dừng một chút, cô một mặt không yên lòng cộng thêm một câu.

"Các người có phải giả bộ cho cái gì vào chứ?"

Sắc mặt Nghê Tất Thư đen lại, chỉ muốn chạy ra ngoài cửa đi tìm cây chổi, đem cô ta đuổi đi ra ngoài!

Hít sâu mấy hơi, cô đột nhiên nở nụ cười xán lạn, lấy âm thanh vô cùng ngọt ngào nói: "Hà tiểu thư, rất xin lỗi! Nơi này không có nước bắn thấm vào, chất nước có thể không quá sạch sẽ, sẽ làm bị thương đến da dầy của cô. Nếu không uống ly cà phê như thế nào? Tôi pha cà phê rất sở trường đó!" Nụ cười của cô quả thật so người mẫu phục vụ còn rực rỡ hơn.

Cô nhún nhường thái độ hiển nhiên khiến Hà Thiển Thiển thật vui mừng, lập tức hạ hê gương cằm, giống như dưới chân lại thêm một người tỳ nữ sai bảo.

"Được rồi!" Một đôi đùi đẹp thật cao nhấc lên, Hà Thiển Thiển chuẩn bị hưởng thụ người khác hầu hạ. <http://diendanlequydon.com>

Phùng Đốc nhìn vẻ mặt xấu bụng của Nghê Tất Thư, mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, lại nói không ra nguyên do. Dù sao trong ấn tượng của anh, Nghê Tất Thư chính là một người thẳng tính, tính khí tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Nghê Tất Thư đi tới bên tủ sắt, đem hơn phân nửa cà phê còn lại một hơi cho tất cả rót vào bình cà phê, tiếp theo rót nước nóng vào, một cỗ mùi thơm lập tức phiêu tán ra.

"Hà tiểu thư, chủ tịch thích uống Cafe Đen, cho nên nơi này không có đường cùng sữa tươi, cô thông cảm." Nghê Tất Thư thân thiết đem cà phê bung đến trước mặt cô ta nói.

"Không sao, tôi cũng vậy thích uống Cafe Đen." Hà Thiển Thiển liếc mắt nhìn Phùng đốc một cái lấy lòng.

"Từ từ uống." Bỏ lại một câu, Nghê Tất Thư xoay người trở lại chỗ ngồi chuẩn bị

xem cuộc vui.

Ưu nhã dùng tay vờ lên hoa sen, Hà Thiển Thiển cúi đầu lại gần cà phê gửi một cái, trong mồm chớ khó được khạc ra một chút tiếng người. "Cô pha cà phê không tệ lắm!"

"Đó là đương nhiên." Bên miệng của cô mang theo hả hê.

Thấy hai người phụ nữ thông đồng, còn có chén cà phê nhựa đường kia từng để cho anh đau bụng hai ngày, Phùng Đốc thật thà nên kịp thời ngăn cản, nhưng không biết vì sao, anh vừa hy vọng Hà Thiển Thiển có thể uống xong ly già phê kia.

"Cô đừng vui mừng quá sớm, mùi vị còn phải do ta nếm qua mới có thể định đoạt." Hà Thiển Thiển hậm hực nói, hiển nhiên không cam lòng nói trượt miệng ca ngợi để cho cô được thể.

Cô bung lấy cà phê đưa vào trong miệng, trong lòng nghĩ đến đợt lát nữa dùng cái gì để phê bình, trong lúc bất chợt, kịch liệt phun ra!

Trên người một thân trang bị Chanel đắt giá thời thượng tất cả đều là cà phê, nhìn trông rất nhếch nhác.

Cảnh tượng giống nhau, hình ảnh xem ra ưu nhã xinh đẹp, ngay cả một cái bụi bặm cũng sẽ để cho cô ta cau mày, Hà Thiển Thiển cũng không trốn thoát bị một ly cà phê chinh phục kỳ nhếch nhác.

"Cô pha cái gì vậy? !" Cô ta đem cái ly ném, chứng cuồng loạn kêu to.

"Tôi không phải nói pha coffee cho cô uống sao?" Nghê Tất Thư ưu nhã sửa móng tay, hời hợt nói.

Hà Thiển Thiển không dám tin thuận theo ánh mắt của cô ta nhìn sang, thấy bình đặt ở bàn sắt "pha" cà phê, cuối cùng cũng phát hiện mình vừa uống là vật gì.

"Cái người ghê tởm này, lại dám pha nước với cà phê cho tôi hút?" Cô ta tức giận toàn thân phát run, trên mặt trang điểm tinh xảo xem ra giống như là bị phơi nắng biển

thành hình hộp hóa trang.

"Không, là loại cà phê nước, chỉ pha một lần, không cần phin, nhớ thay tôi tuyên truyền nhé." Nghê Tất thư cải chính nói.

"Tôi sẽ bảo Đốc khai trừ cô, bảo cô cút ngay lập tức!" Lần này biến hình hộp hóa trang còn lại hai màu xanh trắng.

"Xin cứ tự nhiên!" Cô nhún nhún vai, đáng vẻ không sao cả.

Thật ra thì, Nghê Tất Thư ngay từ lúc tính toán chinh cô ta thì cũng đã có ý niệm xấu nhất, cũng không còn tính toán muốn tiếp tục ở lại, giờ khắc này trong lòng cô không có tiếc nuối, chỉ có nhàn nhạt bi ai.

Cũng nên kết thúc đi, bạn gái chính hiệu xuất hiện, cô tạm thời cũng nên lui ra rồi, đem võ đài để lại cho hai người bọn họ, sau đó yên lặng thôi lui đến không có ai nhớ chỗ của cô đi biến mất trong trí nhớ của anh.

Thầm mèn nhiều năm như vậy, vào hôm nay sẽ chấm dứt, có lẽ đối với cô cùng anh mà nói, kết cục tốt nhất cùng giải thoát.

Một bên Phùng Đốc sắc mặt nghiêm túc, trong mắt hình như thoáng qua những thứ gì, rồi lại kịp thời che giấu, bình tĩnh không nhìn ra được một tia bất động.

"Em không sao chứ?" Phùng Đốc quan tâm đi tới, lấy khăn tay thay Hà Thiển Thiển lau cà phê trên mặt.

"Đốc, cô gái này lại dám trêu chọc em, anh nhất định phải thay em xả giận!" Hà Thiển Thiển then quá thành giận, cố làm ra vẻ khóc thít thít dựa vào trong ngực Phùng Đốc tìm kiếm an ủi.

Phùng Đốc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Nghê Tất Thư, môi mím chặt giống như là biểu thị công khai tuyệt không thỏa hiệp, điều này làm cho vẻ mặt của anh không khỏi đen lại.

Trước mắt tình huống như thế, cuối cùng là anh đã chuẩn bị, đây không phải là

chủ ý ban đầu của anh à!

Anh chỉ muốn cho chuyện hài hòa, bình tĩnh tấm màn rơi xuống, chưa từng nghĩ tới quyết định này sẽ mang đến hậu quả gì, có thể hay không tổn thương tới người nào?

"Thư ký Nghệ, nói xin lỗi Hà tiểu thư." Trầm mặc hồi lâu, Phùng Đốc cuối cùng cũng là miễn cưỡng mở miệng.

Nếu chuyện đã diễn biến đến mức này rồi, anh cũng không có cơ hội hối hận rồi, chỉ có thể cứng rắn theo kịch bản diễn thôi.

Nghê Tất Thư ngậm miệng, không nói câu nào.

"Đốc, anh xem cô ấy là đáng vẻ gì, quả thực là. A!" Lời còn chưa nói hết, Hà Thiên Thiên giống như là đột nhiên bị khủng long cắn một cái tựa, đột nhiên nhảy dựng lên phát ra tiếng thét chói tai, giọng nói gần như sắp cạo rách màng nhĩ.

"Giày Chanel của tôi!"

Theo ánh mắt của cô ta, Phùng Đốc cùng Nghệ Tất Thư không hện mà cùng hướng trên đôi giày cao quá dưới chân cô ta, chỉ thấy bóng loáng ướt một bãi, một con chó nhỏ màu trắng còn không bỏ qua tiếp tục cắn giày nhọn của cô ta chơi đùa.

"Viên viên, không thể!"

Nghê Tất Thư nhanh chóng muốn đi đem Viên Viên ôm trở về, lại không nghĩ rằng Hà Thiên Thiên động tác nhanh hơn cô, lấy chân dài đá một cái, con chó nhỏ cứ như vậy thành đường vòng cung bay ra ngoài, đụng vào vách tường cứng rắn.

"Viên Viên!"

Cô hoảng sợ kêu to, trái tim giống như là ngưng đập.

Nhanh chóng xông tới, run rẩy ôm lấy Viên Viên đã rơi vào hôn mê, thân thể nhỏ nhỏ ngòai phịch ở trong tay cô nhũn như con chi chi, trên đầu máu tươi chảy ra làm

người ta kinh sợ, cặp mắt tròn vo khép chặt không hề nữa mở ra, nước mắt cô nhịn thật lâu, vào giờ khắc này cuối cùng cũng không nghe sai khiến rơi ra.

"Viên Viên, mở mắt! Van cầu con, mở mắt nhìn mẹ!" Cô nức nở nghẹn ngào thì thầm, tay run rẩy cơ hồ nâng thân thể sinh mạng bé nhỏ.

"Viên Viên, cầu xin con không cần như vậy. Mẹ không tranh giành nữa, mẹ cái gì cũng không cần, chỉ cầu con trở lại! Mẹ cái gì cũng buông tha, van cầu con trở lại." Cô quỳ trên mặt đất, đem Viên Viên ôm thật chặt vào trong ngực không ngừng kêu gào.

Tất cả đều là của lỗi của cô, cô không nên cầu xa những gì không thuộc về tình cảm của cô, khẳng khẳng nghĩ rằng trận này thắng bại đã định đấu sức trong chiến đấu giành lại những thứ gì, bởi vì cô ghen tỵ cùng ích kỷ, hại chết một tiểu sinh mệnh.

Tất cả đều là lỗi của cô!

Một bên Phùng Độc thấy thế giật mình, nước mắt của cô, bộ dáng của cô đau lòng muốn chết, làm cho lòng của anh co rút đau đớn .

"Nghe, thư ký Nghe." Anh vươn tay muốn chạm vào đầu vai của cô, nhưng vẫn lùi bước thu hồi lại.

Nghe Tất Thư đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt phần hận thẳng tắp bắn về phía Hà Thiên Thiên một bên đang bận bịu cấp cứu giày .

"Làm sao cô có thể làm ra chuyện này? Nó chỉ là chỉ là một con chó nhỏ thôi!" Cô hướng Hà Thiên Thiên điên cuồng hô to.

"Chẳng lẽ cô không thấy sao? Con chó chết này đã dẫm trên giày của tôi, cô có biết đôi giày này đắt thế nào không? Tiền lương của cô cũng không đền nổi đâu!"

"Một đôi giày có đắt đi nữa, so với giá trị sinh mạng quan trọng hơn không? Cô tại sao có thể máu lạnh như vậy, không chớp mắt liền hại chết một cái sinh mạng? !"

"Độc, cô tạp vụ nuôi chó nhưng lại dẫm ở trên giày của em, cô ta lại dám mắng

em, anh phải thay em chủ trì công đạo nhé!"

Đúng, cô phải nghe anh nói thế nào! Nghe Tất Thư dùng sức lau nước mắt, chớp cũng không chớp nhìn Phùng Đốc.

Cười hổ khó xuống, mắt thấy cái này kế hoạch sắp kết thúc, Phùng Đốc còn là hung ác quyết tâm khắc ra một câu: "Thư ký Nghê, cô nên quản tốt chó của cô đi."

Nghê Tất Thư xanh mặt, nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng trước mắt, tim cuối cùng cũng bị vỡ thành mảnh vụn.

Cô cuối cùng cũng phát hiện mình quá ngu xuẩn, nghĩ rằng chỉ là thắng được một cuộc mà có thể thay đổi được, thật ra thì anh ghét cô, sự thật này cả đời cũng sẽ không thay đổi!

"Đây chính là anh cho tôi đáp án?" Bọn họ vĩnh viễn cũng không thể trở thành bằng hữu?

Anh lạnh mặt, không nói một câu.

Khuôn mặt lạnh lùng của anh làm cho cô tan nát cõi lòng, anh vô tình càng làm cho trái tim của cô băng giá, cũng nên đến lúc rồi, giấc mộng này sớm nên tỉnh táo!

"Tôi hiểu rồi !" Cô chậm rãi nhắm mắt lại, đem Viên Viên ôm chặt vào đau quá thật là đau, giống như là ngực sắp bị xé rách.

Đột nhiên xoay người, cô ôm Viên Viên không muốn sống chạy ra bên ngoài như điên, chỉ hy vọng mình không còn tri giác, không còn ý thức, để cho mình không hề nữa cảm thấy đau lòng.

Khi Phùng Đốc thấy Nghê Tất Thư xoay người rời đi, trong mắt tan nát cõi lòng, ánh mắt tuyệt vọng thì anh mới phát hiện mình hoàn toàn có lỗi!

Anh cố ý đem Hà Thiên Thiên đến, lợi dụng cô ta thay anh diễn xuất đùa giỡn, khiến Nghê Tất Thư biết khó mà lui, từ đó không dây dưa với anh nữa, nhiễu loạn tâm tư của anh, rốt cuộc không cần vì cô mà hao tổn tinh thần.

Nhưng giờ khắc này, anh cuối cùng cũng phát hiện, anh chẳng những làm thương tổn cô, cũng hại mình!

"Nghê Tất Thu!" anh bắt chấp tất cả đuổi về phía trước, không để ý Hà Thiên Thiên ở sau đầu thét chói tai, dậm chân, một lòng chỉ muốn đuổi theo cô, giải thích với cô tất cả.

Bước chân không cảm giác chút nào, Nghê Tất Thu hoàn toàn không biết mình chạy đến đâu, chỉ cảm giác giống như giẫm ở trên đám mây, hư ảo đến nỗi ngay cả một chút cảm giác chân thật cũng không có.

Trong lúc bất chợt, từ nơi xa xôi truyền đến một tiếng rống to, giống như là cảnh cáo, cô hoảng hốt ngẩng đầu lên, kinh sợ thấy một khối gỗ cao cỡ nửa người từ trên trời giáng xuống, làm cho người không kịp né tránh hướng cô rơi xuống.

Ý thức từ từ khôi phục, nhưng tay chân lại không nghe sai bảo, cô chỉ có thể xanh mắt, chờ mình bị ép thành thịt potato chip.

Bỗng chốc, một đôi cánh tay dài đưa tay lôi cô vào trong ngực, dùng sức mãnh liệt để cho hai người đồng thời ném sang một bên trong đồng bùn.

Xanh lấy tròn vo mắt to, nàng kinh hoảng ngã vào một đôi cứng rắn có lực cánh tay trong.

"Tất Thu, cô hãy nghe tôi nói —"

Cô hoảng hốt nhìn anh, không thể tin được trước mắt là ánh mắt lo lắng, sắc mặt lo lắng của người đàn ông, chính là vừa mới vô tình.

Không, căn bản anh sẽ không quan tâm cô, nhìn lâu một cái đều là xa xỉ đối với cô, cô nhất định đang nằm mơ!

Dùng sức đẩy anh ra, cô đứng dậy, ôm Viên Viên tiếp tục chạy về phía trước, bước chân của cô nhẹ nhàng, giống như lúc nào cũng có thể sẽ theo Viên Viên biến mất khỏi thế gian, không hề hay biết một tấm gỗ lần nữa rơi xuống, Phùng Độc không

kịp lên tiếng cảnh cáo, Nghê Tất Thư đã ngã xuống đất.

"Tất Thư!" Phùng Đốc xông lên trước, cố hết sức dời tấm gỗ đè ở trên người cô, chỉ thấy cô đã sớm hôn mê bất tỉnh, trên trán hiện đầy máu tươi, làm cho trái tim của anh nhất thời chật nhéo đến không thể hô hấp.

Anh run rẩy lấy tay ôm cô lên, nhưng thật giống như ôm sinh mạng búp bê vải. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh sợ, sợ hãi, đau lòng, giờ khắc này cuối cùng cảm nhận được cái gì là chân chính mất đi.

Ôm chặt lấy cô, Phùng Đốc không để ý máu tươi của cô dính đầy áo sơ mi của anh, nổi điên quát: "Không cho phép cô gặp chuyện không may, tôi không cho phép cô gặp chuyện không may, nghe được chưa!"

Một đám công nhân thi công đi theo sau Hà Thiển Thiển đuổi tới, tất cả đều ngăn ra ở một bên, mắt thấy cái này làm người ta rung động lòng người, hình ảnh lại làm người ta cay mũi.

Ngồi ở trên ghế dài bên ngoài phòng cứu cấp, Phùng Đốc đem gương mặt chôn thật sâu vào lòng bàn tay, vẽ mặt tràn đầy đau thương.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập từ hành lang đầu kia truyền đến, ngay sau đó âm thanh ở bên tai vang lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Chị tôi thế nào rồi?"

Âm thanh của cô gái khiến Phùng Đốc đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Cô." Anh nhớ cô là em của Nghê Tất Thư Nghê Uyển Nhi, hôm đánh cuộc từng có gặp mặt một lần.

"Là Cao Dương cho tôi biết ."

Nghê Uyển Nhi mặt hơi ửng đỏ, Phùng Đốc vừa cúi đầu, phát hiện tay của hai

người đang nắm thật chặt.

Mới có hai ngày, hai người kia liền. Anh khó có thể tin.

"Tình yêu chính là chỗ này, cảm giác đang ở cùng nhau, thời gian không là vấn đề." Cao Dương cười hì hì nói.

Cảm giác đúng là đang ở cùng nhau? Phùng Đốc nói lại những lời này.

"Chị tôi rất cuộc thế nào?"

Nghê Uyên Nhi lo lắng đem suy nghĩ của anh kéo trở lại, anh chỉ vào phòng cấp cứu nói: "Cô ta bị thương, đang bên trong khâu lại."

Vừa nghĩ tới hình ảnh một màn đầm đìa máu tươi, đôi tay anh còn khẽ run.

"Tôi đi nhìn chị đã!" Nghe Uyên Nhi vội vàng liền hướng phòng cấp cứu chạy.

"Rất cuộc chuyện gì xảy ra?" Khôn khéo như Cao Dương, chuyện nhỏ dĩ nhiên không gạt được mắt anh ta.

Phùng Đốc cúi đầu nhìn hai tay nắm chặt của mình, hồi lâu sau mới đưa chuyện xảy ra ngày hôm nay nói ra.

Trầm mặc hồi lâu, Cao Dương cuối cùng cũng đưa tay vỗ vỗ vai anh, nhẹ giọng an ủi anh nói: "Đây không phải là lỗi của cậu, không nên quá tự trách."

"Tôi khôn kiếp, không đáng giá tha thứ!" Anh hồi hận nói, hận là hôm nay nằm ở bên trong là mình, mà không phải cô.

"Cô ấy sẽ không có chuyện gì , chỉ là bị một cây cọc gỗ nện vào, không có gì lớn. Nhưng ngược lại tim bị cậu đá thương, tương đối nghiêm trọng một chút." Cao Dương ở một bên, đem đạo lý phân tích rõ ràng.

Đổi lại trước kia, Phùng Đốc sớm không khách khí bắt anh ta dừng lại rồi, nhưng bây giờ anh hoàn toàn không cảm thấy tức giận, bởi vì Cao Dương nói cũng

đúng.

"Tôi thật sự là một tên khốn kiếp!" Anh hối tiếc lần nữa lắm bầm nói nhỏ.

"Cậu có phải yêu cô ta rồi đúng không?"

Thình lình hỏi, khiến Phùng Đốc cứng lại.

Anh yêu Nghê Tất Thư?

Anh giật mình tự hỏi lấy, vấn đề này trước kia muốn anh nghe tới nhất định sẽ khiển trách vì lời nói vô căn cứ, nhưng bây giờ, ngoài ý muốn đem nội tâm của anh xây lên nhiều năm toàn bộ đầy ngã.

Có yêu hay không giờ phút này đã không phải là vấn đề, mà là một cái đáp án thôi!

"Tôi yêu cô ấy." Chỉ có anh là đứa ngốc mới có thể lừa gạt mình nhiều năm như vậy.

"Ai da!" Cao Dương thở thật dài một cái. "Tôi tưởng rằng cố ý nhường có thể giúp các người một đoạn, không ngờ vẫn là không có gì cả."

Nhường? Phùng Đốc đột nhiên ngẩng đầu lên, thế mới biết thì ra anh bị bạn tốt nhất bán đứng.

Nhưng mà anh cái gì cũng không muốn so đo, chỉ cần cô không sao, chỉ cần cô bình an vô sự, anh nguyện ý dùng tất cả đi trao đổi, đi đền bù tất cả.

"Ai là người thân của Nghê Tất Thư!" Một người ở Phòng cứu cấp đi ra gọi.

"Chính là tôi!" Phùng Đốc nhảy người lên, vội vàng nóng nảy hỏi "Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?"

"Xin hỏi anh là." Bác sĩ quan sát anh một cái.

"Tôi là bạn trai của cô ấy." Anh tự nhiên nói, ở bên này Cao Dương kinh ngạc trợn to mắt.

"Ừ." Bác sĩ gật đầu một cái, bắt đầu nói rõ tình huống trị liệu.

"Trên trán cô Nghê có một vết rách chừng dài bảy cen-ti-mét, rộng một cm, trước mắt đã xử lý, khâu lại rồi, còn trên bả vai cùng cánh tay trái có một chút nghiêm trọng ứ máu, bộ phận này không làm người ta lo lắng, da sẽ từ từ hấp thu."

"Vậy làm người ta lo lắng chính là cái gì?"

Bác sĩ đẩy đẩy mắt kiếng, đáy mắt thoáng qua nhất kinh ngạc, không ngờ người đàn ông này một cái liền đã muốn nói trọng điểm.

"Tương đối lo lắng chính là chấn thương sọ não, cùng với não bộ có hay không có ra máu, bộ phận này trước mắt không cách nào dùng dụng cụ tinh vi kiểm tra biết được, chỉ có thể nằm viện quan sát mấy ngày." <http://diendanlequydon.com>

"Nằm viện?" lòng của Phùng Đốc lại chặt xuống.

"Đúng, không cần sao?" Bác sĩ hồ nghi hỏi ngược lại.

"Muốn, đương nhiên là muốn! Vô luận như thế nào cũng hết sức chữa trị cho cô ấy." Phùng Đốc cầm chặt tay bác sĩ khẩn cầu.

Lần này càng làm cho đầu óc của bác sĩ mơ hồ mãnh liệt gãi đầu. Chỉ là ngoại thương bình thường, nghe anh ta nói giống như là bệnh ung thư thời kì cuối.

Ai, trong tình yêu nam nữ quả nhiên đều là mù quáng!

"Đi làm thủ tục nằm viện đi!" Để lại một câu nói, bác sĩ lắc đầu đi.

Chương 10:

Vào thu thời tiết hơi lạnh, nhưng Phùng Độc cũng không sợ gió lạnh mỗi ngày sáng sớm liền đến bệnh viện.

Anh ta mỗi ngày đều đến, khiến bác sĩ, y tá nhận ra được, đặt cho anh danh hiệu "Trai đẹp đứng gác", nhưng trai đẹp đứng gác không sung sướng, bởi vì anh muốn gặp người thủy chung không chịu mở cửa.

Anh chỉ có thể đứng ở ngoài cửa, chờ người từ phòng bệnh ra ngoài cho anh một chút tin tức.

Thật đáng buồn chính là, bình thường ở bên cạnh Nghê Tất Thư anh không biết quý trọng, đợi đến khi mất đi mới biết cô đối với anh quan trọng như vậy, ngay cả không thấy được cô, cũng làm cho anh nội tâm đau đớn.

Đợi cả buổi sáng, buổi trưa uống ly cà phê vào trong bụng, thấy vật nhớ người, anh thậm chí ngay nhớ tới "pha" cà phê nhựa đường của cô cũng thấy hoài niệm không dứt.

Đang chìm đắm ở ly cà phê cay đắng trong lúc bất chợt cửa phòng bệnh mở ra, Phùng Độc lập tức bước nhanh đến phía trước. "Cô ý có khỏe không?"

"Không có dấu hiệu chấn thương sọ não, vết thương cũng không có vấn đề gì lớn, tương đối hồngбет là trái tim của chị ý." Nghê Uyển Nhi bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Anh đứng run tại chỗ, tâm tình hỗn loạn.

"Cô ý vẫn không muốn gặp tôi?" Anh buồn bã hỏi.

Nghê Uyển Nhi lắc đầu một cái, ánh mắt đồng tình nói: "Chị ý nói, trừ phi con chó sống lại, nếu không cả đời chị ý cũng sẽ không tha thứ cho anh."

Thật sự không thể làm được, chó chết làm sao mà sống lại được?

Thật ra thì, cô cùng với chị cũng đã cảm kích anh, mấy ngày qua, nhìn Phùng Đốc mỗi ngày từ sớm đến muộn đều đến đứng ở cửa, dù là tâm địa sắt đá cũng sẽ bị cảm động.

Hơn nữa lòng của chị ý luôn luôn mềm nhất, nếu biết người đàn ông này ngày ngày đứng ở ngoài cửa, nhất định đã sớm mềm lòng rộng mở cửa. Nhưng bây giờ lòng của cô đã chết rồi, ở đâu ra tâm tính thiện lương?

"Cầu xin cô, cho tôi vào để tôi nói mấy câu với cô ý!" Anh đột nhiên năn nỉ nói.

"Không được, chị ý đã nói không thể cho anh vào." Nghê Uyển Nhi nhưng biết cá tính của chị mình ngoại nhu nội cương, cô cũng không muốn cùng chị tuyệt giao. "Nếu không, anh muốn nói gì với chị ý, tôi có thể giúp anh truyền đạt."

"Không, những lời này tôi nhất định phải nói trước mặt cô ý." Anh kiên quyết lắc đầu một cái.

"Thật không được, hơn nữa bác trai và bác gái tôi lát nữa tới đây, tôi nghĩ anh nên đi nhanh một chút đi!" Nghê Uyển Nhi tốt bụng khuyên nhủ.

Chán nản buông tay, Phùng Đốc phát ra một tiếng thật dài thở dài. Xoay người trở lại vị trí, Anh bình tĩnh lại ngồi xuống.

"Anh không phải trở về à?" Nghê Uyển Nhi giạt mình hỏi.

"Không, tôi tiếp tục chờ!" Anh kiên định thủy chung nhìn cửa phòng đóng chặt, quyết định chủ ý muốn ở tại chỗ này đến lâu dài.

Nghê Uyển Nhi chỉ có thể yên lặng thở dài, chị ý thật là may mắn! "Được rồi, vậy anh bảo trọng, buổi chiều tôi còn có việc, trước tiên cần phải đi nha."

"Ừ, gặp lại!" Phùng Đốc gật đầu một cái, tầm mắt không hề rời đi cánh cửa kia.

Anh cho là, chỉ cần anh thành tâm thành ý có thể cảm động Nghê Tất Thu, anh cho là trời cao cho anh khảo nghiệm như thế, nhưng anh quả nhiên là quá lạc quan rồi

!

Khi hôm sau Phùng Độc trở lại thì Nghê Tất Thư đã lặng lẽ ra khỏi viện!

Nhìn giường bệnh trống rỗng, anh cảm thấy tim mình giống như chết một lần.

Anh bắt đầu có chút hiểu, quá khứ luôn là tràn đầy hi vọng cùng sức sống, không dễ dàng có thể buông tha Nghê Tất Thư, sẽ chịu bao nhiêu lần nhiều lần thất vọng đây?

Này có lẽ chỉ là cô thừa nhận một phần mười mà thôi!

Anh hung hăng chửi mình đáng đời, tự làm tự chịu, tại sao đối mặt với cô, anh lại có thể không rung động? Những thức ăn kia ẩm vào dạ dày, quan tâm động thái, lại không làm mềm trái tim của anh, hoá ra tâm địa của anh thật sắt đá?

Giống như mộng du, anh thất hồn lạc phách đi về nhà, cho đến thấy khi thấy ánh mắt quái dị của ba mẹ, mới phát hiện ra mình quên lái xe trở lại.

Cuối cùng ôm một tia hi vọng, anh sáng sớm hôm sau liền đứng giờ đến công ty đi làm.

Anh cho là anh có thể đợi cô đến, bởi vì anh hiểu rõ Nghê Tất Thư có trách nhiệm, khẳng định một mình anh loay hoay bề đầu sút trán, tuyệt đối sẽ không bỏ qua công việc.

Nhưng Anh tâm tình kích động đợi một chút đến buổi trưa, lại từ buổi trưa đợi đến tan việc, lại từ buổi sáng hôm sau bắt đầu — cho đến ba ngày sau, tim của anh đã lạnh.

Cô không tiếp tục đi làm, không có xin phép, không có từ chức, cô giống như không cần thận hà ra một hộp sương mù, biến mất không thấy bóng dáng.

Anh cố gắng gọi điện thoại liên lạc với cô, nhưng điện thoại di động thủy chung không có mở máy; cửa sổ sát đất phòng cô rèm cửa sổ cũng thủy chung đóng chặt, ngay cả hẳn thật vất vả nhờ Cao Dương tìm Nghê Uyển Nhi, cô cũng tỏ rõ không gặp.

Anh cùng Nghê Tất Thư chỉ có một bức tường ngăn cách, nhưng thật giống như cách vạ dẫm, anh cuối cùng cũng biết, cái gì là tương tư muốn điên lên!

Nhất là từ trong phòng của anh, thỉnh thoảng nghe được ba mẹ cô gọi cô, từng tiếng "Tiểu Doanh" nghe được làm lòng anh bị nhéo thành một đoàn, cái loại muốn gặp cô lại không thấy thật là hành hạ, anh thế mới biết, thì ra mình có cảm tình đối với cô, đến tình trạng nước đổ khó hốt.

Thật ra thì, hơn nhiều năm trước kia, anh nên thẳng thắn đối với mình, không ngờ trải qua nhiều năm như vậy, anh như cũ chỉ biết hèn nhát trốn tránh, trong lòng không dám nhìn thẳng sớm đã có đáp án.

Anh quả thực là ngu ngốc!

Anh cũng không chống đỡ nổi nữa rồi, muốn anh đời này chỉ có thể si ngốc nhìn cô, anh nhất định sẽ nổi điên.

Vô luận như thế nào, nhất định tối nay anh muốn gặp mặt cô, dù là phải mạo hiểm nguy hiểm thế nào anh cũng phải thấy được cô!

"Chị, chị thật không có ý gặp anh ta?"

Nghê Uyển Nhi ngồi ở bên giường, bất đắc dĩ nhìn chị nửa nằm ở trên giường.

"Không gặp!" Nghê Tất Thư mặt không vẻ gì lắc đầu.

"Nhưng anh ta thật rất có thành ý, khi chị nằm viện lúc mỗi ngày từ sớm đợi đến muộn đều đến, sau khi chị xuất viện mỗi ngày tới hỏi tình hình của chị, chỉ sợ ngay cả đuổi theo bạn gái cũng không như vậy ân cần." Nghê Uyển Nhi thẳng thắn thốt lên, cũng thấy sắc mặt của chị biến đổi vội vàng đổi lời nói: "Ý tứ của em là, anh ta vô cùng có thành ý!"

Sau khi nghe sự tình của họ, Nghê Uyển Nhi mới biết chị mình nhiều năm bí mật: chị thầm mến Phùng Đốc!

Khó trách, khi còn bé chỉ cần nghe đến tên Phùng Đốc, ánh mắt luôn là lượn quanh nhìn anh ta, tưởng rằng chị ý đối với anh chỉ là sùng bái bạch mã hoàng tử, không ngờ lại là yêu.

Mà nhắc tới bạn gái, không thể nghi ngờ chính là nhắc nhở Nghe Tất Thu, ngày đó ngoài ý muốn xảy ra là bởi vì bạn gái Phùng đốc xuất hiện, để cho cô chịu đựng những thứ khó chịu kia, cùng với tan nát cõi lòng.

"Chị không muốn thành ý của anh ta, chị chỉ muốn tiểu sinh mệnh vô tội sống lại." Nhưng, cái hi vọng nhỏ bé này ngay cả kỳ tích cũng không làm được.

Mặc dù có thành ý, cũng không làm cho sinh mạng tròn trịa trở về, cô đã chủ ý quyết định, đời này không bao giờ cùng anh có bất kỳ dính dáng gì, không chỉ không nhìn anh, từ nay về sau ngay cả tên của anh, cô cũng không muốn nghe đến.

"Nhưng Phùng Đốc anh ý. . . (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). . . ."

"Đừng nữa nói tên của anh ta!" Sắc mặt cô biến đổi, đột nhiên cắt đứt lời nói.

Mặc dù bị thanh gổ là rơi trên đầu cô, nhưng cô biết, chính là lòng của cô đã tan nát rồi.

Đặt tay trên trán miếng băng dán lên vết sẹo, cô không quan tâm mặt mày của mình hốc hác, nhưng tim mình thật là đau.

"Chị, chị tính toán đời này vĩnh viễn cũng không thêm đề ý đến anh ta à?" Nghe Uyên Nhi thử dò xét nói.

"Chị là người không quan trọng đối với anh ta, không đề ý tới anh ta đối với anh ta mà nói có quan trọng không?" Cô cười một tiếng tự giễu.

"Ách. Chị, đừng trách em nhiều chuyện, nhưng em muốn nhắc nhở chị, người ta nói cưỡi chuông cần người buộc chuông, cái vấn đề này có lẽ để Phùng Đốc đến trả lời dường như thích hợp."

"Em ở đây nói đỡ cho anh ta?" Nghe Tất Thu trách cứ nhìn cô.

"Em không có thay ai nói chuyện, chỉ là luận sự." Nghe Uyển Nhi vô tội dùng sức lắc đầu.

Trong lúc bất chợt, khuôn mặt anh ta chợt hiện lên trong đầu Nghe Tất Thu, giống như đang cười nhạo cô, ngay cả đến lúc này, cô vẫn không tự chủ được mà nhớ tới anh ta.

"Chị mệt mỏi rồi, em đi trở về !" Đem thân thể rúc vào trong chăn, cô muốn trốn tránh tất cả.

Nghe Uyển Nhi thở dài, nhìn trên giường co rút thành một cục giống như con chó nhỏ, cuối cùng cũng đứng dậy đi về.

"Được rồi, vậy em trở về!"

"Hẹn gặp lại." Nghe Tất Thu mơ hồ khắc ra một câu.

Cửa phòng được mở ra, sau đó lại bị đóng lại, nghe lấy tiếng bước chân từ từ đi xa, cô ở trong chăn khóc như đứa trẻ con.

Bóng đêm trầm trầm, gió lạnh thổi ngoài cửa sổ làm bóng cây lay động, không khí tăng thêm mấy phần yên lặng, nhưng người bên trong phòng ngủ say, không chút nào cảm nhận được phần yên lặng này.

Một bóng dáng màu đen gọn gàng bay qua lan can, lặng lẽ bước lên ban công, ánh trăng chiếu vào thân người kéo đến lại cao lại dài, thử đẩy một cái cửa sổ sát đất, phát hiện chủ nhân thế nào lại khinh thường quên không khóa cửa.

Ông trời hào phóng thành toàn ý tốt, bóng đen cõi lòng đầy cảm kích kéo cửa sổ sát đất nhanh chóng nhảy vào gian phòng, bên trong phòng chỉ có một ngọn đèn vàng nhỏ, giờ phút này đang ở trên tủ đầu giường, lấy ánh mắt điềm tĩnh nhìn về mặt người đang ngủ.

Thận trọng thả nhẹ bước chân, bóng đen đi tới bên giường lặng lẽ ngắm nhìn người ngủ say.

Vẻ mặt người đang ngủ xem ra so với trong trí nhớ đẹp hơn, khuôn mặt trong trắng lộ hồng, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng mím lại, thoát nhìn rất bình thản trầm tĩnh, nhưng lông mi lại mang theo nước mắt.

Nhìn thấy nước mắt ở dưới ánh đèn lóe lên, chiếu ra làm anh đau lòng.

Tay của anh cẩn thận lau đi nước mắt, lướt qua trên trán cô miếng băng dán trên vết sẹo thì chân mày khép lại thành hai đạo thật sâu gấp vết.

Thở dài, anh đưa mắt nhìn cô, mơ hồ nghĩ cả đời cứ như vậy nhìn cô.

Giống như là cảm nhận được ánh mắt nóng rực chuyên chú của anh, trong lúc bất chợt, lông mi người đang ngủ say hình như giật giật, con ngươi trong suốt mở ra.

Khi thấy khuôn mặt quen thuộc ở đáy mắt từ từ rõ ràng, Nghê Tất Thư cặp mắt nhất thời trợn trừng, lập tức nhảy dựng lên hét to. "Anh...anh vào bằng cách nào?"

"Từ ban công trèo vào." Anh vội vàng nói. "Tất Thư, rất xin lỗi nửa đêm xông tới, nhưng tôi có lời nói rất quan trọng muốn gặp mặt cô nói ——"

"Tôi không nghe, tôi không nghe! Anh đi ra ngoài!" Nghê Tất Thư không muốn nghe bất kỳ chuyện có liên quan tới anh, ngay cả giọng của anh cũng không muốn nghe!

"Tất Thư, hãy nghe tôi nói, cho tôi nói hết lời đã, tôi bảo đảm!"

Cô mới không cần bất kỳ bảo đảm gì, càng không muốn gặp lại anh, chỉ cần anh cách xa cô một chút, trả lại cuộc sống bình tĩnh vốn có cho cô.

"A a a!" Thấy anh không đi, cô định kêu to lên.

"Hừ! Cầu xin cô đừng kêu!" Phùng Đốc kinh hoảng muốn ngăn cản giọng nói high-decibel của cô.

Vì sợ liên nói rõ ràng cơ hội cũng không có đã bị đánh thành tổ ong, anh hoảng

hốt bắt được cô, vội vàng cúi đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Bên trong gian phòng đột nhiên tĩnh lặng xuống, chỉ nghe được hơi thở rối loạn của hai người.

Mở to mắt, Nghê Tất Thụ cả kinh giống như đang bị một người ngoài hành tinh hôn, cô vừa giận vừa tức không ngừng giãy giụa, nhưng đôi tay bị sức mạnh kinh người của anh kiềm chế chặt, tức giận giãy giụa xem ra lại thành mập mờ mè nheo.

Anh tại sao có thể..., anh tại sao có thể tùy tiện như vậy chạm vào cô?

Đây chính là nụ hôn đầu của cô, cô quý trọng giữ hai mươi mấy năm, chuẩn bị để lại cho chân mệnh thiên tử của mình, thế nhưng anh lại như vậy không chút nào cướp đi nó!

Tim kịch liệt co rút đau đớn, nước mắt không nghe sai khiến từng viên lớn rơi xuống, cô không biết là hơi sức từ đâu tới, đột nhiên dùng sức đẩy anh ra, ngã ra đất khóc lên.

"Cái người này tên khốn kiếp! Cái người này là tên khốn kiếp!" Cô nằm ở trên đầu gối, vừa khóc vừa mắng.

Anh chẳng những lừa gạt lòng của cô, còn trộm đi nụ hôn của cô, anh quả thực là tội ác tày trời, không thể tha thứ!

Thấy trên đất có người nhỏ đang co rúc, thoát nhìn thật đau lòng và tức giận, rồi lại có vẻ như vậy cô đơn vô dụng, lại để cho anh đau lòng như cắt.

"Thiên, đừng khóc!" Anh cẩn thận ngồi xổm bên người cô, tay chân luống cuống không biết làm như thế nào nói xin lỗi, cuối cùng giang hai cánh tay đem lấy cô ôm vào trong lòng, ôm chặt lấy cô.

Anh căn bản là người vô tình, nhưng vì sao lúc này đây lồng ngực như vậy ấm áp? Ấm đến nỗi khiến cô cảm thấy mình gần như sắp bị hòa tan.

Cô làm sao có thể bị hòa tan?

Tim của cô đã chết rồi, tựa như núi băng ở Bắc Cực, vĩnh viễn đóng băng, không bao giờ mở ra cho hẳn, cảm giác tim làm sao có thể còn có đau nhói?

Mờ mịt ngẩng đầu lên, cô tỉ mỉ ngắm nhìn lấy anh, lông mày anh, mắt của anh, đôi môi mím chặt của anh, tất cả đều thấy sao quen thuộc.

Khuôn mặt anh tuấn cực đại, vẫn làm cho cô cảm thấy tim đập nhanh, hít thở không thông.

Phùng Đốc vốn định đem lời nói rõ ràng, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, đôi mắt sưng mù hoảng hốt nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn hé mở hơi thở mê người, làm cho anh rung động lại hôn môi của cô.

Cô nên đẩy anh ra, kháng cự anh, nhưng cô lại như bị bánh mật nướng mềm, mềm nhũn ôm lấy cánh tay cường tráng, trong đầu nhồi toàn bông, hoàn toàn không có biện pháp suy tư.

Một cổ dấy sóng từ đôi môi, cổ, một đường lan tràn đến toàn thân, khi cô hơi hồi hồn, mới phát hiện này hẳn là môi của anh, đang không chút kiêng kỵ hôn lên thân cô.

Mặt của cô đỏ hơn mặt trời, cả người nóng bỏng giống như là vừa từ trong chảo dầu vớt ra ngoài, một cổ tê dại theo môi ướt át của anh.

Cô nên ngăn cản anh, nên kháng cự sự bá đạo ghê tởm của người đàn ông lần nữa xông vào cuộc sống của cô, nhưng cô lại bị ai phát hiện, mình căn bản không kháng cự được sự hấp dẫn của anh.

Tựa như kẻ nghiện thuốc, đã chia tay không rõ khổ sở cùng vui vẻ, cứu giúp cùng trầm luân, chỉ có thể mặc cho giác quan mang cô cùng nhau hủy diệt.

Người đàn ông này lòng của anh chưa bao giờ đặt trên người cô, cô vẫn là như vậy không có thuốc nào cứu được nữa yêu lấy anh, cho anh trúng yêu Tùy độc!

Cô nhắm mắt lại ôm chặt lấy anh, tựa như chết chìm trước khi có một cây bè gỗ,

cô không muốn suy nghĩ một giây kế tiếp, không muốn suy nghĩ ngày mai, chỉ muốn đem mình hoàn toàn giao cho anh, làm bộ đây là một lần cuối cùng có được.

Bóng đêm thâm trầm, gió mát dắt màn cửa sổ, đầu thu ngoài cửa sổ là một mảnh yên lặng.

Mà bên trong phòng, đêm mới đang bắt đầu.

Nghe tiếng thét chói tai phá vỡ yên tĩnh của sáng sớm, Nghê Tất Thư thức tỉnh trên giường mệt mỏi vô cùng một số gần như ngủ mê man.

Cô theo bản năng ngồi dậy, kinh hoàng nhìn cha mẹ đang đứng ở cửa, trái tim bị kinh hách phải đập bịch bịch, trải qua kịch liệt vận động như vậy, Nghê Tất Thư toàn thân giống như là bị chiếc xe cán qua, đau đến nỗi làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhú lại.

Đồng thời, dán chặt ở sau lưng một "Gối dựa" ấm áp cũng đột nhiên cử động.

Cô hồ nghi quay đầu, mặt đụng chạm vào chiếc cằm nhàn nhạt râu ria, xem ra khuôn mặt anh tuấn như cũ giống như khuôn mặt ma quỷ, lại quay đầu nhìn ra cửa một chút mặt sợ đến giống như thấy khủng long đang ấp trứng, sự kiện tối hôm qua từ từ trở lại đầu, để cho cô không nhận được cũng thét chói tai.

Nửa giờ sau, cả căn phòng náo loạn, bận bịu mặc quần áo, miệng mắng to, khóc lóc rồi rít trong phòng loạn thành một đoàn.

Hai nhà Nghê Phùng, đồng thời ngồi ở trong phòng khách nhà họ Nghê cùng nhau trừng mắt nhìn đối phương, một bên còn lại là hai nữ chủ nhân, cùng với Phùng Đốc và Nghê Tất Thư.

"Ông Phùng, con trai của ông lại dám len lén chạy vào phòng con gái của tôi vô lễ với nó, xem ông muốn xử lý thế nào đây? !" Nghê Minh giận đến gương mặt xanh trắng lần lượt thay đổi.

"Tôi làm sao biết có phải là ông hay con gái ông quyến rũ con tôi?" Phùng Minh Quang mặt xem thường. <http://diendanlequydon.com>

"Ông Phùng, miệng của ông sạch sẽ một chút, Tiểu Doanh nhà tôi quy củ trong sạch, ở đâu ra bản lãnh đi quyền rũ con trai của ông?"

"Quy củ trong sạch?" Phùng Minh Quang cười lạnh một tiếng. "Ông thật đúng là dám nói, nếu như thực quy củ làm sao sẽ tùy tiện cùng đàn ông lên giường?"

"Ông...ông im miệng lại cho tôi!" Nghê Minh giận lớn tiếng gầm thét, cả người run rẩy không ngừng.

Một bên Nghê Tất Thư mặt cũng biến sắc, giống như hung hăng bị một quyền, khuất nhục nước mắt đã treo ở hốc mắt, lại quật cường được không chịu khiến nó rơi xuống.

"Cha, chuyện không phải như cha nói vậy, con và Tất Thư."

"Còn câm miệng lại, cha nhất định sẽ thay con lấy lại công đạo!" Phùng Minh Quang đưa tay ngăn cản con trai mở miệng.

"Nghĩ gài tang vật cho con tôi, không có cửa đâu! Con trai là tôi sinh ra, cá tính như thế nào tôi còn không biết hay sao?" Ông cắn giận mắng.

"Cha nào con nấy, làm cha quỷ trá giáo hoạt, con trai không biết có chỗ nào tốt hơn?" Nghê Minh khinh bỉ cười lạnh.

" Ông nói chuyện cẩn thận một chút, cẩn thận tôi kiện ông!" Phùng Minh Quang hiển nhiên cũng bị chọc giận.

"Tôi liền há miệng chờ ông!"

"Ông ——"

"Tôi như thế nào!"

Chủ nhân hai nhà từ trước đến giờ Thủy Hỏa Bất Dung, anh một lời tôi một câu làm cho không thể tách rời ra, trường hợp nóng nên rất muốn xông vào đánh nhau.

Hai người càng tranh cãi càng thái quá, bắt đầu động thủ đánh nhau, một bên nóng giận không cho phép mở miệng Nghê Tất Thư cùng Phùng Đốc cũng không thể nhịn được nữa, đột nhiên không hẹn mà cùng lên tiếng ——

"Là con tự nguyện!"

"Đều là sai lầm của con!"

Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, một bên Phùng Minh Quang cùng Nghê Minh cũng đều ngẩn người, quên tiếp tục gặm thét mắng nhau.

Hai người kia, một nói là tự nguyện, một nói là lỗi của anh. Đây rốt cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng lẽ, hai người kia lừa gạt bọn họ, lén lút ngầm quan hệ?

"Tôi hỏi các người, tối hôm qua là người nào chủ động trước?" Phùng Minh Quang lớn tiếng hỏi.

"Là con!"

"Là con!"

Phùng Đốc cùng Nghê Tất Thư không hẹn mà cùng giành lấy trả lời.

"Có hay không người nào cưỡng bức?" Nghê Minh lại tiếp theo hỏi, lần đầu tiên cùng với Phùng Minh Quang đối đầu ăn ý tốt như vậy.

"Không có!"

"Không có!"

Hai người cùng nhất trí trả lời.

Nghe nói hai người trả lời, Nghê minh cùng Phùng Minh Quang đột nhiên trầm mặt, ngồi trở lại trên ghế sa lon, mặt như có điều suy nghĩ.

Từ trước đến giờ hai nhà luôn đối đầu, như thế nào lại gặp phải tình huống lúng túng như vậy?

Nam nữ hai nhà thế nào lại không quần áo cùng nhau nằm cùng trên giường lớn, làm chuyện mà một nam chưa lập gia đình, một nữ chưa gả chỉ nhìn là biết làm chuyện gì.

"Minh Quang, nếu chuyện đã đến tình trạng này rồi, con trai ông đã làm ra chuyện nghiêm trọng như vậy, là cha ông phải có chút trách nhiệm, nếu không cô gái người ta tương lai thế nào lập gia đình được?" Mẹ Phùng lý trí phân tích nói.

"Ý của bà là." Phùng Minh Quang hoài nghi hỏi.

"Để cho bọn họ kết hôn."

"Kết hôn?" Lời này vừa nói ra, không chỉ Phùng Minh Quang, ngay cả tất cả mọi người đều bị hù dọa.

Nghê Tất Thư kinh sợ nhìn sang thấy mặt Phùng Đốc cũng kinh ngạc, nước mắt bốc lên càng dữ tợn.

"Nếu không các con có biện pháp tốt hơn sao?" Mẹ Phùng bất đắc dĩ hỏi ngược lại.

Mọi người anh xem tôi...tôi xem anh, nửa ngày không ai lên tiếng.

"Được rồi, chuyện đã đến tình trạng này rồi, Tiểu Doanh nhà chúng ta cũng chỉ có gả cho Phùng Đốc mà thôi." Mẹ Nghê thở dài nói.

"Nghê Minh, ý ông thế nào?" Phùng Minh Quang hắng giọng nói, không được tự nhiên hỏi.

Điều này cũng khó trách ông kỳ cục, hai mươi mấy năm sống chết đối đầu, chỉ

trong một đêm không giải thích được biến thành thân gia, như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

"Tôi...tôi còn có thể như thế nào? Chuyện đã đến tình trạng này rồi !" Nghe Minh hậm hực nói.

"Chẳng qua tôi nói cho ông biết, tôi chỉ có một cô con gái bảo bối, tiền sinh, thù lao những thứ này cũng không thể ít, hôn lễ cũng phải làm thuận lợi vui vẻ đây!"

"Vấn đề này nhỏ, không thành vấn đề."

"Vậy thì tốt, ngày kết hôn phải gần ngày đính hôn một chút, ngộ nhỡ trong bụng Tiểu Doanh có nghiệt chủng. Không, đứa trẻ, nếu bụng to rồi nhìn cũng không hay, như vậy tôi không còn mặt mũi nào."

"Không thành vấn đề, bọn tôi lập tức lấy ngày sinh tháng đẻ tìm sư phụ đi coi ngày."

Nghe lấy hai bên cha mẹ anh một lời tôi một câu cùng nhau thảo luận an bài thế nào bọn họ Nghe Tất Thư không nói ra được rất khó chịu.

Bọn họ căn bản cái gì cũng không phải, chỉ là nhất thời ý loạn tình mê làm chuyện không nên làm.

Cô đã là người lớn rồi, có năng lực gánh chịu hậu quả, không cần việc được an bài hôn nhân như vậy rất khó chịu tiếp nhận, còn gả cô cho một người đàn ông căn bản không yêu cô——

Cô tuyệt đối không muốn!

Đột nhiên xoay người, cô lao ra cửa nhà.

Kết thúc

Lao ra cửa nhà, không để ý Phùng Đốc phía sau lo lắng kêu lên, cùng với cha mẹ hai nhà hoang mang sợ hãi, Nghê Tất Thụ vẫn liều mạng chạy về phía trước.

Con đường trước mắt mờ hồ đến cơ hồ không thấy rõ, ngực trướng đau đến cơ hồ nổ tung, nhưng hai chân nhùng mà lại như là có ý thức của mình, như cũ không ngừng chạy về phía trước.

Cô biết mình nhất định phải chạy khỏi nơi này, muốn trách né nơi này làm cho cô khó chịu, khuất nhục.

Phùng Đốc không thương cô, nhưng bởi vì tối hôm qua không tự kìm chế được mà vội vã nhận cưới cô, bất luận đối với anh hoặc là đối với cô mà nói, đều là một loại quyết định hoang đường khó thừa nhận.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới muốn anh phụ trách, đây là chính cô tâm cam tình nguyện, không cần bất luận kẻ nào bởi vì cô mà quyết định phụ trách.

Cười cô ư, còn Hà Thiên Thiên làm thế nào?

Cô hận Hà Thiên Thiên, nhưng cô không thể tàn nhẫn phá hư tình cảm người khác, bởi vì cô là người hiểu rõ hơn ai hết mất đi yêu khổ sở như thế nào.

Loại đau này — so bất luận kẻ nào cũng khắc sâu thể nghiệm!

Vừa mới lau nước mắt, ngay sau đó nước mắt lại chảy ra, nước mắt giống như là vĩnh viễn lau không hết, cuối cùng cô quyết định không lau nữa, mặc cho nó chảy xuống.

Chạy không biết bao lâu, chân của cô mỏi, nước mắt khô, cả người chỉ còn dư lại một tia tôn nghiêm cuối cùng chống đỡ lấy cô không cần ngã xuống.

Mờ mịt lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra mình đang ở trên đường cái, người đến người đi, nhưng không có một người nhìn cô.

Đúng vậy, cô nhỏ bé như vậy, không có ý nghĩa, làm sao sẽ ngu xuẩn cho là thế giới vì cô tan nát cõi lòng mà ngừng chuyển động?

Ngồi yên ở trên ghế bên đường, cô phát hiện hiện tại cô tan nát cõi lòng, còn một phần khó chịu. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cô hồ đồ cùng Phùng Độc lên giường, hiện tại hai phe cha mẹ nhất định vì chuyện này làm cho họ không thể tách rời ra.

Y theo cha Phùng cùng phụ thân hai người chính là hai mươi mấy năm quật cường, cương bức, nhất định sẽ bắt bọn họ kết hôn, bình thường gièm pha không thể thở.

Nhà, xem ra tạm thời là không trở về được, cô phải tìm chốn nương thân tạm thời, chờ mọi người đối với chuyện này từ từ quên đi, cô mới suy tính về nhà.

Tối thiểu, cô tuyệt đối trong lúc mấu chốt không thể nào ở nơi này, để cho mình lại cuốn vào trận loạn cục bức hôn này.

Chỉ là cô không hiểu, rất nhiều chuyện xưa khi nhân vật chính gặp phải khó khăn, ngăn trở thì cũng sẽ xuất hiện một kỳ tích không ngờ, hoặc là có một người mang sức mạnh giúp nhân vật chính một tay vượt qua cửa ải khó khăn.

Cô ngẩng đầu mờ mịt ngắm nhìn bốn phía: kỳ tích của cô đang ở đâu vậy?

Rõ ràng đã sớm khô nước mắt, lúc này lại không nghe sai khiến rớt xuống.

Cô cô đơn như vậy, vô dụng như vậy, nhưng không có một người ở bên cạnh cô, có thể an ủi cô, một đối tượng cũng không có, cô thậm chí không biết mình nên làm cái gì, nên đi nơi nào? !

Cô thút tha thút thít khóc đến như đứa bé, cũng không còn có người thất lễ nhìn cô coi cô như kẻ điên, dù sao mất đi tất cả, cô cái gì cũng không có rồi.

Lấy mu bàn tay lau nước mắt, trong lúc bất chợt, đôi mắt nhắm lệ xuất hiện một điểm sáng màu trắng, mặc dù tới tới lui lui người nhiều như vậy, nhưng cô vẫn nhìn

thấy nó.

Một đoàn lông màu trắng!

Dưới ánh mặt trời, màu lông trắng chậm rãi di động theo hướng cô mà đến, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, cho đến cuối cùng đôi mắt đắm lệ của cô nhìn được thì ra là một con chó lông trắng.

Viên Viên, nó là Viên Viên!

Đầu tiên nhìn thấy, Nghê Tất Thư liền nhận ra nó, có lẽ trên đời này chó màu trắng rất nhiều, có lẽ chó có mắt to tròn vo cũng rất nhiều, nhưng cô biết, nó là Viên Viên, cô chính là biết!

Trời ạ, không phải cô đang nằm mơ chứ?

Nghê Tất Thư ánh mắt mở không thể lớn hơn nữa, một cái cho là mình làm mơ giữa ban ngày, một cái lại cho là mình hoa mắt, cho đến khi vật nhỏ màu trắng ở bên chân cô mè nheo, rất thật mà xúc cảm quen thuộc, không hoài nghi, mới để cho cô như ở trong mộng tỉnh lại, đột nhiên ngồi xổm xuống ôm lấy nó.

"Viên Viên, làm sao con biết. Trời ạ, con không chết, con không bị chết?" Cô đem lấy Viên Viên ôm thật chặt vào trong ngực, kích động lại khóc nữa.

Vì nghĩ nó đã chết nên đau lòng, không thôi nước mắt, cùng áy náy nhiều ngày nay vẫn quấn lấy cô, cô cho là cuộc sống tương lai sẽ phải mang theo áy náy sống qua ngày.

Cô bởi vì ghen tỵ đã hại chết một cái tiểu sinh mệnh, cô thề vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho mình, nhưng Viên Viên lại giống như kỳ tích ra hiện, ly kỳ đến nỗi khiến cô thấy giống như là một giấc mộng.

Đem Viên Viên ôm đến trước mắt cẩn thận kiểm tra, lúc này mới phát hiện ra Viên Viên trong miệng cắn bức thư, nhìn nó đáng vẻ khéo léo nghe lời, hiển nhiên là bình thường nghiêm chỉnh được huấn luyện.

Nhưng cô bình thường căn bản không từng huấn luyện cầu cầu làm những việc này, như vậy, rốt cuộc là ai?

Cầm lấy ba bức thư, cô hồ nghi mở ra bức thứ nhất, bên trong chỉ viết lấy ba chữ.

Thật xin lỗi!

Thật xin lỗi? Đây là ý gì?

Cô lại mở ra bức thứ hai tiếp theo.

Anh yêu em!

Nhất thời, lòng của cô lộn xộn lung tung nhảy dựng lên, đầu óc giống như có máy ép hoa quả đang quay, khiến trong đầu hỗn loạn đến mức hoàn toàn không cách nào suy tư.

Cô run rẩy tay, cả người nóng lên, thận trọng mở ra lá thư thứ ba, mồ hôi đột nhiên từ lỗ chân lông điên cuồng chảy ra.

Gả cho anh!

Nhìn xong ba bức thư, nước mắt của cô sớm đã chảy.

Trong lúc bất chợt, một đôi giày da màu đen ở trước mắt cô dừng lại, cô chậm rãi nâng đầu lên, thẳng tắp đụng vào một đôi đáy mắt tĩnh mịch.

Nhất thời, tim lỡ một nhịp, trên tay Viên Viên cùng giấy viết thư thiếu chút nữa rơi xuống đất, thật may là bị cô lần nữa vững vàng kéo tim về đập rộn trên ngực.

"Anh không phải bởi vì đã lên giường với tôi mà phụ trách." Giống như là kinh nghiệm từ lúc chào đời tới nay tồi tệ nhất cười giỡn làm cho cô tâm tư rối loạn.

"Anh yêu em không phải là bởi vì với em lên giường với anh, mà bởi vì chính là yêu em. Muốn kết hôn với em cũng là bởi vì anh yêu em, muốn cùng em đi suốt cuộc đời."

"Gạt người. Gạt người!" Đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở dưới lòng của Viên viên, nước mắt giống như là không cần bảo liệu chết chảy.

Một mặt uất ức, một mặt cảm động, càng nhiều hơn là tâm tư hoàn toàn không có chuẩn bị, sẽ có màn cầu ái cùng cầu hôn này thành hình xảy ra.

Trời cao tại sao lại đùa giỡn với cô như vậy? Đầu tiên là ném cô vào Tuyệt Vọng Thâm Uyên, ngay sau đó lại đem cô đưa lên Cực Nhạc Thiên đường, quả thật làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

"Nếu như mà Phùng Độc anh có một mảy may cố ý lừa gạt, anh chính là con chó. Anh khát vọng nhìn Viên Viên thoải mái vui ở ngực cô, hận không được lập tức biến thành nó.

Nghe vậy, Nghê Tất Thư không nhịn được buột miệng cười, mặt vừa khóc vừa cười, xem ra rất nhếch nhác, lại bị lời nói của Phùng độc làm cho tim đập nhanh.

Đây chính là điểm anh thích nhất, tự nhiên, thẳng thắn, không điệu bộ, anh quen thuộc sự đáng yêu của cô.

"Viên Viên tại sao lại ở chỗ này?" Cô cố ý nói sang chuyện khác, đôi tay run rẩy chậm rãi vuốt tóc.

"Em nói, chỉ cần Viên Viên có thể sống lại, em sẽ tha thứ cho anh?" Ánh mắt của anh chớp cũng không chớp đưa mắt nhìn cô.

"Tôi." Cô khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, phát hiện mình quả thật không có biện pháp khi anh đưa mắt nóng rực nhìn cô nhẹ nhõm nói chuyện."Đúng." Cô không giỏi nói láo, chỉ có thể thẳng thắn thừa nhận.

"Cho nên anh mới nhất định đem Viên Viên mang về." Anh khẽ mỉm cười, giống như những chuyện này đối với anh mà nói hoàn toàn không phải là vấn đề khó khăn.

"Nhưng tôi không hiểu, Viên Viên nó không phải đã." Hồi tưởng lại tình cảnh ban đầu, cô thấy mũi mình cay cơ hồ nói không được.

"Nó không có chết, lúc ấy khi em bị tằm gõ đập bất tỉnh, anh đưa em đến bệnh viện, cũng đem Viên Viên đưa đến bác sỹ thú y trị liệu, thật may là trờ đầu nhỏ bị ngoại thương nhẹ, còn không có gì đáng ngại."

"Nó vừa mới phục hồi như cũ, anh liền huấn luyện nó làm chuyện như vậy?" Nghe Tất Thư thương tâm chất vấn.

"Anh thề, anh không có ngược đãi nó, nó rất thông minh, anh mới dạy một lần nó liền học được rồi." Phùng Độc hết lòng tin theo thề mỗi ngày.

"Thật?" Cô còn không quá tin tưởng.

"Thật!" Anh giơ tay lên thề."Hiện tại, em nguyện ý tha thứ cho anh sao?" Anh đi tới gần cô một bước.

"VẬY. Anh đưa cho tôi ba phong thư là có ý gì, có ý tứ gì?" Tim của cô đập nhanh hồi.

"Em là hỏi phong thư kia?" Anh giống như cố ý muốn xem dáng vẻ khẩn trương luống cuống của cô.

"Bức thứ nhất. Tại sao nói xin lỗi?"

"Anh là khốn kiếp, vì muốn thoát khỏi sự dằn dũa của em, tìm đến Hà Thiển Thiển cố ý để cho em biết khó mà lui, lại thiếu chút nữa hại chết em, hại chết Viên Viên." Anh áy náy nói.

"Anh cùng Hà Thiển Thiển vốn chính là bạn bè trai gái, không cần xin lỗi với tôi." Cô cố ý trốn tránh những thứ này, hoàn toàn không có biện pháp tin tưởng sự thật.

"Anh và Hà Thiển Thiển căn bản không phải là bạn bè, anh chỉ là lợi dụng cô ý, anh thật sự hèn hạ." Về mặt anh chán nản nói.

"Không sai, anh còn cố ý để cho tôi khó chịu ở trước mặt cô ta." Cô ghen ngào

tổ cáo.

"Thật xin lỗi, anh thật là khốn kiếp, chỉ cần em chịu tha thứ cho anh...anh nguyện ý dùng thời gian cả đời đền bù cho em." Anh đột nhiên bắt được tay của cô, thổ lộ nói.

"Anh...anh làm gì dùng cả đời?" Tim của cô đập rộn lên muốn xoay tay lại, bắt đắc dĩ lại bị anh nắm chặt.

"Bởi vì anh yêu em, anh muốn em làm vợ của anh, ở cùng anh cả đời!"

"Anh rốt cuộc đang nói bậy bạ gì vậy? Tôi không nghe, tôi không nghe!" Cô hoàn toàn không dám tin tưởng, Phùng Đốc dám nói anh yêu cô, còn bắt cô phải gả cho anh.

"Thật ra thì, trước kia cực kỳ lâu anh đã thích em rồi, nhưng lúc đó anh còn quá nhỏ, không hiểu loại cảm giác này, một lòng cho là chỉ cần xa lánh em, có thể khôi phục cuộc sống yên tĩnh như cũ."

Thì ra là, năm đó anh đột nhiên đối với cô hồ hững, cự tuyệt, xa lánh cô ngàn dặm, cũng là bởi vì anh phát hiện ra mình đã thích cô?

Cô dùng sức siết chặt gương mặt, phát hiện đau đến mức không có chút nào giống như là mơ!

"Nhưng hơn mười năm sau, anh lại dùng phương pháp giống nhau đối với tôi?" Cô lấy bộ mặt uất ức cùng bất bình.

"Thật xin lỗi, anh phát hiện cảm xúc của mình bị em quấy nhiễu, cuộc sống cũng đều bị em làm rối loạn, mới có thể không giải thích được chủ ý nghĩ ra những thứ này ghê tởm, cho đến khi anh phát hiện ra là đã yêu em!" Anh thâm tình nói.

Những lời này, khiến Nghê Tất Thư tim miệng đều chấn động.

Quá khứ đó thật khốc liệt đối với người đàn ông như anh, thế nào hiện tại mở miệng, ngậm miệng đều là yêu, hại cô trong khoảng thời gian ngắn không biết nên thế

nào thích ứng sự nhiệt tình lớn mật của anh.

"Đáp án của em là?" Anh vội vàng nhìn cô.

"Tôi...tôi không biết." Cảm xúc của cô thật là phức tạp, không biết nên không nên tiếp nhận anh, cho dù cô thương yêu anh không thể tự kiềm chế, nhưng cô cũng không hi vọng bị thương hại nữa.

Nghê Tất Thư biết, yêu cái kiêu ngạo cố chấp của người đàn ông này, sẽ là chuyện rất vất vả.

"Em chỉ cần nói với anh em nguyện ý là được rồi." Anh giả hoạt cố ý lừa gạt nói.

"Nguyện ý cái gì?" Cô ngẩng đầu lên, lập tức bị anh thôi miên bởi tròng mắt đen vậy khốn.

"Nói em nguyện ý gả cho anh, nói em yêu anh." Giọng anh trầm thấp quả thật giống ma nguyện rửa, để cho cô hoàn toàn mất hồn phách.

"Tôi nguyện ý gả cho anh. Tôi yêu anh." Cô giật mình nhìn anh nói.

"Thật tốt quá!" Anh kích động ôm chặt lấy cô, hận không làm cho cô được vùi vào trong thân thể mình, vĩnh viễn hòa làm một thể.

Phùng Đốc chưa từng nghĩ đến, đời này anh lại có thể yêu một người phụ nữ sâu như thế, kiên trì cùng nguyên tắc vì một người phụ nữ mà buông tha nhiều như vậy, chỉ vì cô mà hoàn toàn điên cuồng.

"Anh yêu em!" Trông vào mắt của cô, anh quyết định tương lai mỗi một ngày đều muốn cho cô biết.

"Anh nói cái gì?"

"Anh yêu em!"

"Cái gì?"

"Anh yêu em!"

"Tôi nghe không rõ, anh nói lại lần nữa!"

"Anh yêu em."

Hai người cùng ôm nhau, từ từ che mắt âm thanh của bọn họ ——

Bóng dáng hai người hạnh phúc từ từ biến mất ở cuối đường, ở nơi nào chờ bọn họ, hạnh phúc đúng là sau cơn mưa trời lại sáng!

<http://diendanlequydon.com>

